Тери Пратчет

Шапка от Небето

Въведение
извадки от: „Приказни същества и Как да Ги Избягваме”
от мис Проницателина Тик:

Нак Мак Фийгъл (известни още като Пиктсита, Дребнио Волен Народ, Дребните Мъже и „Неизвестен Извършител или Извършители, възможно въоръжени”)

Нак Мак Фийгъл[1] са най-опасната от всички феерични раси, особено когато са пияни. Обичат да пият, да се бият и да крадат и практически биха откраднали всичко, което не е заковано. Ако е заковано, биха откраднали и пироните.

Въпреки това тези, които са съумели да ги опознаят и при това да оцелеят, твърдят, че те са също така изумително лоялни, силни, упорити, храбри и, по техен си начин, доста морални. (Например не биха крали от хора, които си нямат нищо).

Типичният Фийгълски мъж (Фийгълките са редки - *виж по-долу*) е висок средно петнадесет сантиметра, червенокос, кожата му е цялата синя от татуировки и багрило известно като вайда[2], а, при условие че сте толкова близо до него, сигурно се кани да ви цапардоса.

Той ще носи препаска от какъв да е вехт плат, защото сред Фийгълите клановата принадлежност се определя от татуировките[3]. Възможно е да носи шлем от заешки череп. Фийгълите често украсяват брадите и косите си с пера, мъниста и всичко друго, което им скимне. Почти със сигурност ще носи меч, макар че той е най-вече за парлама, защото любимото бойно средство на Фийгълите са ритниците и главите им.

---

[1] бел.прев.: името *Мак Фийгъл* съгласно „Фолклорът на Света на Диска” е развалено произношение на „Мак Фингал”, буквално „синовете на Фингал”. Фингал, или по-правилно Фион мак Кумал, е най-известният древен ирландски герой, предводител на дружина „фении”, които в древна Ирландия са били странстващи войни, в чието общество се е влизало само след изключително тежки изпитания по бойно майсторство.

[2] бел.прев.: *Багрилна вайда или багрилна сърпица* (*Isatis tinctoria*) - растение, от което се произвежда синя боя, с която древните келти са си рисували телата преди бой. Римляните са наричали келтите от съвременна Шотландия „Пикти”, което буквално значи „изрисувани” поради употребата на въпросната вайда.

[3] бел.прев.: За разлика от шотландските планинци, при които тя се определя от шарката на поличката.

История и религия

Произходът на Нак Мак Фийгъл е изгубен в прочутите Мъгли на Времето. Те казват, че Кралицата на Феите ги е изгонила от Страната на Феите, защото са имали възражения против нейното злобно и тиранично господство. Според други, просто са ги изритали за пиянство.

За религията им, ако такава съществува, е известно малко, с изключение на един факт: те мислят, че са мъртви. Харесва им нашият свят с греещото в него слънчице и планините и небесната синева и че има и с кого да се бият. В такъв чуден свят не може да пускат *кого да е*, казват те. Така че тук трябва да е някакъв вид рай или валхала, където храбрите войни отиват след като умрат. Така че, заключават те, те вече трябва да са били живели някъде другаде, където са умрели и им е било позволено да дойдат тук, защото са били толкова *добри*.

Това е един *съвсем* неправилен и налудничав възглед, защото, както знаем, вярно е точно обратното.

Когато някой Фийгъл умре, оплакват го съвсем малко, и то само защото братята му тъжат, че не е прекарал повече време с тях преди да се върне в земята на живите, която те наричат още „Последният Свят".

Обичаи и Обиталища

Клановете на Нак Мак Фийгъл при възможност живеят в погребалните могили на древни царе, където си изравят уютна дупка сред златото. Обикновено върху могилата растат една-две трънки или бъзови дървета. Фийгълите особено обичат стари дървета с хралупи, които стават на комини за техните огньове. И, разбира се, има заешка дупка. Около нея има заешки бърбонки, а може би дори и късчета заешка козина, ако Фийгълите са решили да проявят творчество.

Отдолу светът на Фийгълите прилича малко на пчелен кошер, но с много по-малко мед и много повече жила.

Причината за това е, че женските Фийгъли са много редки. И, вероятно поради това, Фийгълките раждат множество бебета, много често и много бързо. Когато се родят, те са колкото грахови зърна, но растат изключително бързо, ако са хранени добре (Фийгълите предпочитат да живеят в близост до човеците за да могат да си крадат краве и овче мляко за горната цел).

„Царицата" на клана се нарича Келда[4], която с времето става майка на повечето от тях. Съпругът и е известен като Големио Човек. Когато се роди

[4] бел.прев.: *Келда* - във „Фолклорът на Света на Диска" пише, че това име произхожда от ирландското и старошотландското Cailleach Dubh, което няма значение как точно се произнася правилно, защото по-

момиче (а това не се случва често), тя остава при майка си да се учи на *потайнуване*, което са тайните на келдуването. Когато достигне до възраст за омъжване, *тя трябва да напусне клана*, вземайки със себе си неколцина от братята си да я пазят през дългото и пътешествие.

Често тя пътува до клан, който си няма келда. Много, ама много рядко, ако няма клан без келда, тя събира Фийгъли от няколко клана и основава напълно нов клан с ново име и собствена могила. Тя също така си избира съпруг. И оттогава нататък, при все че думата и е безпрекословен закон за клана ѝ, тя рядко се отдалечава, освен на съвсем малко разстояние от могилата. Тя е едновременно нейна царица и нейна пленница.

Веднъж обаче, за няколко дни, имаше келда, която беше човешко момиченце...

Фийгълски речник, адаптиран за хора с деликатна чувствителност

Бабаяга: вещица, независимо от възрастта и.

Бабоягуване: всичко правено от вещица.

Бабушкера: възрастна жена.

Вай-вай: възклицание при отчаяние.

Големанци: човешки същества.

Кривънци!: възклицание за всякакви случаи можещо да има значения от „Леле мале!" до „Току що си изпуснах нервите и ще стане една."

Налаганье на клетва: даване на много важно поръчение, подкрепено с традиция и магия. Не е нито бой нито псуване.

Натрескан: увериха ме, че това значело „уморен".

Никаквец: непотребна личност

Потайнювки: тайни.

Специално овче средство: За най-голямо мое съжаление, трябва да се каже, че това вероятно е нелегално произведена ракия. Никой не знае, какво общо има с овцете, но казват, че капка от него се отразявала добре на овчарите в студени зимни нощи, а на Фийгъли по всяко време. Не правете това вкъщи.

Чапкънин: общо взето неприятна личност.

Шашкънин: наистина неприятна личност.

Ягница: рунтави неща, пасящи трева и блеещи. Лесно е да се объркат с „огница".

народному речено като нищо ще звучи като „келда". Буквално това значи „Черната старица" или „Черната вещица" и означава древна богиня-майка и сътворителка на света.

Глава Първа
Заминаване

То идеше бучейки през хълмовете като невидима мъгла. Движението без тяло го изморяваше и то се носеше много бавно. В момента то не мислеше. Бяха минали месеци откакто беше мислило за последен път, защото мозъкът, който му вършеше мисленето, беше умрял. Те винаги умираха по някое време. Така че сега то беше пак голо и го беше страх.

Можеше да се скрие в някое от рунтавите бели същества, които блееха изплашено, докато то пълзеше над торфа. Да, но техните мозъци не струваха, можеха да мислят само за трева и за правенето на други неща, казващи „бее". Не. Не стават. Трябваше му, да, трябваше му нещо по-добро, силен ум, с мощ, ум, който да може да го защити.

То търсеше...

Нещо с новите обувки изобщо не беше наред. Бяха корави и лъскави. Лъскави обуща, моля ви се! Отвратително. Виж чисти обувки, това беше нещо друго. Нищо лошо нямаше в това да се минават с малко вакса, за да ги пази от влагата. Но едни обуща трябваше да си заработват за живота. Не им беше работа да блестят.

Тифани Болежкова, застанала на черджето в спалнята си, разтърси глава. Възможно най-скоро трябваше да ги поизноси тя тези неща.

А освен това и тази нова сламена шапка с панделките. И в нея също нещо я съмняваше.

Тя се опита да се огледа в огледалото, което хич не беше лесно, защото огледалото не беше много по-голямо от дланта и, а и беше напукано и замътнено. Налагаше и се да го мести натам-насам, за да види колкото се може повече, че и да запомни как си пасват частите.

Днес обаче... добре де, тя обикновено тези неща в къщи не ги прави, ама днес беше важно да изглежда добре, а както нямаше никой наблизо...

Тя остави огледалото на паянтовата масичка до леглото, застана послед поразнищената черга, затвори очи и рече:

- Виждай ме.

А някъде далече на хълмовете нещо, което нямаше нито тяло нито ум, но пък имаше ужасен глад и бездънен страх, усети силата.

Ако имаше нос, щеше да го подуши.

То затърси.

То намери.

Колко странен ум, като много умове насъбрани един в друг, все по-малки и по-малки! Колко е силен! Колко е близко!

То леко попромени посоката и малко поускори. Като се движеше, бръмчеше като рояк мухи.

Овцете, разтревожени за миг от нещо, което не можеха да видят, чуят или помиришат, изблеяха...

... и продължиха да си пасат трева.

Тифани отвори очи. И ето я - на няколко стъпки от себе си. Можеше да вижда тила на собствената си глава.

Тя заобикаля из стаята внимавайки да не поглежда надолу към това „себе си", което се движеше, защото се беше научила, че стори ли така, номерът се разваля. Никак не беше лесно да се движи така, но най-накрая тя се озова пред себе си и се заоглежда от глава до пети.

Кафява коса подхождаща си с кафявите й очи... нищо не можеше да се направи с това. Поне косата й беше чиста и лицето й измито.

Носеше и нова рокля, което малко подобряваше нещата. В семейство Болежкови беше толкова необичайно да се купуват нови дрехи, че, не ще и дума, й я купиха голяма, та да може да „порасне в нея". Но поне беше бледо зелена и не се влачеше по пода. С лъскавите нови обувки и сламената шапка тя изглеждаше като... фермерска дъщеря, доста прилична, отиваща на първата си работа. Ще се оправи някак и с това.

От тук можеше да види островърхата шапка на главата си, но трябваше много да се вглежда. Беше като проблясване във въздуха, току го зърнеш и то изчезнало. Ето защо се беше разтревожила за новата сламена шапка, която обаче просто си мина през нея, като че ли старата шапка я нямаше.

Това беше, защото в известен смисъл си я нямаше. Тя беше невидима освен на дъжд. Слънцето и вятърът си минаваха право през нея, но дъждът и снегът някак си я виждаха и се държаха сякаш е истинска.

Беше й я дала най-великата вещица в света, истинска вещица с черна рокля и черна шапка и очи, които можеха да минат през теб както терпентинът минава през болна овца. Беше нещо като награда. Тифани беше направила магия, сериозна магия. Преди да я направи, не беше знаела че може; докато я правеше, не знаеше че я прави; а след като я направи, не разбра как я беше направила. Е, сега трябваше да *се учи* как.

- Не ме виждай, - каза тя.

Образът й (или каквото там е било, понеже тя не беше напълно сигурна относно този трик) изчезна.

Първия път, като го направи, си беше шокиращо. Но на нея винаги и беше лесно да вижда себе си, поне в главата си. Имаше една част от нея, която постоянно я следеше.

Мис Тик (друга вещица, но такава, с която беше по-лесно да си говориш, отколкото с вещицата дала на Тифани шапката) й беше казала, че една вещица трябва да знае как да „застане настрани" и че тя щяла да разбере повече, когато талантът и се развиел, така че Тифани предположи, че „виждай ме" ще да е част от това.

Понякога Тифани си мислеше, че трябва да поговори с мис Тик за това „виждай ме". Изглеждаше сякаш излиза от тялото си, но все пак има един вид призрачно тяло, което може да ходи натам-насам. И се получаваше, стига призрачните й очи да не погледнеха надолу и да не видеха, че тя *е* само едно призрачно тяло. Случеше ли се това, някаква част от нея се паникьосваше и тя незабавно се озоваваше пак в плътното си тяло. Накрая Тифани реши да не казва за това на никой друг. Няма защо да казваш на учителката чак пък всичко. И изобщо, това беше добър трик за когато си нямаш огледало.

Мис Тик беше нещо като търсачка на вещици. Изглежда във вещерския занаят беше така. Някои вещици хвърляха по някое магическо око на обещаващите момичета и им намираха по-стари вещици, които да им помогнат за по-нататък. Те не те учеха как да го правиш. Те те учеха как да знаеш, какво правиш.

Вещиците бяха малко като котки. Не обичаха много-много да са в компания, но *обичаха* да знаят къде *са* всички други вещици, просто в случай, че им потрябваха. А нещо, за което можеше да ти потрябват, беше да ти кажат, като на приятелка, че започвах да се кикотиш.

Вещиците не се плашат много-много, беше казала мис Тик, но това от което се страхуват по-могъщите, дори и да не говорят за това, беше онова, на което му казваха „да се обърнеш на лошо". Толкова лесно беше да се унесеш в безгрижни дребни жестокости, просто защото ти имаш силата, а другите нямат, толкова лесно беше да сметнеш, че другите хора не са от чак толкова голямо значение, толкова лесно да сметнеш, че понятия като правилно и неправилно не се отнасят за *теб*. А на края на *този* път ето те олигавена и кикотеща се сама на себе си, сам-сама в къщичка от курабийки, а по носа ти растат брадавици.

Вещиците имаха нужда да знаят, че други вещици ги наблюдават.

И ето защо, помисли си Тифани, шапката е тук. Тя можеше да я докосне когато поиска, стига да затвореше очи. Беше нещо като напомняне...

- Тифани! - викна майка й нагоре по стълбите - Мис Тик е тук!

Предишния ден Тифани се беше сбогувала с Баба Болежкова...

Там горе на ридовете железните колела на старата овчарска колиба бяха зарити наполовина в торфа. Тумбестото кюмбе, все още стоящо на чорчик в тревата, беше почервеняло от ръжда. Варовиковите ридове ги поглъщаха, също както вече бяха приели костите на Баба Болежкова.

Останалото от колибата беше изгорено в деня, когато я погребаха. Никой овчар не би посмял да я използва, нито дори да прекара нощта там. Баба Болежкова беше твърде голяма в хорските умове, твърде трудно беше да я замениш. Денем и нощем, през всяко време на годината, тя беше самата земя Варовитище[5]: нейният най-добър овчар, най-мъдрата и жена, нейната памет. Все едно зелените ридове си имаха душа, която обикаляше наоколо със стари ботуши и престилка от зебло, пушеше зловонна стара лула и отмерваше на овцете дозата им терпентин.

Овчарите казваха, че небето било посиняло от попържането на Баба Болежкова. На белите пухкави летни облачета им казваха „на Баба Болежкова агънцата". И макар да се смееха като разправяха тези неща, частица от тях не се шегуваше.

Нито един овчар не би посмял и да си помисли да живее в тази колиба, ама никой. Така че изрязаха торфа на чимове, погребаха Баба Болежкова във варовика, след което изгориха колибата.

Овча вълна, тютюн „Веселия моряк" и терпентин...

... това бяха миризмите на овчарската колибка и на самата Баба Болежкова. Такива неща се утаяват в умовете на хората и проникват право в сърцето. Само щом ги помиришеше, тя можеше да се върне там, в топлината, тишината и безопасността на колибата. На това място тя отиваше, когато биваше разстроена и пак на това място отиваше, когато биваше щастлива. А Баба Болежкова винаги ще се усмихне, ще направи чай и няма да каже нищо. И нищо лошо не можеше да се случи в овчарската колиба. Тя беше крепост срещу света. Дори и сега, когато Баба си беше отишла, Тифани все още обичаше да идва тук.

Тифани стоеше там, докато вятърът духаше над торфищата и звънците на овцете казваха зън-зън в далечината.

- Аз трябва... - тя си прочисти гърлото - Трябва да замина. Аз... аз трябва да се науча на истинското вещерство, а тук, нали виждаш, няма кой да ме учи. Аз трябва да... да наглеждам хълмовете, както си ги наглеждала ти. Мога да... *правя* нещата, обаче не *знам* за нещата, а мис Тик казва, че каквото не знаеш, може да те убие. Искам да бъда толкова добра, колкото беше ти. Аз ще се върна! Ще се върна скоро! Обещавам, че ще се върна по-добра, отколкото съм сега!

[5] бел.прев.: *Варовитище* - Това място забележително прилича на една област в английското графство Уилтшир, където е роден не кой да е, а самият Тери Пратчет.

Една синя пеперуда, отбита от курса си от повей на вятъра, кацна на рамото й, изпърха няколко пъти с крилца и отхвръкна нанякъде.

Баба Болежкова никога не е била на ти с думите. Тя си скътваше тишина, както други хора си скътват разни полезни неща. Но тя си имаше начин да мълчи така, че казваше всичко.

Тифани остана там още някое време, докато й пресъхнат сълзите и после си тръгна надолу по склона, оставяйки непресекващия вятър да се вихри около колелата и да свисти в комина на тумбестото кюмбе. Животът продължаваше.

Не беше необичайно за момичета малки като Тифани да „се цанят някъде". Което значеше да работят някъде като слугини. Традиционно започваш с шетане за някоя самотна стара жена. Тя няма да може да ти плаща много, но понеже това беше първата ти работа, ти надали ще заслужаваш повече. Всъщност Тифани на практика сама въртеше мандрата на чифлика Дома, стига някой да й помогнеше да вдигне големите гюмове с мляко, та родителите й бяха изненадани, че тя изобщо иска да се цани някъде. Но както каза Тифани, това го прави всеки. Излизаш за малко в широкия свят. Срещаш нови хора. Никога не знаеш, какво ще излезе от това.

Това по един доста хитър начин обърна майка й на нейна страна. Богатата леля на майка й се е била цанила за миячка на съдове, после за камериерка и си беше пробила пътя нагоре, докато не станала икономка и не се оженила за лакей и сега живеела в богатска къща. Е, не беше *нейната* богатска къща и тя живееше само в част от нея, но практически си беше *дама*.

Тифани нямаше намерение да става дама. А и изобщо всичко беше измама. В която участваше и мис Тик.

Не беше позволено да искаш пари за вещерство, така че всички вещици работеха и нещо друго. Мис Тик беше основно вещица маскирана като учителка. Тя странстваше натам-насам заедно с другите странстващи учители, които пътуваха на тумби по разни места и учеха на разни неща всекиго срещу храна и използвани дрехи.

Това беше добър начин да се оправяш, защото хората във Варовитище не вярваха на вещици. Те си мислеха, че вещиците танцуват в лунни нощи по без нищо. (Тифани беше разпитала по този въпрос и с известно облекчение научи, че няма нужда да правиш това за да бъдеш вещица. Би могла, ако поискаш, но само ако си съвсем сигурна за разположението на всичките коприви, трънаци и таралежи.)

Но като стана дума, хората не бяха много сигурни и относно странстващите учители. За тях казваха, че отмъквали пилета и крали деца (което в известен смисъл си беше вярно) и те бродеха от село на село в

шарените си коли и носеха дълги роби с кожени кръпки по ръкавите и чудати плоски шапки и говореха помежду си на някакво езическо наречие, което никой не можеше да разбере, примерно „*Alea jacta est”* и *„Quid pro quo”*. На мис Тик й беше лесно да се спотаява сред тях. *Нейната* островърха шапка беше от секретна разновидност, изглеждаше като черна сламена шапка с книжни цветя, докато не натиснеш тайната пружина.

През последната година майката на Тифани беше доста изненадана и малко разтревожена от внезапния порив на Тифани за образование, за което хората на село смятаха, че е добро нещо в умерени количество, но при прекаляване би могло да доведе до неспокойствие.

И после, преди един месец, дойде съобщението: „Готви се”.

Мис Тик с шапката си с цветята посети чифлика и съобщи на г-н и г-жа Болежкови, че една възрастна жена горе в планината чула за *отличната* квалификация на Тифани със сиренето и желаела да й предложи длъжността слугиня за четири долара месечно, с един свободен ден седмично, собствено легло и цяла седмица отпуска за Прасоколеда.

Тифани си познаваше родителите. Три долара месечно щяха да са малко, а пет долара щяха да са подозрително много, обаче квалификацията със сиренето си заслужаваше допълнителния долар. А легло само за тебе си беше чудесна екстра. Преди повечето сестри на Тифани да бяха напуснали дома, по две сестри да спят в едно легло си беше нормално. Беше си *добро* предложението.

Родителите й бяха впечатлени и леко изплашени от мис Тик, но тях ги бяха възпитали да вярват, че хора знаещи повече от тях и използващи дълги думи са голяма работа, така че те се съгласиха.

Тифани по случайност ги чу да го обсъждат след като отиде да си ляга онази нощ. Много е лесно да чуеш по случайност, какво си говорят хората на долния етаж, ако опреш обърната чаша на пода и случайно долепиш ухо до нея.

Тя чу баща си да казва, че на Тифани хич не й трябвало да ходи никъде.

Тя чу майка си да казва, че всички момичета без друго се чудели, какво има по широкия свят, така че по-добре било да се свърши с това отрано. Освен това тя била много способно момиче с глава на раменете си. Така че, защо не, с повечко труд някой ден тя би могла да стане слугиня на някой много важен човек, както стана с Леля Хети, и да живее в къща с вътрешен клозет.

Баща й каза, че тя щяла да види, че лъскането на подове било еднакво навсякъде.

Майка й каза, е, добре тогава, значи в такъв случай щяло да й омръзне и тя щяла да си се прибере като минело година, а между другото, какво значи „квалификация”?

„Майсторлък”, каза си наум Тифани. В къщата имаше един стар тълковен речник, но майка й изобщо не го беше отваряла, защото видът на всичките тези букви я притесняваше. Тифани пък го беше прочела от корица до корица.

И така стана тя и ето я, един месец по-късно, как си опакова старите ботуши, носени от всичките й сестри преди нея, в парче чист парцал и ги слага в куфара втора ръка, купен и от майка й, който изглеждаше сякаш беше направен от скапан картон или от пресовани джибри смесени с ушна кал и се налагаше да се връзва с канап.

Имаше много сбогувания. Тя поплака малко, а майка й поплака много, а пък малкото й братче Уентуърт също поплака просто в случай, че с това успее да си изкара някоя бонбонка. Бащата на Тифани не плака, но пък й даде сребърен долар и доста троснато й каза да гледа да пише до вкъщи всяка седмица, което си беше мъжкия начин да плачеш. Тя се сбогува със сирената в мандрата и с овцете в кошарата и дори с котарака Плъхарко.

И после всички с изключение на сирената и котарака, добре де, също така и без овцете, се наредиха на портата да махат за довиждане, докато тя и мис Тик не минаха почти половината път надолу по тебеширено бялата пътека до селото.

А после настъпи тишина ако не се брои тропането на обущата им по каменистата повърхност и безкрайните песни на чучулигите над главите им. Беше краят на август, страшна жега, а новите обувки стягаха.

- На твое място щях да си ги сваля, - обади се след някое време мис Тик.

Тифани приседна до пътеката и извади старите си ботуши от багажа. Не си даде труда да пита мис Тик, откъде ще да е знаела за стягането на новите обувки. Вещиците внимават. Старите ботуши, макар и да трябваше да се носят с по няколко чифта чорапи, бяха много по-удобни и с тях се вървеше наистина лесно. Те нали бяха ходили много преди Тифани да се беше родила, така че знаеха как се прави тая работа.

- А дали ще видим някакви ... малки мъже днес? - продължи мис Тик, когато те тръгнаха отново.

- Не знам, мис Тик, - отговори Тифани - Преди месец им казах, че заминавам. Те са много заети по това време на годината. Но *винаги* има един или двама, които да ме наблюдават.

Мис Тик бързо се огледа.

- Нищо не виждам, - забеляза тя, - нито пък чувам нещо.

- Така се познава, че са тук, - обясни Тифани - Винаги е малко по-тихо, когато те ме наблюдават. Но не се показват, докато си с мен. Малко ги е страх от бабияги... Това е тяхната дума за вещици, - добави тя припряно - Няма нищо лично.

Мис Тик въздъхна и рече:

- Когато бях малка, си умирах да видя пиксита. Оставях им малки купички с мляко. Разбира се, по-късно осъзнах, че това не е било точно каквото трябва.

- Не, трябвало е да използвате твърд концентрат, - отбеляза Тифани.

Тя хвърли един поглед към плета и й се стори, че зърна, само за частица от секундата, проблясък от рижа коса. И тя се усмихна, малко нервно.

Тифани беше била, макар и само за няколко дни, най-близкото нещо до кралица на феите като за човешко същество. Е да де, не я наричаха кралица, а *келда*, а и човек можеше да нарича Нак Мак Фийгъл в лицето им „феи" само ако си търси боя. От друга страна Нак Мак Фийгъл *винаги* си търсеха бой, по един доста жизнерадостен начин, а когато нямаше с кого да се бият, се биеха помежду си, а когато някой останеше сам-самичък, той ще се фрасне сам по носа, колкото да не губи форма.

Технически погледнато, те *са били* живели в Страната на Феите, но са ги изхвърлили от там, вероятно заради пиянство. А сега, понеже след като веднъж си им била келда, те никога не ще те забравят...

... постоянно бяха наоколо.

Винаги имаше по някой от тях на чифлика, или кръжащ на ястреб над варовитите ридове. Те я наглеждаха за да и помагат и да я защитават, независимо дали тя искаше или не. Тифани беше колкото се може по-учтива в това отношение. Тя си криеше дневника най-в дъното на чекмеджето, запушваше цепнатините в клозета с намачкана хартия и стори каквото можа и с фугите по дюшемето. В крайна сметка те бяха дребни *мъже*. Беше сигурна, че те се стараят да останат незабелязани, за да не я притесняват, но тя беше станала много добра в засичането им.

Те изпълняваха желания. Но не онези вълшебни три желания, които накрая винаги се изкилиферчват, а обикновени, ежедневни желания. Нак Мак Фийгъл бяха неимоверно силни и безстрашни и невъзможно бързи, но не ги биваше много да разбират, че това, което хората *казваха*, често не беше същото, каквото те *имаха предвид*. Един ден в мандрата Тифани си беше казала „Ще ми се да имах по-остър нож за рязане на това сирене" и най-острият нож на майка й завибрира в масата до нея още преди да беше довършила изречението.

С „иска ми се тоя дъжд да свърши" вероятно всичко си беше наред, защото Фийгълите не можеха да правят истински магии, но тя се беше научила да внимава да не си поиска нещо изпълнимо от тумба мънички, решителни, много яки, безстрашни и бързи мъже, които изобщо не се притесняваха да сритат едно хубаво някого, ако им се удадеше. Желанията си искаха обмисляне. Тя надали изобщо някога би казала наглас „Иска ми

се да се оженя за прекрасен принц", но да знаеш, че кажеш ли го, като отвориш вратата, като нищо може да завариш зашеметен принц, вързан жрец и весело ухилен Нак Мак Фийгъл готов да решава кой кум, кой сват, определено те караше да внимаваш, какви ги приказваш. Но те можеха да бъдат и от помощ, макар и по малко хаотичен начин, и тя беше започнала да им оставя неща, от които семейството не се нуждаеше, но които можеха да са полезни за дребни същества, като миниатюрни лъжички за шарена сол, карфици, супници, от които можеше да стане чудесна вана за някой Фийгъл и, в случай че схванеха посланието, малко сапун. Те никога не отмъкваха сапуна.

Последното й посещение на древната надгробна могила на бърдото, където живееха пиктситата беше за свадбата на Роб Секигоопрай - Големио човек на клана, за Джейни от Дългио Гьол[6]. Тя щеше да бъде новата им келда и да прекарва повечето си време в могилата, където да има бебета като някоя пчелна царица.

Фийгъли от други кланове масово надойдоха на сватбата, защото ако има нещо, което един Фийгъл обича повече от веселба, това е по-голяма веселба, а ако има нещо по-хубаво и от по-голяма веселба, това е по-голяма веселба, на която някой друг плаща за пиенето. Ако трябва да сме честни, Тифани се чувстваше малко не на място, както беше десет пъти по-висока от следващия по височина, но с нея се отнасяха много добре и Роб Секигоопрай дръпна една дълга реч за нея, наричайки я „нашта убава голема мънечка млада бабаяга", след което се срути по лице право в тортата. Беше страшно горещо и страшно шумно, но тя се включи в ликуването, когато Джейни пренесе Роб Секигоопрай през дръжката от метла сложена на пода. Съгласно традицията булката и младоженецът трябваше да прескочат дръжката от метла заедно, обаче също толкова според традицията никой самоуважаващ се Фийгъл не би бил трезвен на собствената си сватба.

Предупредиха я, че няма да е зле след това да си тръгне поради традиционния бой между клана на булката и клана на младоженеца, който можел да продължи чак до петък.

Тифани се беше поклонила на Джейни, защото бабиягите правят така, и я огледа едно хубаво. Тя беше малка, сладка и много хубавка. И си имаше един блясък в очите и в навирената й брадичка се долавяше известна гордост. Нак Мак Фийгълските момичета бяха много редки и порастваха, знаейки че някой ден ще станат келди, и Тифани определено имаше усещането, че Роб Секигоопрай ще открие, че съпружеският живот е по-труден отколкото си е мислел той.

[6] бел.прев.: *Дългио Гьол* - Изглежда това е същият Фийгълски клан, който участва в „Захапи за врата".

Беше й жал да си тръгва от там, но не чак пък *ужасно* жал. По свой си начин те бяха сладки, но след някое време започваха да ти лазят по нервите. А и така тя вече беше на единадесет, та имаше чувството, че от известна възраст нататък вече не върви да пропадаш надолу по дупки под земята за да си говориш с мънички човечета.

Освен това погледът, който й беше хвърлила Джейни, така само за миг, беше чиста отрова. Тифани разчете значението му от пръв опит. Тифани беше била келда на клана, макар и само за кратко. И освен това тя беше била сгодена за Роб Секигоопрай, нищо че това беше само един вид политически фокус. Джейни знаеше всичко това. И погледът й казваше: „Той е мой. Това място е мое. Не те искам тук! Махай се!”

Кръг от тишина последва Тифани и мис Тик надолу по пътеката, защото нещата, които обикновено шумолят из плетищата, гледат да са много тихи, когато наблизо има Нак Мак Фийгъл.

Те стигнаха малката селска морава и седнаха да изчакат каруцаря, чиято каруца вървеше малко по-бързо от лека разходка и й трябваха пет часа за да стигне до село Дверизи, където, както си мислеха родителите на Тифани, те трябваше да вземат големия дилижанс, който да ги откара чак до далечните планини, че и оттатък.

Тифани вече я виждаше как идва по пътя, когато чу тропот на копита през моравата. Тя се обърна и сърцето й сякаш хем хвръкна хем падна.

Беше Роланд, синът на Барона, на хубав вран кон. Той скочи още преди конят да е спрял и застана смутено.

- Я, виждам прекрасен и интересен екземпляр на... на... на голям камък ей там, - продума мис Тик с един такъв сладък-сладък гласец - Защо ли не ида да го разгледам?

На Тифани и идеше да я *ощипе* заради това.

- Ъ, заминаваш значи? - проговори Роланд, когато мис Тик се изниза.

- Да, - отговори Тифани.

Роланд изглеждаше, сякаш ей сега ще се пръсне от нерви.

- Взех това за теб, - каза той - Намерих един човек да го направи, ъ, там в Йелп.

Той държеше пакет увит в мека хартия. Тифани го взе и внимателно го прибра в джоба си.

- Благодаря, - каза тя и направи лек реверанс.

Строго погледнато, точно това трябваше да се прави като срещнеш благородник, но от него Роланд се изчерви и зазаеква:

- И п-по-късно може да го отвориш. Ъ, надявам се, че ще ти хареса.

- Благодаря, - повтори тя мило.

- Ето я и колата ти. Ъ... да не я изпуснеш.

- Благодаря, - потрети Тифани и направи още един реверанс, заради ефекта от него. Излезе малко жестоко, но понякога това се налагаше.

Както и да е, много трудно щеше да е да се изпусне каруцата. Ако се забързаш, лесно ще я задминеш. Беше толкова бавна, че човек можеше и да не усети спирането и.

Нямаше седалки. Каруцарят обикаляше през ден селата и вземаше пратки и, отвреме на време, хора. Просто си намираш къде да се настаниш удобно между щайгите с плодове и бохчите. Тифани седна най-отзад и старите й ботуши се залюшкаха напред-назад от ръба, когато каруцата се закламбуца по неравния път.

Мис Тик седна до нея и черната й рокля скоро се покри до коленете с тебеширен прах.

Тифани си отбеляза, че Роланд не се качи на коня си чак докато каруцата почти не се изгуби от поглед.

И тя познаваше мис Тик. Досега тя вече ще да се *пръска* от желание да попита нещо, защото вещиците много мразят да не са в течение на нещата. И, няма грешка, като се поотдалечиха от селото мис Тик се обади след доста намествания и прочиствания на гърлото:

- Няма ли да го отвориш?

- Какво да отворя? - каза Тифани без да я поглежда.

- Той ти даде подарък, - изтъкна мис Тик.

- А аз си мислех, че изучавахте интересен камък, мис Тик, - укори я Тифани.

- Добре де, той беше само *относително* интересен, - отвърна напълно невъзмутимо мис Тик - Та значи, ще го отвориш ли?

- Ще почака за по-късно, - реши Тифани.

Не й се искаше да приказва за Роланд точно в този момент, а всъщност и в никой друг момент.

Не че той й беше *неприятен*, всъщност. Беше го намерила в страната на Кралицата на Феите и, в известен смисъл, го беше спасила, макар че той повечето време беше в несвяст. Внезапна среща с Нак Мак Фийгъл, когато са се понатопорчили, има това въздействие на хората. *И разбира се*, без да се налага никой никого да лъже, всички вкъщи взеха че решиха, че *той* я е спасил *нея*. Че как деветгодишно момиченце въоръжено с тиган изобщо би могло да спаси тринадесетгодишно момче, което си има меч?

Тифани това не я притесняваше. Така хората не задаваха разни въпроси, на които тя не искаше да отговаря, а и не знаеше как. Но той беше започнал да... ами да се мотае наоколо. Все ще го срещне случайно като се разхожда, по-често, отколкото би било възможно такова нещо, и той все се озоваваше на същите селски събития, на които ходеше и тя. Винаги беше учтив, то тя не можеше да трае, как той все изглеждаше като току що ритнато кученце.

Да допуснем (а от допускане си имаше нужда), че той е станал много по-малко дръвник, отколкото беше. От друга страна, поначало си беше достатъчно голям дръвник.

И тогава тя си помисли за „Коня" и се зачуди защо, докато не се сети, че очите й са наблюдавали околността, докато мозъкът й се беше втренчил в миналото...

- Това досега не го бях виждала, - рече мис Тик.

За Тифани той беше като стар приятел. От тази страна на хълмовете Варовитище се издигаше доста рязко над равнината. И в подножието на рида беше скътана една долчинка, чийто склон беше издялан. Торфът беше изрязан на дълги плавни линии, така че оголеният тебеширено-бял варовик изобразяваше животно.

- Това е Белият Кон[7], - каза Тифани.

- Защо го наричат така? - попита мис Тик.

Тифани я изгледа.

- Защото варовикът е бял? - тя се постара да не намекне, че мис Тик е попитала нещо тъпо.

- Не, имах предвид, защо го наричат кон? Не *изглежда* като кон. Това са само... линии...

... които изглеждат сякаш се движат, помисли си Тифани.

[7] бел.прев.: *Белият Кон* - По различни хълмове в Англия има към десетина изрязани в торфа праисторически изображения на бели коне, но най-известен е Ъфингтънският Бял кон, направен точно както се описва в книгата.

Някога, още във време оно, той е бил изсечен в торфа, както разправяха хората, от същия народ, който построил каменните кръгове и е погребвал своите хора в големи могили. Та те направили Коня на единия склон на тази зелена долчинка, десет пъти по-голям от истински кон, отгоре на всичко и с неправилна форма, освен ако не го гледаш с правилната нагласа. Да, обаче те трябва да са разбирали от коне, както са имали коне и са ги виждали всеки ден и не са били глупави, само защото са живели преди много време.

Веднъж, когато Тифани беше изминала с баща си целия път дотук за един овчарски сбор, тя го беше попитала, защо Конят изглежда така, а той й каза, какво му била казала Баба Болежкова, когато е бил малък. И й го предаде дума по дума, та Тифани стори същото и сега:

- Не е то каквото кон *изглежда*. А е то каквото кон *е*.

- О, - възкликна мис Тик, но понеже освен вещица тя беше и учителка, така че сигурно не е могла да се сдържи, добави - Макар че странна работа, истината е, че официално няма такова нещо като бял кон. Те се наричат сиви[8].

- Да, знам, - каза Тифани и добави с равен глас - Този пък е бял.

Това за известно време затвори устата на мис Тик, но тя като че ли си имаше нещо наум.

- Предполагам, че ти е тъжно, че напускаш Варовитище, нали? - надвика по някое време грохота на каруцата тя.

- Не, - каза Тифани.

- Няма нищо лошо да ти е тъжно, - настояваше мис Тик.

- Благодаря, обаче не съм тъжна, наистина, - увери я Тифани.

- Ако ти се иска малко да поплачеш, няма нужда да се преструваш, че нещо ти е влязло в окото и...

- Всичко си ми е наред, - отряза Тифани - Честна дума.

- Виждаш ли, ако потискаш тези неща, това по-късно може да причини ужасни вреди.

- Нищо не потискам, мис Тик.

В интерес на истината Тифани беше малко изненадана, че не й се плаче, но нямаше да седне да казва това на мис Тик. Тя беше оставила нещо като място в главата си за реване, но то не се запълваше. Сигурно защото вече беше разтребила всичките тези чувства и съмнения и ги беше оставила горе на рида до тумбестото кюмбе.

---

[8] бел.авт.: Налагаше и се да каже това, защото беше хем вещица хем учителка, което е ужасна комбинация. Те искат всичко да е *правилно*. Ако искаш да ядосаш една вещица, няма нужда да се забъркваш със заклинания и уроки. Достатъчно е да я оставиш в стая с картина закачена леко накриво и само я гледай как пищи.

- И ако се чувстваш малко печална в момента, което си е съвсем естествено, сигурна съм, че би могла да отвориш подаръка, който той... - направи пореден опит мис Тик.

- Разкажете ми за г-ца Здравомислова, - намеси се припряно Тифани.

Името и адресът бяха единственото, което знаеше за жената, при която щеше да живее, обаче адрес като „Г-ца Здравомислова, Горно Нанадолнище, Къщурката в Гората близо до изсъхналия дъб на Пътя на Изгубения Човек, Бихте ли Оставили Писмата в Старата Обувка до Вратата, Моля" звучеше обещаващо.

- М-да, г-ца Здравомислова, - предаде се мис Тик - Ъ, да. Тя всъщност не е чак толкова стара, обаче казва, че ще се радва да й се намира и трети чифт ръце.

Не може така да се изпускат думи пред Тифани, дори и мис Тик не го може.

- Значи при нея вече има някой? - попита тя.

- Ъ... не. Не точно, - отговори мис Тик.

- Тогава тя четири ръце ли има? - продължи Тифани, защото мис Тик звучеше точно като някой, който иска да избегне темата.

Мис Тик въздъхна. Не е лесно да говориш с някой, който не престава да внимава. Това направо те скапва.

- Най-добре да почакаш, докато се видите, - каза накрая тя - Каквото и да ти кажа сега, само ще създаде погрешни впечатления. Сигурна съм, че ще си допаднете. Тя добре се оправя с хората, а в свободното си време е вещица-изследователка. Гледа пчели... и кози, чието мляко, струва ми се, е действително много полезно благодарение на хомогенизираните мазнини.

- Какво прави една вещица-изследователка? - поинтересува се Тифани.

- О, това е много древен занаят. Тя се опитва да открие нови магии като разбере, как всъщност са били правени старите. Нали знаеш онова за „ухо от прилеп, пръст от жаба"? Те изобщо не вършат работа, но г-ца Здравомислова смята, че то е защото не знаем точно кой *вид* жаба или точно кой пръст...

- Съжалявам, но няма да помагам на никого да кълца на парчета невинни прилепи и жаби, - заяви твърдо Тифани.

- О, не, тя изобщо не убива нищичко! - побърза да я успокои мис Тик - Тя използва само същества починали по естествени причини или при пътни злополуки или пък извършили самоубийство. Жабите нали понякога са склонни към тежки депресии.

И каруцата си се тътреше нататък по белия прашен път, докато не се изгуби от поглед.

Нищо не се случи. Чучулигите си пееха, толкова високо, че не можеше да ги видиш. Прашец от трева изпълваше въздуха. Някъде високо из Варовитище блееха овце.

И нещо мина по пътя. Движеше се като малък бавен вихър, така че можеше да се забележи само по прахоляка, който вдигаше. Като минаваше, издаваше звук като рояк мухи. После и то също изчезна по нанадолнището...

След малко един глас се обади отдолу откъм високата трева:

- Олеле, *кривънци!* Ма оно е по дирите и, баш по дирите и!

Друг глас добави:

- Ми че она другата бабаяга нема ли да го види?

- Що ми думаш бе? Бабаягата даскалица ли? Ми че она не е истинска бабаяга!

- Она си има остовърха капа под сите му китки, бе Голем Йън, - рече с известен укор вторият глас - Видох я. Она като ми натисне едно мънечко пружинче и он острио връх изрипуе!

- Епа да, Хамиш, и право думаш дека она си го мое и четюването и писуването без проблема, ма не ‘най она сите му неща, дето ги нема у книгите. И нема да се показуем я, га она е наблизо. Оти она е от оня чешит, дето ги записва разни неща за чиляко! Аре са да одиме да намериме келдата!

Нак Мак Фийгъл от Варовитище мразеха писането по всевъзможни причини, най-важната от които беше: Каквото е писано си *остава*. То впримчва думите. Каже си човек каквото му е на сърцето, а някой гаден дребен *шашкънин* ще вземе да го запише и кой знае какво ще направи после с всичките тези думи. Че така може и да ти вгради сянката някъде!

Сега обаче те имаха нова келда, а новата келда все ще донесе нови идеи. Така си и *трябваше*. Това предпазваше клана от задръстване. Та Келда Джейни беше от клана Дългио Гьол, високо в планините, а там нещата се *записваха*.

Тя не виждаше защо и нейният съпруг да не го прави. И Роб Секигоопрай осъзнаваше че Джейни си е баш келда.

Пот капеше от челото му. Веднъж се беше бил сам-самичък срещу един вълк и сега с радост би предпочел да го стори отново със затворени очи и с едната ръка вързана зад гърба му, отколкото да прави, каквото правеше сега.

Вече беше овладял първите две правила на писането, както ги разбираше той:

1. Откради си малко хартия.

2. Откради си молив.

За нещастие това не стигаше.

В момента той държеше огризъка от молив с две ръце пред себе си и се запъваше, докато двама от братята му го тикаха накъм парчето хартия, заковано на стената (беше стара сметка за хлопатари откраднатa от чифлика). Остатъкът от клана гледаше в ужас и страхопочитание от галериите покрай стените.

- Мое па я да го подфануем полека лека, - протестираше той докато петите му оставяха бразди по пръстения под на могилата - Мое па да земем да изписуем само некоя от запънтайките или па да поста'им точка...

- Баш си ти Големио Човек, чуеш ли ме Роб Секигоопрай, та на теб ти прилега да си първио, дето да го работи писуваньето, - каза Джейни - Не моем я да имам мъж, дето и своето си име да не мое да изписуе. Я ти ги показах буквите, нали?

- Епа да, жено, гадните му изкилиферчени кривулици! - изръмжа Роб - Не моем да му вервам я на туй Ж, оти оно е буква, дето не е за мъже. Она буквата си има жило ма!

- Ти си дръж моливо до хартията, па я че ти ка'ем, кои знаци да чертаеш, - каза Джейни скръствайки ръце пред гърдите си.

- Епа да, ма оно си е жива беля, писуваньето, - оплака се Роб - Она писаната дума човек обесва!

- Брей са, а по-кротко! Оно е лесно! - ядоса се Джейни - Големанските бебета го могат, а ти си баш пораснал Фийгъл!

- И писаното даже не секва да говори думите на чиляко, даже га он *умре*! - заразмахва молива Роб Секигоопрай, сякаш отпъждайки зли духове - Немой да ни каеш, че туй е редно!

- О, 'начи те е *бъзе* от буквите, туй ли било? - поде коварно Джейни - Епа тъй вече бива. Сите големи мъже се от нещо ги е шубе. А му земи моливо, бе Уили. Оти не мое да сакаш от мъжо да се повърне по страховете си.

В могилата настана тишина, когато Прост Уили нервно взе огризката от молив от брат си. Всички мънистени очички до последното бяха обърнати към Роб Секигоопрай. Дланите му се отваряха и затваряха. Той задиша тежко без да откъсва поглед от хартията. И изпъна брадичка.

- Ооопака жжена си ти, Джейни Мак Фийгъл! - рече той накрая, плю си на ръцете и изтръгна молива от ръцене на Прост Уили - А ми дай туй пагубно оръдие! Они буквите нема да се усетят що ги е ударило!

- Храброто ми момче! - възкликна Джейни, когато Роб запристъпва към хартията - А така. Първата буква че е Р. Дето беше като дебелак гледащ вдесно, нал' се сещаш?

Насъбралите се пиктсита гледаха как Роб Секигоопрай, пъшкайки яростно и с крайчеца на езика си подаващ се от устата му влачеше молива през чертите и кривулиците на буквите. След всяка от тях той поглеждаше в очакване келдата.

- А така, - каза накрая тя - Убаво си поработи!

Роб Секигоопрай отстъпи една крачка и огледа критично хартията.

- Туй ли беше оно? - зачуди се той.

- Епа да, - подтвърди Джейни - Епа ти си го написа твойто си име, Роб Секигоопрай!

Роб отново се втренчи в буквите.

- И у дранголнико ли че одим са? - поинтересува се той.

Иззад Джейни се дочу учтиво прокашляне. Принадлежащо на Жабока. Той си нямаше друго име, защото жабите не си падат по имена. Независимо от мрачните сили, което карат хората да мислят другояче, нито един жабок не се е казвал примерно Жабокът Боко. Това просто не се случва.

Този жабок някога е бил адвокат (човешки адвокат; жабите някак се оправят без тях), превърнат във водна жаба от една фея кръстница, която *възнамерявала* да го превърне в крастава жаба, но не й била съвсем ясна разликата. И сега той живееше във Фийгълската могила, където се хранеше с червеи и им помагаше с по-трудното мислене.

- Нали ви казах, г-н Секигоопрай, че само да ви бъде записано името някъде, не представлява никакъв проблем, - обясни той - Няма нищо незаконно в думите „Роб Секигоопрай". Освен разбира се ако, - тук жабокът се позасмя по адвокатски - не е представлявало инструкция!

Нито един Фийгъл не се засмя. Те предпочитаха хуморът да е по-, ами по-смешен.

Роб Секигоопрай все така си съзерцаваше доста разкривеното си произведение.

- Та туй ми е името, 'начи?

- Несъмнено, г-н Секигоопрай.

- И нищо лошо ич не става, - отбеляза Роб и погледна по-отблизо - А отде найш, че е мойто име?

- А, оно е от оная част с четюването, - обясни Джейни.

- Оная част, дето драскулиците ти приказват право у чутурата ли? - сети се Роб.

- В основата си е това, - съгласи се жабокът - Но решихме, че ти би предпочел да започнеш с по-*физичната* страна на процеса.

- Ма не мое ли я да го научим само писуването, а четюването да го остаим на некой друг? - пробва се без много да се надява Роб.

- Не, мойо мъж требе да си мое и двете, - заяви Джейни и си скръсти ръцете пред гърдите. Направи ли една Фийгълка така, значи няма никаква надежда.

- Ох, страшно е га жената на един мъж се сдуши срещу му с жабок, - поклати глава Роб.

Но скоро пак се обърна към омазнената хартишка и на лицето му се появи намек за гордост.

- Ма се пак оно си е мойто име, нал'тъй? - ухили се той.

Джейни кимна.

- Ей го на, сам-самичко, а не на некой афиш, дето пише „Търси се" или нещо таквоз? Мойто си име, от мен си изписано.

- Да, Роб, - каза келдата.

- *Мойто* си име у мойо си джеб. Нема никой шашкънин нищичко да му сторва, а? *Я* си го имам името ми на сигурно място?

Джейни се спогледа с жабока, който сви рамене. Общото мнение на тези, които ги познаваха беше, че повечето акъл във фийгълските кланове остава в жените им.

- Мъжо си е мъж на място, га си го държи името, дека никой не мой да му го бара, - заяви Роб Секигоопрай - Сериозна магия си е туй, така де...

- Това Р е обърнато наопаки, а и си изпуснал Е-то и едното О във Секигоопрай, и това на края му трябваше да е И Кратко, - намеси се Джейни, защото задължение на съпругата е, да не дава на съпруга си чак пък да се пръсне от гордост.

- Ей, бре жено, че отдека да ная я, как че ми застане дебелако, - благодушно махна с ръка Роб - Не мойш да му се довериш на дебелак. Секи от нас природно писмовните ора го най туй. Стои си стои дебелако, па по някое време земе, че седне.

И той пак се усмихна на името си:

- И ми се чини, дека си нещо у грешка с туй И Кратко, - подължи той - Щото ич не е кратко, а си е бая дълго, чуеш ли ме жено? Секи го види туй.

Той си пъхна молива в косата и я изгледна непокорно.

Джейни въздъхна. Беше израсла със седем хиляди братя и знаеше как им работи мисълта - често доста бързо и същевременно в напълно неправилна посока. И ако не можеха да нагласят мисленето си според света, нагласяха с някой друг ритник света според мисленето си. Обикновено, както й казваше майка и, най-добре беше да не се спори.

В действителност само около половин дузина Фийгъли от клана Дългио Гьол можеха да четат и пишат добре. Смятаха ги за чудати, странни увлечения. В крайна сметка, каква работа ти вършеха веднъж станеш ли си от леглото заран? Те не ти трябват за да се пребориш с някоя пъстърва или да очушкаш някой заек или да се напиеш. Не можеш да четеш вятъра, нито да пишеш по вода.

Да, но писаните неща траеха. Те бяха гласовете на Фийгъли умряли преди много време, които са видели странни неща или са направили

странни открития. Дали одобряваш това зависеше от това, колко плашещо мислиш че е. Кланът Дългио Гьол одобряваше. А Джейни искаше най-доброто и за нейния клан.

Хич не беше лесно да си млада келда. Идваш в нов клан само с неколцина от братята си за телохранители, там си взимаш мъж и се озоваваш сред стотици девери. Допуснеш ли ума си да предъвква това, може и да се озориш. На острова на Дългио Гьол тя можеше поне да поговори с майка си, обаче една келда никога не се връща вкъщи.

Ако не се броят братята й телохранители, келдата винаги беше сама.

На Джейни й беше мъчно за вкъщи и самотно и я плашеше бъдещето, поради която тя беше напът да схване нещата малко накриво.

- Роб!

Хамиш и Голем Йън нахлуха през фалшивата заешка дупка, която беше входът за могилата.

Роб Секигоопрай ги изгледа и рече:

- Ми ние тука тъкмо я развивахме литратурната дейност.

- Да, Роб, ма ние нали гледахме големата мънечка млада бабаяга да си ойде по живо по здраво, както ти ни заръча, ма по нея пойде един роилник! - изсмотолеви Хамиш.

- Ма сигурни ли сте? - викна Роб и изпусна молива - Че я никогиж не бех чувал некой от оних да е у тойо свет!

- Епа че да, - подтвърди Голем Йън - От бръмчуването му чак зъбките ми заболеха.

- Мале че сте прости бе, оти й не казахте? - развика се Роб.

- Ми с нея беше оная другата бабаяга, бе Роб, - оправда се Голем Йън - Образователната бабаяга.

- Мис Тик? - подсказа жабокът.

- Епа да, она дето на лице е като вкиснало млеко, - подтвърди Голем Йън - А ти баш ни рече дека не бива се показваме, Роб.

- Епа да, ма туй е различно... - започна Роб но спря.

Той беше съпруг съвсем отскоро, но с женитбата мъжете придобиваха купища допълнителни сетива, забучени в мозъците им и едно от тях беше да каже на мъжа, че току що е затънал до гушата в голям проблем.

Джейни потропваше с краче. Ръцете и все още си бяха скръстени. И се усмихваше с онази специална усмивка, която жените научават също така приблизително когато рекат да се омъжат и която като че ти казва: „Да, наистина си загазил, но аз ще те оставя да се закопаеш още повече”.

- Що ми думаш за големата мънечка бабаяга? - попита тя с едно тихичко кротичко гласче, като на мишка обучена в Мишата Академия за Наемни Убийци.

- Епа, ми че, тъй де, нали... - започна Роб и лицето му посърна - Ми че не мойш ли се сети, ма миличко? Че она си беше на нашата сватба, епа да. Беше она нашта келда за ден два, нал найш. Старата я накара да се закълне току преди да си ойде у Земята на Живите, - добави той просто в случай,че споменаването на желанията на предишната келда би отклонило някак си надигащата се буря - Ми оно си е убаво да и фърлюваме по едно око, както она е нашта бабаяга и...

И гласът на Роб замря пред лицето на Джейниния поглед.

- Истинската келда требе да се омъжи за Големио Човек, - заяви Джейни - Баш както я се омъжих за тебе, Роб Секигоопрай Фийгъл, а не съм ли ти я добра жена?

- О, убава, убава, - изпъшка Роб, - Ама...

- И не мое да си женен за две жени, оти оно че стане двуженство, не думам ли право? - продължи Джейни с опасно сладък гласец.

- Мале, че она още не е станала жена, оти си е моме, - отчаяно затърси изход Роб, - А и оно беше само временно и она нали е добра у мислюването...

- *Я* съм добра у мислюването, бе Роб Секигоопрай, и я ли съм келдата на тоя клан или не съм? Оно мое да има само една, не думам ли право? И си мислим я, дека нема да има повече търчене подир големото мънечко моме. Мале че срамотия. Ич не й требе на нея таквиз едни като Голем Йън да я зяпат по целото време, не ще и дума.

Роб Секигоопрай провеси нос и измънка:

- Епа да... ама...

- Що ама?

- Роилник е подгонил горкото мънечко моме.

Настана дълга пауза преди Джейни да промълви:

- Ма сигурни ли сте?

- Епа да, Келдо, - отговори Голем Йън, - Чуеш ли веднъж туй ми ти бръмчуване, никогиж не мойш го забрави.

Джейни си прехапа устната. След което, малко попребледняла каза:

- Не рече ли, дека от нея че стане могъща бабаяга, бе Роб?

- Епа да, ма никой никогиж не е сполучвал да го преживее роилнико! Че него не мойш го убиеш, не мойш го спреш, не мойш...

- Ма не ми ли рекохте вие, как големото мънечко моме се тепá дори с Нено Личество и победи? - възрази Джейни - Как я джасна с тигано. Та значи туй, дека е добра она, нал тъй? Истинска бабаяга ли е она, сама че си го намери начино. Сите требе да се повърнеме по ориста си. Каквото и да е оно, требе да си го посрещне она лице у лице. А ако не мое, значи не е она истинска бабаяга.

- Епа да, ама роилнико е по-лошав от... - започна Роб.

- Она е ръгнала по странство да учи бабоягуването от други бабияги, - завърши Джейни - Я па требе да си го изучим келдуването сам-самичка. Само се надевайте, она да се учи също тъй бърже кат мен, Роб Секигоопрай.

Глава Втора
Дверизи и два носа

Дверизи беше само отбивка на пътя с име. Нямаше нищо, освен хан за дилижансите, ковачница и малко дюкянче с думата **СУВЕНИРИ** оптимистично изписана на парче картон на прозореца. И това беше. Наоколо, разделени от нивя и горички бяха пръснати къщи на хората, за които Дверизи сигурно беше големият град. Всеки свят е пълен с места като Дверизи. Това са места, от които хората да идват, а не места, където да ходят.

Лежеше си селото и тихичко се припичаше на знойното следобедно слънце. Точно посредата на пътя престарял помияр на бели и кафяви петна дремеше в прахта.

Дверизи беше по-голямо от селото у дома и Тифани досега не беше виждала сувенири. Тя отиде до дюкяна и похарчи половин пени за малка дърворезба изобразяваща две ризи на простор и две пощенски картички озаглавени „Изглед от Дверизи" и показващи магазинчето за сувенири и, напълно вероятно, същото куче спящо посред пътя. Дребничката старица зад тезгяха я нарече „млада госпожице" и я осведоми, че Дверизи било много популярно по-късно през годината, когато хора от цяла миля околовръст приждали за Фестивала по Претакане на Зелето.

Когато Тифани излезе, завари мис Тик изправена до спящото куче и мръщеща се по посоката откъдето бяха дошли.

- Има ли нещо? - попита Тифани.

- Какво? - сепна се мис Тик, все едно беше забравила, че Тифани съществува - О... не. Аз просто... стори ми се, че... виж, защо не отидем да хапнем нещо?

Отне им известно време да намерят някого в хана, но мис Тик надникна в кухните и намери някаква жена, която им обеща малко питки и по чаша чай. Всъщност тя беше доста изненадана, че е обещала това, понеже не беше имала такова намерение, доколкото, ако сме точни, това й било свободният следобед, докато не и пристигнел дилижансът, обаче мис

Тик си имаше начин така да задава въпроси, че да получава отговорите, които й трябваха.

Още мис Тик поиска прясно яйце, да не е варено и да е с непокътната черупка. Вещиците също така ги бива и да задават въпроси, на които запитаният да не отговаря: „Защо?”

Те седнаха да ядат на една пейка на припек до хана. И после Тифани си извади дневника.

Тя си имаше дневник и в мандрата, но той беше за сиренатa и маслото. Този обаче беше личен. Беше го купила от един амбулантен търговец, евтино, защото беше за миналата година. Но пък, както каза той, имаше си точния брой дни.

Имаше си и катинарче, мъничко месингово на кожена каишка. Имаше си и малко собствено ключе. Тъкмо катинарчето привлече Тифани. Като си на определена възраст, разбираш за какво са ти катинари.

Тя записа „Дверизи” и й трябваше някое време да помисли преди да добави „отбивка на пътя”.

Мис Тик все така се взираше в пътя.

- Нещо не е наред ли, мис Тик? - пак попита Тифани, поглеждайки нагоре.

- Аз... не съм сигурна. Някой гледа ли?

Тифани се огледа. Дверизи си дремеше на припек. Никой не ги гледаше.

- Не, мис Тик.

Учителката си свали шапката и извади от нея няколко клечки и малко черен конец. Запретна си ръкавите, огледа се припряно просто в случай, че в Дверизи внезапно се завъди население и взе яйцето. Яйце, конец и пръсти засноваха за няколко секунди и ето го яйцето висящо от пръстите на мис Тик в спретната черна мрежа.

Тифани остана впечатлена.

Мис Тик обаче не беше свършила. Тя заизважда разни неща от джобовете си, а една вещица обикновено има много джобове. Имаше няколко мъниста, две-три пера, стъклена леща и една две ивици цветна хартия. Всички те бяха вплетени в бъркотията от конци и клечки.

- Какво е това? - попита Тифани.

- Това е бъркотия, - отговори мис Тик, съсредоточавайки се.

- Магия ли е?

- Не точно. *Трик* е.

Мис Тик вдигна лявата си ръка. Пера, мъниста, яйце и всякакъв джобен боклук се завъртяха в мрежата от конци.

- Хъм, - продума тя - Да видим сега какво ще да се види...

Бръкна с пръстите на дясната си ръка в паяжината от конци и *дръпна*...

Яйце, стъкло, мъниста и пера затанцуваха през бъркотията и Тифани беше сигурна, че в един момент една от нишките мина право през друга.

- О, - възкликна тя - Това е като Котешка люлка!

- Играла си на това, нали? - спомена разсеяно мис Тик все още съсредоточавайки се.

- Мога да правя всички основни фигури, - заразправя Тифани - Бижутата, и Къщичката, и Стадото, и Трите Бабички, Едната Кривогледа, Носещи Кош Риба на Пазара, Където Се Срещат с Магарето... макар че за тази трябват двама души и я направих само веднъж, а Бетси Тъпър я засърбя носа, точно когато не трябваше, и трябваше да намеря ножица за да я освободя, и...

Пръстите на мис Тик сновяха като тъкачен стан.

- Колко странно, че сега това е детска играчка, - вметна тя - Аха...

Я се загледа в сложната мрежа, която беше създала.

- Можете ли да видите нещо? - поинтересува се Тифани.

- Ако ми бъде позволено да се съсредоточа, дете. Благодаря ти...

На пътя отсреща спящото куче се събуди, прозина се и се изправи на крака. Довлече се до пейката на която седяха, изгледа укорително Тифани и се сви на кълбо до краката й. Миришеше на стари мокри черги.

- Има... *нещо*... - каза много тихо мис Тик.

Паника обзе Тифани.

Слънцето се отразяваше от белия прах по пътя и от отсрещния зид. Пчели жужаха сред малките жълти цветчета растящи по върха на зида. В краката на Тифани помиярът хъркаше и от време на време попръцкваше.

Но нещо беше *не наред*. Нещо я давеше, притискаше я, притискаше околността, *смазвайки* я под ярката дневна светлина. Мис Тик и нейната мрежа от конци бяха застинали до нея, замръзнали в момент на тих ужас.

Само нишките се движеха, сами. Яйцето подскачаше, стъкълцето проблясваше, мънистата се мятаха от конец на конец...

Яйцето се пръсна.

Дилижансът пристигна.

И докара света със себе си, в облак прах сред шумотевица и тропот. Засенчи слънцето. Отвориха се врати. Раздрънчаха се такъми. От конете се вдигаше пара. Помиярът седна и завъртя опашка с надежда.

Натискът си отиде... не, той *избяга*.

До Тифани мис Тик извади кърпичка и забърса яйцето от роклята си. Остатъкът от бърканицата вече беше изчезнал в джоба и със завидна скорост. Тя се усмихна на Тифани и продължи да се усмихва докато говореше, от което изглеждаше малко смахнато:

- Недей да ставаш, не мърдай, просто си стой кротко като мишчица.

Тифани не се чувстваше в състояние да прави каквото и да е, освен да си стои кротко; чувстваше се както когато се събудиш след кошмар.

По-богатите пътници заизлизаха от дилижанса, а по-бедните заслизаха от покрива му. Мърморейки и разтъпквайки се, вдигайки купища прахоляк, те се изнизаха в хана.

- А сега, - заговори мис Тик, след като вратата на хана се затвори - ние... ние ще се, ами, поразходим. Виждаш ли онази горичка? Натам сме. А когато каруцарят г-н Крабър се види с баща ти утре, ще му каже че, ами че те е оставил тук точно преди да пристигне дилижансът и ... и... и всички ще са доволни и никой няма да е излъгал. Това е много важно.

- Мис Тик? - започна Тифани вземайки си куфара.

- Да?

- Какво се случи преди малко?

- Не знам, - призна си вещицата - Наред ли се чувстваш?

- Ъ... да. Останал ви е малко жълтък по шапката.

И си притеснена, помисли си Тифани. Това беше най-тревожещата част.

- Жалко за роклята ви, - добави тя.

- И по-лошо е виждала, - отвърна мис Тик - Да вървим.

- Мис Тик? - пак се обади Тифани, когато потеглиха.

- Ъ, да?

- Вие сте *много* притеснена, - каза Тифани - Ако ми кажете защо, тогава и двете ще сме притеснени, което ще значи само по половината притеснение за всяка от нас.

Мис Тик въздъхна:

- Може и нищо да не е било.

- Мис Тик, но яйцето се взриви!

- Да. Ами. Бъркотията, видиш ли, може да се използва като прост детектор и усилвател на магия. Всъщност е много грубо приспособление, но винаги си струва да направиш някоя в случай на опасност и неяснота. Мисля че... сигурно не съм я направила правилно. И понякога се получават разряди на случайна магия.

- Направила сте я, защото сте била обезпокоена, - изтъкна Тифани.

- Обезпокоена ли? В никой случай. Никога не съм обезпокоена! - сопна се мис Тик - Обаче, понеже си го поставила на въпрос, бях загрижена. Усещах, че нещо не е така. Нещо наблизо, струва ми се. Сигурно не е било нищо. Фактически се чувствам много по-добре, сега като си тръгваме.

Но не изглежда да си по-добре, помисли си Тифани. И не бях права. Двама души значи *два пъти повече* притеснение за всеки.

Но тя беше сигурна, че в Дверизи няма нищо магично. То беше само една отбивка на пътя.

Двадесетина минути по-късно пътниците заизлизаха за да се качат на дилижанса. Кочияшът забеляза, че конете се потят и се зачуди защо ли чува бръмчене на мухи, когато никакви мухи не се виждаха.

Кучето, което беше лежало насред пътя, по-късно беше намерено свито в една от конюшните и разтреперано.

Горичката беше на около половин час ходене, като мис Тик и Тифани се редуваха да носят куфара. Тя не беше нищо особено, като за гора, беше предимно от пораснали букове, макар че веднъж научиш ли, че буковете пускат едни неприятни отрови за да държат почвата си чиста, вече не ти се струват дървения материал, за който си ги мислела.

Седнаха на един дънер и зачакаха залеза. Мис Тик разправи на Тифани за бъркотиите.

- Значи не са вълшебни? - поиска да уточни Тифани.

- Не са. Те са нещо, чрез което да става вълшебството.

- Имате предвид както очилата помагат да виждаш, но не виждат вместо теб, нали?

- Правилно, браво на теб! Дали е вълшебен телескопът? Определено не. Той е просто стъкла в тръба, ама с него можеш да броиш драконите на луната.[9] И ... добре де, някога стреляла ли си с лък? Не, сигурно не си. Но бъркотията може да действа също и подобно на лък. Лъкът натрупва мускулна сила, когато стрелецът го опъва и мята тежка стрела много по-надалече отколкото стрелецът би могъл всъщност да я *хвърли*. Можеш да направиш бъркотия от каквото и да е стига да... изглежда правилно.

- И тогава можеш да кажеш, дали има магия ли? - обади се Тифани.

- Да, ако това е, което търсиш. Ако си добра с това, можеш да го използваш и сама да правиш магии, да се концентрираш върху каквото всъщност трябва да се направи. Можеш да я използваш за защита, като муска, или да изпратиш заклинание или... добре де, то е като онези скъпи джобни ножчета, нали ги знаеш? Онези с мъничкото трионче, ножички и клечка за зъби? Макар че не мисля, че която и да е вещица е използвала бъркотия за клечка за зъби, ха-ха. Всяка млада вещица трябва да се научи как да си прави бъркотия. Г-ца Здравосмислова ще ти помогне.

Тифани се огледа в гората. Сенките се издължаваха, но те не я тревожеха. Частици от поученията на мис Тик се нижеха в главата й: Винаги се изправяй срещу страховете си. Носи си достатъчно пари, но никога твърде много, както и малко канап. Дори когато вината не е твоя, отговорността е твоя. Вещиците се оправят с нещата. Никога не заставай между две огледала. Никога не се кикоти. Прави, каквото трябва да се направи. Никога не лъжи, но не е нужно винаги да си честна. Никога нищо

[9] бел.прев.: За драконите на луната пише по-подробно в „Последният герой".

не си пожелавай. Най-вече никога не си пожелавай при падаща звезда, което астрономически погледнато е просто глупаво. Отваряй си очите и после отново си ги отваряй.

- Г-ца Здравосмислова има дълга сива коса, нали? - обади се тя.

- О, да.

- И е доста висока жена, съвсем леко пълна и носи доста много огърлици, - продължи Тифани - И очила на верижка. И обувки с изненадващо високи токове.

Мис Тик не беше глупава. Тя огледа поляната и попита:

- Къде е тя?

- Застанала е до ей онова дърво, - отговори Тифани.

Дори и сега на мис Тик й се наложи да примижи. Това, което беше забелязала Тифани беше, че вещиците изпълват пространството. Някак си, почти невъзможно да се опише как, те бяха като че по-истински от останалите хора. Те просто изпъкваха повече. Но ако не искаха да ги видят, ставаше изумително трудно да ги забележиш. Не се криеха, нито пък се разтваряха магически във въздуха, въпреки че изглеждаше така, но ако трябваше да опише човек стаята по-късно, ще се закълнеш, че в нея е нямало вещица. Те изглежда просто се оставяха да бъдат изгубени.

- А да, браво на тебе, - каза мис Тик - Тъкмо се чудех, кога ще забележиш.

Да бе! - помисли си Тифани.

Г-ца Здравосмислова стана по-видима, като пристъпи към тях. Беше цялата в черно, но като вървеше, леко подрънкваше поради всичката черна бижутерия, която носеше, и още тя имаше и очила, което на Тифани и се стори странно като за вещица. На Тифани тя и заприлича на весела квачка. И си имаше две ръце, обичайното количество.

- А, мис Тик, - поздрави тя - А ти трябва да си Тифани Болежкова.

Тифани не забрави да се поклони; защото вещиците не правят реверанси (освен когато искат да притеснят Роланд).

- Бих искала да си кажа две думи с г-ца Здравосмислова, Тифани, ако *не* възразяваш, - каза недвусмислено мис Тик - Работи на възрастни вещици.

Да бе! - пак си помисли Тифани, защото й хареса как звучи.

- Тогава ще ида да си потърся някое дърво, нали може? - продума тя с това, което си мислеше, че бъка от сарказъм.

- На твое място бих използвала храстите, миличка, - викна след нея г-ца Здравосмислова - Не бих искала да спираме като се вдигнем във въздуха.

Наистина *имаше* едни зеленикови храсти, предлагащи приличен параван. Но след като й говореха все едно е на десет години, Тифани би предпочела по-скоро мехурът й да се пръсне.

„Аз победих Кралицата на Феите!” - помисли си тя навлизайки в гората. Добре де, не съм сигурна как точно, защото сега всичко е като на сън, но го направих!

Беше ядосана, че я изпровождат ей така. *Мъничко* уважение нямаше да навреди, нали? Това й беше казала старата вещица Госпожа Вихронрав, нали? „Аз ще те уважавам, *също както и ти от своя страна ще уважаваш мен*”. Госпожа Вихронрав, вещицата, като която всички други вещици тайно се надяваха да станат, й беше показала *уважение*, така че човек да си помисли, че и другите биха могли да направят някакви усилия в тази насока.

И тя каза:

- Виждай ме.

... и излезе от себе си и отиде накъм мис Тик и г-ца Здравосмислова в невидимото си призрачно тяло. Не смееше да погледне надолу, та да не би случайно да види, че краката й ги няма. Когато се озърна да погледне плътното си тяло, завари го да си стои смирено до зелениковите храсти, несъмнено твърде далече за да чуе нечий разговор.

Като се приближи скришом, Тифани чу как мис Тик казва:

- *... но е смущаващо преждевременно развита*.

- *Олеле. Никога не съм се разбирала кой знае колко добре с умни хора*, - отвърна г-ца Здравомислова.

- *О, по сърце тя е добро дете*, - каза мис Тик, което подразни Тифани значително повече от онова „смущаващо преждевременно развита”.

- *Разбира се, наясно си с моята ситуация*, - предупреди г-ца Здравомислова, докато Тифани се промъкваше по-наблизо.

- *Да, г-це Здравомислова, но работата ви значи толкова много. Ето защо Госпожа Вихронрав ви предложи*.

- *Но ме е страх, че ставам малко разсеяна*, - обезпокои се г-ца Здравомислова - *Полетът насам беше ужасен, защото като голяма глупачка си забравих очилата за надалече на другия ми нос...*

Другият й нос ли? - замисли си Тифани.

И двете вещици застинаха в едно и също време.

- Без яйце съм! - възкликна мис Тик.

- Имам бръмбар в кибритена кутия за такива спешни случаи! - изписка г-ца Здравомислова.

Ръцете им се втурнаха по джобовете им и заизваждаха конци и пера и късове цветен плат...

Знаят, че съм тук! - каза си Тифани и прошепна:

- Не ме виждай!

Запремигва и се заклати на петите си като се върна в търпеливата фигурка до зелениковите храсти. В далечината г-ца Здравомислова трескаво правеше бърканица, а мис Тик оглеждаше гората.

- Тифани, ела веднага! - извика я тя.

- Да, мис Тик, - откликна тя и потегли бегом като добро момиченце.

Някак си са ме усетили, помисли си тя. Добре де, нали *са* вещици все пак, дори ако според мен и да не са особено добри такива...

И тогава дойде натискът. Сякаш смаза гората и я изпълни с ужасяващото усещане, че нещо стои точно зад нея. Тифани падна на колене, затисна ушите си с ръце и болка като най-лошата ушна болка прониза главата й.

- Готово! - извика г-ца Здравомислова.

Тя държеше бъркотия. На вид доста различна от онази на мис Тик, от канап, пера от гарга, лъскави черни мъниста и, посредата на всичко, обикновена кибритена кутия.

Тифани изкрещя. Болката беше като нажежени до червено игли и ушите и се изпълниха с бръмчене на мухи.

Кибритената кутия се пръсна.

След което настъпи тишина и птичи песни и нищо, което да показва, че нещо се е било случило, освен няколко къса от кибритена кутийка падащи на спирали надолу заедно с парче дъгоцветно крило от насекомо.

- Майчице, - проговори г-ца Здравомислова - Доста добър бръмбар си беше, като за бръмбар де...

- Тифани, наред ли си? - забезпокои се мис Тик.

Тифани примигна. Болката си беше отишла също толкова внезапно, както беше дошла и остави само изгарящ спомен. Тя издрапа да се изправи.

- Струва ми се че да, мис Тик!

- В такъв случай да си кажем една дума, ако обичаш! - заяви мис Тик, отиде до едно дърво и застана там гледайки я строго.

- Да, мис Тик? - отиде при нея Тифани.

- Ти... *направила* ли си нещо? - попита мис Тик - Нали не си призовавала разни неща?

- Не! А и изобщо не знам как се прави! - възкликна Тифани.

- Тогава да не са твойте дребни мъже? - продължи подозрително мис Тик.

- Те не са мои, мис Тик. И не правят такива неща. Те просто кряскат „Кривънци!" и почват да ритат хората по пищялките. Определено разбираш, че са те.

- Е, каквото и да е било, изглежда се е махнало, - намеси се г-ца Здравомислова - А и вече трябва да тръгваме, иначе ще има да летим цяла нощ.

Тя бръкна зад друго дърво и извади връзка подпалки. Най-малкото точно на такова приличаше, защото на такова трябваше да прилича.

- Мое собствено изобретение, - поясни скромно тя - Че долу по равнините знае ли човек, нали? А дръжката се изстрелва посредством този бутон... Ох, съжалявам, понякога прави така. Някой видя ли накъде отхвърча?

Дръжката беше открита в един храст и завинтена обратно.

Тифани, момиче което *слушаше*, какво казват хората, наблюдаваше внимателно г-ца Здравомислова. Тя определено имаше само един нос на лицето си, а беше някак неудобно да си представяш, къде ли някой може да си държи още един и за какво ли ще го използва.

После г-ца Здравомислова извади някакво въже от джоба си и го даде на някой, който го нямаше.

Точно това направи, Тифани беше сигурна. Нито го изпусна, нито го хвърли, а просто го подаде и го пусна, все едно си е мислела, че го окачва на невидима закачалка.

То падна върху мъха. Г-ца Здравомислова погледна надолу, видя, че Тифани я наблюдава и се изсмя нервно:

- Ах колко съм глупава. Мислех си, че съм оттатък! Някой ден ще взема да си забравя и главата!

- Ами... ако е тази на върха на шията ви, - поде предпазливо Тифани, все още мислейки за другия нос - все още си е с вас.

Старият куфар беше завързан за метящия край на пръта, който сега се рееше кротко на няколко стъпки над земята.

- Ето, от това ще стане чудесна удобна седалка, - каза г-ца Здравомислова, вече станала на торбата оголени нерви, на каквато ставаха повечето хора, като усетеха, че Тифани ги гледа втренчено - Сега, ако просто се качиш зад мен. Ъ. Аз обикновено правя така.

- Обикновено се качвате зад себе си ли? - учуди се Тифани - Как...?

- Тифани, винаги съм окуражавала прямия начин по който задаваш въпроси, - намеси се на висок глас мис Тик - А сега, моля те, много ми се иска да те поздравя с доброто ти владеене на мълчанието! Качвай се зад г-ца Здравомислова. Сигурна съм, че тя би искала да тръгнете докато все още не се е мръкнало.

Пръчката потрепна, когато г-ца Здравомислова я възседна. Тя я потупа подканящо.

- Нали не те е страх от високо, миличка? - попита тя, докато Тифани се катереше.

- Не, - отговори Тифани.

- Ще се видя с вас като дойда за Изпитанията на Вещици, - викна им мис Тик, когато Тифани усети метлата полека да се отлепя от земята, - Внимавайте!

Оказа се, че когато г-ца Здравомислова беше попитала Тифани, дали я е страх от високо, това не е било правилният въпрос. Тифани изобщо не я беше страх от високо. Можеше да минава покрай високи дървета без да и мигне окото. Видът на грамадни, извисяващи се над нея планини ни най-малко не я притесняваше.

Това от което я *беше* страх обаче, макар че не го знаеше чак до този момент, беше от дълбоко. Страх я беше да пада толкова дълго време от небето, че да й свърши дъхът за пищене преди да се удари в скалите толкова силно, че да стане на нещо като желе, а всичките й кости да станат на прах. Фактически я беше страх от земята. Г-ца Здравомислова е трябвало да си помисли по-добре преди да зададе въпроса.

Тифани се вкопчи в колана на г-ца Здравомислова и впи поглед в плата на роклята й.

- Досега летяла ли си някога, Тифани? - попита вещицата докато се издигаха.

- Ннгф! - изстена Тифани.

- Ако искаш, мога да направя някое кръгче, - предложи г-ца Здравомислова - Оттук ще да имаме чудесна гледка към твоята страна.

Въздухът сега фучеше покрай Тифани. Беше станало много по-студено. Тя не откъсваше очи от плата.

- Няма ли да е чудесно? - надвикваше все по-шумния вятър г-ца Здравомислова - За нула време ще сме готови!

На Тифани не й остана време да каже не, а и без друго беше сигурна, че ще й прилошее, ако си отвори устата. Пръчката под нея се наклони и светът се изметна настрани.

Никак не й се гледаше, но тя си спомни, че една вещица винаги е любознателна до ръба на пъхането на нос, където не го искат. За да остане вещица *трябваше* да погледне.

Рискува с един поглед и видя света под себе си. Златисто-червената светлина на залеза обливаше земята, долу бяха дългите сенки на Дверизи, а по-нататък имаше гори и села по целия път чак до дългия извит хълм на Варовитище...

... което сияеше в червено, а бялата фигура на варовиковия Кон гореше в златно като гигантски медальон. Тифани го зяпна. В чезнещата вечерна светлина, със сенките препускащи откъм падащото слънце, той изглеждаше жив.

В този момент й се поиска да скочи, да отлети обратно, да се озове там като си затвори очите и щракне с токчета, да направи *каквото и да е...*

Не! Тези мисли тя ги беше разтребила и прибрала, нали? Трябваше да учи, а по рида нямаше кой да я учи!

Но Варовитище беше нейният свят. Всеки ден тя крачеше по него. Можеше да почувства под краката си древния му живот. Страната

беше в костите и, също като беше казвала Баба Болежкова. И в името й също я имаше: на древния език на Нак Мак Фийгъл то звучеше като „Земя под Вълната” и в умствените си очи тя се разхождаше по тези дълбоки праисторически морета, когато се е било образувало Варовитище, от милион-годишния дъжд от черупките на миниатюрни същества. Тя стъпваше по земя, направена от живот и я вдъхваше и я слушаше и мислеше нейните мисли вместо нея. Да я види сега - малка, самотна, посред пейзаж простиращ се до края на света, това и идваше твърде много. Трябваше да се върне там...

За момент пръчката се извърна във въздуха.

Не! Трябва да вървя!

Метлата рязко се върна където си беше и когато тя зави обратно към планините и прилоша.

- Малко турбуленцийка, струва ми те, - подметна през рамо г-ца Здравомислова - Между другото мис Тик предупреди ли те за дебелите вълнени гащи, миличка?

Тифани, все още в шок, промърмори нещо, което докара да прозвучи като „не”. Мис Тик беше споменала гащите и как благоразумната вещица носила поне три чифта, за да предотврати вледеняването, но тя беше забравила за това.

- Майчице, - каза г-ца Здравомислова - Тогава по-добре да прескачаме плетища.

Метлата падна надолу като камък.

Тифани никога не забрави този полет, макар че много пъти се опитваше. Летяха точно над повърхността, която беше размито петно току под краката им. Всеки път като стигаха до ограда или плет, г-ца Здравомислова я прескачаше с вик „А сега!” или „Опалянка!”, които вероятно е трябвало да ободрят Тифани. Е, не го правеха. На два пъти тя повърна.

Г-ца Здравомислова летеше толкова наведена, че главата и беше почти до дръжката, с което максимално използваше аеродинамичните предимства на островърхата шапка. Която беше възкъса, само двадесетина сантиметра, нещо като клоунска шапка но без помпоните. По-късно Тифани разбра, че това беше, за да не и се налага да я сваля като влиза в къщурки с нисък покрив.

След някое време (цяла вечност, ако питат Тифани) те оставиха нивята зад гърба си и полетяха през планинските подножия. Не след дълго

минаха три такива и сега прътът летеше над бързите бели води на широка река изпъстрена с камънаци. Пяна плискаше по обувките им.

Тя чу как г-ца Здравомислова надвиква рева на реката и воя на вятъра:

- Би ли имала нещо против само да се наведеш малко? Това тук ще е малко по-мъчно!

Тифани рискува да надникне над рамото на вещицата и зяпна.

На Варовитище нямаше чак толкова много води, освен малките поточета, наричани от хората дерета, които рукваха по долините в края на зимата и напълно пресъхваха през лятото. Около рида, разбира се, текоха и големи реки, но те бяха бавни и кротки.

Водата пред очите и не беше бавна и кротка. Беше *вертикална*.

Реката се извисяваше накъм тъмно-синьото небе, чак до ранните звезди. Прътът я последва.

Тифани се наведе назад и изпищя. И продължи да пищи докато метлата набираше нагоре по водопада. Тя и преди знаеше думата, естествено, обаче думата не беше толкова голяма, толкова мокра и, най-вече, не беше толкова *шумна*.

От пръските му тя прогизна. От рева му я заболяха ушите. Тя се държеше здраво за колана на г-ца Здравомислова, докато се издигаха през пръски и грохот и чувстваше, че всеки момент ще се изпусне...

... и тогава нещо я метна напред и шумът на водопада започна да заглъхва отзад, а прътът продължи, сега вече отново „покрай”, а не „нагоре по” реката, която макар все още да скачаше и да се пенеше, поне имаше благоприличието да го прави на земята.

След някое време г-ца Здравомислова подкара през нови поля, по-малки и по-зелени, отколкото вкъщи. Пак имаше дървета и горички в дълбоки долини. Но последната дневна светлина чезнеше и скоро единственото, което остана отдолу беше тъмнината.

Тифани сигурно беше позадрямала вкопчена в г-ца Здравомислова, защото я събуди тръсването, когато прътът спря направо посред въздуха. Земята беше по-надолу, но някой беше наредил нещо, което се оказаха свещи, догарящи в стари буркани.

Полекичка, с бавни завои метлата се сниши, докато не стигна точно над тревата.

В този момент краката на Тифани решиха да се откопчат и тя тупна на земята.

- Стигнахме! - възкликна бодро г-ца Здравомислова, докато и помагаше да стане - Много добре се справи!

- Извинявайте за пищенето и за повръщането... - измънка Тифани, препъвайки се в единия от буркани и събаряйки свещта. Помъчи се да

различи нещо в мрака, но й се виеше свят - Кой запали свещите, г-це Здравомислова?

- Аз. Да влизаме, че ще изпомръзнеме... - започна г-ца Здравомислова.

- А, с магия значи, - пробва се Тифани, все още замаяна.

- Е, да де, *би могло* да се направи и с магия, - замисли се г-ца Здравомислова - Но аз предпочитам с кибрит, което разбира се изисква значително по-малко усилия, а и като се замисли човек, той си е сам по себе си доста вълшебен - тя отвърза куфара от пръта и продължи - Ето че пристигнахме! Надявам се, че ще ти хареса тук!

Пак изникна този бодър тон. Дори когато и беше лошо и й се виеше свят и си умираше колкото се може по-скоро да разбере, къде е тоалетната, Тифани все още имаше работещи уши и ум, който независимо колко уморена беше тя, не спираше да мисли. И той си помисли: Този бодър тон е пропукан по ръбовете. Нещо тук не е наред...

Глава Трета
Жена с едно на ум

Имаше къщурка, но Тифани не можеше да различи много нещо в тъмното. Около нея растяха нагъсто ябълкови дървета. Тя закачи нещо висящо от някакъв клон, докато следваше поклащайки се г-ца Здравомислова. То се залюшка със звънтене. Малко по-нататък се чуваше също и звук на падаща вода.

Г-ца Здравомислова отвори вратата. Тя водеше към малка, ярко осветена и извънредно прибрана кухня. Огън лумтеше в желязната печка.

- Ммм ... Аз нали трябва да съм чирачка, - каза Тифани, все още скапана от полета - ще направя нещо за пиене, ако ми покажете къде са нещата...

- Не! - избухна г-ца Здравомислова вдигайки ръце.

Викът изглежда я шокира, защото като ги свали, се беше разтреперила.

- Не... аз... аз не искам да чувам за подобно нещо, - продължи тя с по-нормален тон и се опита да се усмихне - Имала си дълъг ден. Ще те заведа в стаята ти и ще ти покажа какво къде е и ще ти донеса малко бульон, а чирачка можеш да бъдеш от утре. Няма за къде да се бърза.

Тифани изгледа къркорещото котле на печката и самуна на масата. Беше току що изпечен хляб, тя можеше да го помирише.

Проблемът на Тифани беше нейният Трети Акъл[10]. Който казваше: Тя живее сам-сама. Кой тогава е запалил огъня? Къкрещото гърне трябва отвреме на време да се бърка. Кой го е бъркал? И някой е запалил свещите. Кой?

- Някой друг да е настанен тук, г-це Здравомислова? - поиска да знае тя.

Г-ца Здравомислова хвърли отчаян поглед към котлето и самуна и пак се обърна към Тифани.

- Не, само аз съм тук, - отговори тя и някак си Тифани усети, че казва истината. Или поне някаква истина.

- Утре? - почти се примоли г-ца Здравомислова.

Изглеждаше толкова сконфузена, че на Тифани всъщност и стана жал за нея. Тя се усмихна:

- Разбира се, г-це Здравомислова.

Те направиха кратка обиколка на светлината на свещ. Имаше нужник близо до къщурката. С две дупки, което на Тифани и се стори малко странно, но, разбира се, може би някога тук са живели и други хора. Имаше и отделно помещение само за баня, кощунствено пилеене на пространство според стандартите на чифлика Дома. Имаше си собствена помпа и голям котел за стопляне на водата. Което определено си беше тузарско.

Спалнята й беше ... спретната. Спретната беше точната дума. Всичко имаше набори и дантели. Всичко, което можеше да има покривка, я имаше. Някой се беше опитал да направи стаята ... жизнерадостна, все едно е нещо много жизнерадостно да си спалня. Стаята на Тифани в чифлика имаше черга от парчета на пода, кана за вода и леген на подставка, голям дървен сандък за дрехите, прастара кукленска къщичка и малко стари басмени пердета и толкова. На чифлика спалните бяха за да си затваряш в тях очите.

Тази стая имаше шкаф с чекмеджета. Съдържанието на куфара й с лекота се събра в едно от чекмеджетата.

Леглото не издаде никакъв звук, когато Тифани седна на него. Старото й легло имаше толкова стар матрак, че беше образувал уютна вдлъбнатина, а всяка пружина звучеше по своему. Ако не можеше да заспи, тя можеше да мърда ту така ту иначе и да изсвири на пружините „Камбаните на Св. Унгулант": дрън дзън-дзън, чжянг плянк буоунг, шлянк скръц уоуонг, дрън *джвяц*.

---

[10] бел.авт.: Първият акъл е всекидневният акъл. Всеки си има такъв. Вторият акъл е каквото си мислиш за *начина* по който мислиш. Такъв имат хората, на които им прави удоволствие да мислят. Третият акъл е този, който наблюдава света и мисли сам по себе си. Той е много рядък и често създава проблеми. Вслушването в него е част от вещерството.

Също така тази стая миришеше другояче. Миришеше на резервни стаи и на сапуна на други хора.

На дъното на куфара й имаше малка кутийка, която й беше направил дърводелецът на чифлика г-н Блок. Той не си падаше по префинените работи, така че тя беше доста тежка. В нея тя си пазеше ... неща за спомен. Имаше парче варовик с вкаменелост, което беше доста рядко нещо, и нейния личен печат за масло (вещица на метла) в случай че и се случеше да прави масло тук, и един добски камък[11], който се предполагаше да е късметлийски, защото си имаше дупка. (Бяха и казали това като беше на седем години и тя си го взе. Не можеше да разбере защо пък дупката да го прави късметлийски, но след като изкара доста време в джоба й, а после на сигурно място в кутията, той сигурно имаше повече късмет от повечето камъни, които ги подритваха наляво и надясно, газеха ги каруци и така нататък). Имаше още жълто-черна опаковка от тютюн „Веселия моряк", ястребово перо и древен кремъчен връх от стрела грижливо увит в малко овча вълна. Тях по Варовитище ги имаше много. Нак Мак Фийгъл ги използваха за върхове за копия.

Тя подреди всичко това върху шкафа, а до тях сложи дневника си, но това не направи стаята по-уютна. Те просто изглеждаха самотни.

Тифани взе опаковката и вълната и ги помириса. Не беше *точно* като миризмата на овчарската колибка, но толкова приличаше на нея, че й се насълзиха очите.

Досега не беше нощувала извън Варовитище. Тя познаваше думата „носталгия" и се зачуди, дали това студено, тънко чувство, зараждащо се в нея е това, на което мяза...

Някой почука на вратата.

- Аз съм, - обади се един приглушен глас.

Тифани скочи от леглото и отвори. Г-ца Здравомислова влезе с поднос с паница говежди бульон и залък хляб. Остави го на малката масичка до вратата.

- Ако само го оставиш отвън до вратата като свършиш, после ще го отнеса долу, - предложи тя.

- Много ви благодаря, - отвърна Тифани.

Г-ца Здравомислова се задържа на вратата:

- Много ще е хубаво пак да има с кого да си говоря, освен с мен си. Надявам се, че няма да поискаш да си отидеш, Тифани.

---

[11] бел.прев.: *добски камък* (dobby stones) - така се наричат едни кухи камъни с дупки отгоре, в които се наливат приношения към духовете, известни като „доби", както и под други имена като „брауни" или, да си го кажем правичко, „пикси". В Шотландия в подобни камъни са принасяли мляко на Груак, богиня наглеждаща добитъка.

На Диска за пръв път е споменато, че камъните с дупки носят късмет в „Стража! Стража!". За пръв път са наречени „добски камъни" в Дневника на Гилдията на Крадците, според който са наречени така в чест на мошеника Доби Камъков.

Тифани изкара една весела усмивчица, изчака докато вратата не се затвори и не чу стъпките на г-ца Здравомислова да се отдалечават надолу по стълбите и отиде на пръсти до прозореца, за да провери дали няма решетки.

В изражението на г-ца Здравомислова имаше нещо плашещо. Беше някак си едновременно жадно и пълно с надежда, умоляващо и изплашено.

После Тифани провери дали може да залости вратата отвътре.

Говеждият бульон се оказа на вкус точно като говежди бульон, а не, просто да вземем един *напълно* и *изцяло* случаен пример, като бульон направен от последното нещастно момиче работило тук.

За да си вещица трябва да имаш отлично въображение. Точно сега обаче на Тифани й се прииска нейното да не беше *чак толкова* добро. Обаче Госпожа Вихронрав и мис Тик нямаше да я оставят да дойде тук, ако беше опасно, нали? Или по-скоро, дали?

Можеха си. Като нищо можеха. Вещиците не си падат много по правенето на нещата да са прости. Те приемат, че ще си използваш мозъка. Не си ли използваш мозъка, къде си тръгнала да ставаш вещица. Светът няма да направи нещата прости, биха казали те. Научи се да се учиш бързо.

Но... те ще се погрижат тя да има шанс, нали?

Разбира се, че ще се погрижат.

Сигурно.

Тя почти беше свършила с изобщо-не-направения-от-човешко-ама-честна-дума бульон, когато нещо се опита да изтръгне паницата от ръката й. Беше възможно най-лекичко подръпване и когато тя без да мисли го задържа, подръпването незабавно престана.

Та-ка, помисли си тя. Поредната странност. Е добре, това все пак е къща на вещица.

Нещо подръпна лъжицата, но пак така спря веднага щом тя си я придърпа.

Тифани остави празната паница и лъжицата на подноса и произнесе, надявайки се, че не звучи изплашено:

- Е добре, свърших.

Подносът се издигна във въздуха и се зарея полека към вратата, където кацна с леко издрънчаване.

Резето на вратата се вдигна.

Вратата се отвори.

Подносът се издигна и излетя през вратата.

Вратата се затвори.

Резето се плъзна на мястото си.

Тифани чу как лъжицата подрънква докато някъде в тъмните коридори подносът си продължи по пътя.

На Тифани и се стори, че ще е от жизнено значение да *помисли* преди да стори нещо. Така че тя си помисли: Глупаво ще е да се разтърчиш и да се разпищиш само защото ти е отнесен подносът. В крайна сметка каквото и да го беше направило, даже беше имало благоприличието да затвори вратата след себе си, което значеше, че уважава уединението й, нищо че го нарушава.

Тя си изми зъбите на умивалника, навлече си нощницата и се пъхна в леглото. Духна свещта.

След малко стана, пак запали свещта и с малко зор замъкна шкафа пред вратата. Не беше съвсем сигурна защо, но чувстваше, че ще е по-добре да го направи.

После пак си легна в тъмното.

Беше свикнала да спи, докато навън по рида блееха овце и от време на време иззвъняваше някое звънче.

Тук нямаше овце, които да блеят, нито хлопатари да звънят и всеки път, когато такова нещо не се чуеше, тя се събуждаше мислейки си „Какво пък беше това?"

Но накрая все пак трябва да беше заспала, защото си спомняше как се събуди посред нощ като чу, как шкафът много бавно се замъква където е бил отначало.

Тифани се събуди все още жива и ненакълцана на разсъмване. Пееха непознати птици.

В къщата не се чуваше нито звук и тя си помисли: „Аз съм чирачката, нали така? *Аз съм* тази, която трябва да чисти и да пали огъня. Знам, че така трябва да бъде."

Тя се изправи и огледа стаята.

Старите й дрехи бяха спретнато сгънати върху шкафа. Вкаменелостта и късметлийският камък и останалите неща бяха изчезнали и само след трескаво тършуване тя успя да ги намери пак в кутията на дъното на куфара и.

- Вижте *сега*, - заяви тя на стаята като цяло - Аз съм бабаяга, нали знаете. Ако тук има някакви Нак Мак Фийгъл, да се покажат на мига!

Нищо не се случи. Не че очакваше нещо да се случи. Нак Мак Фийгъл нямаха особени интереси в разтребването на неща, поне не в домакинския смисъл на думата.

За експеримент тя взе свещника от масичката до леглото, остави го върху шкафа и отстъпи. Нищо не последва.

Тя се обърна да погледне през прозореца и още докато се обръщаше чу едно тихичко *туп*.

Като се озърна, свещникът беше пак на масичката.

Е добре... днес ще е ден, когато тя ще получи някои *отговори*. Тифани се зарадва на леко гневното си чувство. То и помагаше да не мисли чак толкова за това, колко й се иска да се върне у дома.

Тя тръгна да се облича и забеляза, че в джоба и има нещо меко и все пак хрущящо.

О, как можа да забрави? Но нали беше натоварен ден, много натоварен ден, а като стана дума, тя може и да е искала да забрави.

Тя извади подаръка на Роланд и внимателно разгърна бялата опаковъчна хартия.

Беше огърлица.

Беше Конят.

Тифани се втренчи в него.

„*Не е то каквото кон изглежда, а е то каквото кон* ***е***"... Беше изрязан в торфа още преди да е започнала историята, от хора, които само в няколко вълнисти щриха бяха съумели да изразят всичко, което беше един кон: сила, грация, красота и бързина, напъващи да се откъснат от хълма.

А сега някой (някой доста хитроумен, и следователно сигурно доста скъп) го беше изработил от сребро. Беше плосък, също както на склона и, също като Коня на склона, някои части от него не бяха свързани с останалото тяло. Занаятчията обаче грижливо ги беше закачил с тъничка сребърна верижка, така че когато възхитената Тифани го вдигна пред очите си, видя го както си трябваше - движещ-се-макар-и-да-си-стои-на-мястото в светлината на утрото.

Как да не си го сложи. И... нямаше никакво огледало, нито дори мъничко ръчно. Е, добре тогава...

- Виждай ме - каза Тифани.

А далече, далече, чак долу в равнината, нещо, което беше загубило дирята, се събуди. За момент не се случи нищо, а после мъглата над полето се разцепи, когато нещо невидимо тръгна нанякъде, шумейки като рояк мухи...

Тифани затвори очи, мина няколко малки крачки настрани и няколко напред, обърна се и внимателно пак си отвори очите. И ето я, застанала пред нея си, неподвижна като на картина. Конят изглеждаше много хубаво с новата рокля - сребърно върху зелено.

Тя се зачуди, колко ли ще да е струвало това на Роланд. И се зачуди, *защо*.

- Не ме виждай, - каза тя, бавно свали огърлицата, пак я уви в бялата хартия и я остави при другите неща от вкъщи.

После намери една от картичките от Дверизи и молив, и грижливо и усърдно написа една кратка благодарствена бележка на Роланд. С проблясък на вина тя внимателно използва другата картичка да каже на родителите си, че е напълно все още жива.

После, дълбоко замислена, слезе по стълбите.

Снощи беше тъмно и тя не беше видяла афишите налепени по цялото стълбище. Бяха циркови афиши, пълни с клоуни и зверове и онези старомодни надписи, където нито един ред букви не приличаше на друг.

Пишеше неща като:

ЗАХЛАС НА КОРЕМ! ПОБЪРЗАЙТЕ! ПОБЪРЗАЙТЕ! ПОБЪРЗАЙТЕ!

ЦИРКЪТ С ТРИ АРЕНИ НА ПРОФЕСОР МОНТИ БАЛОНСКИ[12]

И СБИРКА ОТ РАДКОСТИ

Вижте как Изумителният Разчленяващ се Джак слага Лъвска Глава в Своята си Уста!!!

ВИЖТЕ КОН С ГЛАВА НАМЕСТО ОПАШКА!

******* ВИЖТЕ ЕКЗОДА!!!!! *******

КЛОУНИ! КЛОУНИ! КЛОУНИ!

Летящите Братя Пастрами преодоляват Гравитацията: най-Великата Сила във Вселената

-- без мрежа --

Вижте Кларънс Танцуващото Стъпало Муле!

Дивете се на Типси и Топси

***** Потресаващото Представление с Четене на Мисли *****

И така нататък чак до най-ситния шрифт най-отдолу. Странно беше да се видят толкова ярки и чудновати неща в малка къщурка вдън горите.

Скоро тя намери кухнята. Беше студено и тихо, ако не се брои тиктакането на стенния часовник. И двете му стрелки бяха паднали от циферблата и се въргаляха на дъното на стъкления му похлупак, така че макар часовникът все още да отмерваше времето, той не възнамеряваше да го показва.

Като за кухня тук беше много прибрано. В чекмеджето до мивката всички вилици, лъжици и ножове бяха акуратно подредени по дължина в своите си отделения, което беше малко обезпокоително. Всяко кухненско чекмедже *се предполага* да е подредено в началото, но с течение на

[12] бел.прев.: *Циркът на професор Монти Балонски* - Едно от най-прочутите британски комедийни шоута е „Летящият цирк на Монти Пайтън", което няма как да не е имал наум един британски комик, когато нарича един собственик на цирк Монти.

годините в него се наблъскват неща, които не се побират точно, като големи черпаци и усъвършенствани тирбушони, които винаги заклещват чекмеджето, освена ако не знаеш чалъма за отклещване.

Просто за експеримент тя извади една лъжица от отделението за лъжици, пусна я при вилиците и затвори чекмеджето. После се обърна с гръб към него.

Чу се плъзгане и издрънчаване, точно каквото прави лъжица, когато я върнат при останалите лъжици, на които тя много им е липсвала и които с нетърпение чакат да им разкаже за живота си сред онези ужасяващо ръбати типове.

Следващия път тя сложи нож при вилиците, затвори чекмеджето ... и се облегна на него.

За известно време не се случваше нищо, но по някое време приборите се раздрънчаха. Шумът се усилваше. Чекмеджето се затресе. Целият умивалник заподскача...

- Е добре, - склони Тифани и отскочи - Давай както знаеш!

Чекмеджето направо изригна, ножът скочи от отделение в отделение като пъстърва и чекмеджето се затръшна.

Тишина.

- Кой *си* ти? - попита Тифани.

Никой не и отговори. Но на нея не и хареса усещането във въздуха. Някой и беше ядосан. То впрочем наистина си беше глупав номер.

Тя побърза да излезе в градината. Звукът, който беше чула снощи беше от водопадче недалече от къщата. Малко воденично колело помпаше вода в голяма каменна щерна, а имаше и тръба водеща в къщата.

Градината беше пълна с украшения. Бяха все доста жалки и евтини - зайчета със смахнати усмивки, глинени сърни с големи очи, гномове с червени островърхи шапки и изражения предполагащи, че са на някакви противни лекарства.

Навсякъде от дърветата или от разни колци висяха разни *неща*. Имаше някои съноловки[13] и муски, каквито беше виждала окачени и покрай къщите у дома. Други изглеждаха като големи бъркотии, полека люлеещи се и позвънкващи. Някои ... е, едно изглеждаше като птица направена от стари четки, но повечето изглеждаха като боклуци. Но чудновати боклуци все пак. На Тифани и се стори, че някои се поразмърдаха като минаваше покрай тях.

Когато се върна в къщата, завари г-ца Здравомислова да седи на кухненската маса.

Също и г-ца Здравомислова. Всъщност тя се беше раздвоила.

[13] бел.прев.: *съноловки* - Индианско произведение, представляващо мрежа от върбови клонки с висящи от нея пера, мъниста и пр., за която се вярва, че предпазвала от лоши сънища.

- Извинявай, - каза г-ца Здравомислова отдясно - Мислех си, че е най-добре да се оправим с това още сега.

Двете жени изглеждаха съвършено еднакви.

- О, ясно, - сети се Тифани - Вие сте близначки.

- Не, - възрази лявата г-ца Здравомислова - Не съм. Може да ти е малко трудно...

- ... да разбереш, - поде другата г-ца Здравомислова - Виждаш ли, значи. Знаеш ли, че казват...

- ... че близнаците понякога могат да споделят мисли и чувства? - завърши първата г-ца Здравомислова.

Тифани кимна.

- Е, - каза втората г-ца Здравомислова - Моят случай, предполагам, е по-сложен, защото...

- ... съм една личност в две тела, - продължи първата г-ца Здравомислова и те продължиха да си прехвърлят думите една на друга все едно играеха с тях тенис.

- Искаше ми се да ти обясня това...

- ... полека, защото някои хора тази идея ги...

- ... разстройва и я намират за смразяваща или...

- ... просто твърде...

- ... шантава.

Двете тела замлъкнаха.

- Извинявай за това последното изречение, - добави лявата г-ца Здравомислова - Правя така само когато съм наистина развълнувана.

- Ъ, да не би да имате предвид, че вие двете... - започна Тифани, но г-ца Здравомислова Отдясно побърза да я поправи:

- Не двете. Аз съм си само аз, разбираш ли? Зная, че е трудно. Но аз имам дясна дясна ръка и дясна лява ръка и лява дясна ръка и лява лява ръка. Всичкото съм си все аз. Мога да отида на пазар и по същото време да си остана вкъщи, Тифани. Ако това ти помогне, мисли си за мен като за една...

- ... жена с четири ръце и...

- ... четири крака и ...

- ... четири очи.

Всичките четири очи в момента се бяха втренчили тревожно в Тифани.

- И два носа, - отбеляза Тифани.

- Правилно. Схванала си го. Дясното ми тяло е малко по-тромаво от лявото, но виждам по-добре с десния си чифт очи. Аз съм човек, също като теб, освен това, че има повече от мен.

- Но една от вас... тоест половината от вас... измина целия път до Дверизи за да ме вземе, - забеляза Тифани.

- О, да, мога да се разделям така, - кимна г-ца Здравомислова - Много съм добра в това. Но при разстояние повече от около двадесет мили ставам много непохватна. А сега по една чаша чай няма да ни се отрази зле и на двете, мисля.

Преди Тифани да успее да помръдне, г-ците Здравомислови скокнаха и прекосиха кухнята.

И Тифани видя как една жена прави чай с четири ръце.

Като правиш чаша чай, има да се направят ред неща и г-ца Здравомислова ги направи всичките наведнъж. Телата стояха едно до друго и си предаваха неща от една ръка през друга на трета, размятайки чайник, чаши и лъжица в нещо като балет.

- Като бях малка всички мислеха, че съм близначки, - подметна тя през едното от раменета си - А после ... те си помислиха, че съм нещо зло, - добави тя през друго от раменета си.

- А такава ли сте? - попита Тифани.

И двете г-ци Здравомислови се извърнаха рязко видимо шокирани.

- Що за въпрос е това? - скара се тя.

- Ами... очевидният? - отвърна Тифани - Искам да кажа, ако бяхте казали: „Да, такава съм! Уахахахаха!”, това не би ли спестило доста затруднения?

Четири очи се присвиха.

- Госпожа Вихронрав беше права, - продума накрая г-ца Здравомислова - Тя каза, че си вещица от глава до пети.

Вътрешно Тифани грейна от гордост.

- Е, там е работата с очевидното, - каза г-ца Здравомислова - че то често не е такова... Госпожа Вихронрав *наистина* ли ти свали шапка?

- Да.

- Някой ден може би ще разбереш, каква голяма чест ти е оказала, - рече замислено г-ца Здравомислова - Както и да е ... не, не съм зла. Но замалко да стана зла, струва ми се. Майка ми умря малко след като ме роди, баща ми беше по морето и така и не се върна...

- Всякакви неща се случват в морето, - промълви Тифани. Това и го беше казвала Баба Болежкова.

- Е да, правилно, може пък и да са се случили, но сигурно той и без друго нямаше да се върне, - каза сухо г-ца Здравомислова - И ме оставиха в сиропиталище, лоша храна, ужасни учители, ала-бала, и там попаднах във възможно най-лошата компания, а именно моята си. *Изумително* е, колко номера можеш да извъртиш, ако имаш две тела. Естествено всички си мислеха, че съм близначки. Накрая избягах с един цирк. Това аз! Можеш ли да си го представиш?

- Типси и Топси, Потресаващото Представление с Четене на Мисли ли? - досети се Тифани.

Г-ца Здравомислова застина с отворена уста.

- Имаше го на афишите по стълбището, - добави Тифани.

Г-ца Здравомислова си поотдъхна:

- Ах, да. Разбира се. Много... бързо от твоя страна, Тифани. Да. Ти забелязваш нещата, нали така...

- Аз знам, че не бих дала пари за да видя екзода, - забеляза Тифани - Това значи просто „изход”[14].

- Умно! - похвали я г-ца Здравомислова - Монти беше сложил този надпис, та хората да не се застояват в шатрата Ако-щеш-вярвай. *„Насам народе към Екзода!”*[15] Естествено хората са си мислели, че е нещо страшно екзотично, кой знае, може самата екзотика да са я нарекли на него. Та Монти сложи един едър мъжага с речник на изхода, който да им обяснява, че са получили точно това, за което са си платили! Ходила ли си някога на цирк?

- Веднъж, - спомни Тифани - Не беше особено забавно. Нещата, които твърде много се стараят да са забавни, често не са. Имаше един прояден от молци лъв практически без зъби, въжеиграч, който не се качи на повече от няколко стъпки над земята, хвърляч на ножове, който метна сума ти ножове по една възрастна жена в розово трико на един голям въртящ се дървен диск и нито веднъж не я улучи. Единственото истинско забавление беше чак след представлението, когато една кола прегази един клоун.

- Моят цирк беше много по-голям, - отбеляза г-ца Здравомислова - Въпреки че, както си спомням, и нашият хвърляч на ножове беше много зле с прицела. Имахме слонове и камили и толкова свиреп лъв, че веднъж замалко не отхапа ръката на един човек.

Тифани трябваше да признае, че това звучеше много по-забавно.

- А *вие* какво правехте? - попита тя.

- А, просто го превързах, докато пъдех лъва от него...

- Да, г-це Здравомислова, но аз имах предвид в цирка. Само собствените си мисли ли сте чели?

Г-ца Здравомислова й се усмихна лъчезарно:

- Да, това, както и какво ли не друго. С други перуки бях Невероятните Сестри Бохункус. Жонглирах с чинии, разбираш ли, и носех костюми целите в пайети. А помагах и за представлението на въжеиграчите. Не като ходя по въжето, разбира се, а общо взето като се

[14] бел.авт.: Не е съвсем без файда да си научила речника от корица до корица.

[15] бел.прев.: Точно такъв надпис точно с тази цел е сложил в увеселителното си заведение Финиъс Барнъм (1810-1891) - първият човек станал милионер от устройване на циркове и зрелища. Думата, която е използвал в оригинала е Egress - рядка дума за „изход”. Взимал е и допълнителна такса от желаещите да видят това чудо.

усмихвах и бляскаx на публиката. Всички си мислеха, че съм близначки, а циркаджиите без друго не задават много-много лични въпроси. И после се получи така, че това-онова, трето-десето... и се озовах тук и станах вещица.

И двете г-ци Здравомислови внимателно се вглеждаха в Тифани.

- Доста дълго изречение беше това последното, - забеляза Тифани.

- Да, беше, нали, - измърмори г-ца Здравомислова - Е, няма да ти казвам чак пък *всичко*. Все още ли искаш да останеш? Последните три момичета не искаха. Някои хора ме намират малко ... чудата.

- Ами... ще остана, - рече бавно Тифани - Онова нещо, което мести нещата обаче е малко странно.

Г-ца Здравомислова я изгледа изненадано, а после каза:

- А, имаш предвид Осуалд?

- Значи има невидим мъж на име Осуалд, който може да влезе в *спалнята* ми ли? - извика ужасено Тифани.

- О, не. Това е само едно име. Осуалд не е мъж, той е ондагайст. Чувала ли си за полтъргайсти?

- Ъ... невидими духове, които разхвърлят разни неща ли?

- Добре, - похвали я г-ца Здравомислова - Е, ондагайстът е обратното на полтъргайст. Те са вманиачени в прибраността. Не е да няма полза от него в къщата, но е абсолютно нетърпим като е в кухнята когато готвя. Не престава да прибира всичко. Мисля, че това го прави щастлив. Съжалявам, трябваше да те предупредя за него, но той обикновено се крие, когато някой нов дойде в къщата. Срамежлив си е.

- А мъж ли е? Исках да кажа, мъжки дух ли е?

- Знае ли човек? Няма си тяло и не говори. Аз просто го нарекох Осуалд, защото все си го представям като загрижено дребно човече с четка и лопатка за прах.

Лявата г-ца Здравомислова се изкиска, когато дясната спомена това. Ефектът беше странен и, ако се замислиш в този дух, плашещ.

- Е, значи, добре мина, - усмихна се нервно дясната г-ца Здравомислова - Има ли още нещо, което ти се иска да разбереш, Тифани?

- Да, моля, - отвърна Тифани - Какво искате да правя? А *вие* какво правите?

Както се оказа, г-ца Здравомислова предимно шеташе. Една безкрайна шетня. Напразно да търси човек обучение по летене на метли, уроци по заклинания или занимания с островърха шапка. Шетнята беше от онзи вид, който беше просто ... шетня.

Имаше малко стадо кози, официално предвождани от Смрадливия Сам, който имаше собствена кошара и го държаха на верига, но всъщност го водеше Черната Мег, най-старата коза, която търпеливо оставяше Тифани да я издои и тогава акуратно и преднамерено си ръгаше копитото в

канчето с млякото. Това е представата на една коза за опознаване на хората. Козата е беля работа ако човек е свикнал с овце, защото козата е овца с *мозък*. Тифани обаче вече беше срещала кози, защото няколко души на село ги държаха заради млякото, което беше много хранително. И тя знаеше, че спрямо козите трябва да използваш пъсихология[16]. Ако вземеш да се превъзбудиш и да се развикаш и да удариш козата (при което да си удариш ръката, защото то е все едно да зашлевиш чувал със закачалки), то те ще са Спечелили и ще ти се надсмиват на кози език, който и без друго се състои почти само от насмешки.

На втория ден Тифани научи, че цаката е да се пресегнеш и да хванеш задния крак на Черната Мег, точно докато го вдига за да ритне кофата и да го вдигнеш още повече. От това тя си губеше баланса и й ставаше търсене, другите кози й се надсмиваха, а Тифани беше Спечелила.

Следваха пчелите. Г-ца Здравомислова държеше към дузина кошери, както за мед така и за восък, на една малка полянка, която ечеше от бръмчене. Тя се погрижи Тифани да си сложи було и ръкавици преди да отвори някой кошер. Тя самата също носеше такива.

- Разбира се, - разправяше тя - ако си внимателна и трезва и с добре балансиран живот, пчелите нямало да те жилят. За съжаление не всички пчели са чули за тази теория. Добро утро Трети Кошер, това е Тифани, тя ще остане с нас за някое време...

Тифани наполовина очакваше целият кошер да изпищи *„Добро утро, Тифани!”*. Не стана така.

- Защо им казваш това? - попита тя.

- О, с пчелите се говори, - заразправя г-ца Здравомислова - На много лош късмет е да не го правиш. Аз обикновено се отбивам на малко приказки с тях привечер. Новини и клюки, такива работи. Всеки пчелар знае за „Споделянето с Пчелите”.

- А пчелите с кого споделят? - поинтересува се Тифани

И двете г-ци Здравомислови й се усмихнаха.

- С други пчели, предполагам.

- Значи... ако знаеш как да се *вслушваш* в пчелите, ще си в течение на всичко, което става, нали? - настояваше Тифани.

- Знаеш ли, колко странно, че го казваш, - спомена г-ца Здравомислова - Носят се едни слухове... Обаче трябва да се научиш да мислиш като цял рояк пчели. Един ум с *хиляди* телца. Твърде мъчна работа, дори и за мен - тя размени замислени погледи със себе си - Но може би не е *невъзможно* все пак.

По-нататък идваха билките. До къщурката имаше обширни лехи с билки, макар че в тях нямаше много мерудия за пуйка. А по това време на

[16] бел.прев.: Тифани знаеше, какво е психология, но речникът и не беше *правоговорен*.

годината все още имаше много какво да се бере и суши, особено що се отнася до по-важните корени. На Тифани това доста и хареса. Г-ца Здравомислова я биваше с билките.

Има едно такова нещо, наречено Учение за Сигнатурите. В него се разправя общо взето това: когато Създателят на Вселената е сътворил полезните растения за полза на човеците, Той (или в някои варианти Тя) е вложил в тях знаци, които да подсказват туй онуй на хората. Билка за зъбобол ще прилича на зъб, билка за главобол ще мяза на глава, а за хрема ще пуска жълта слуз и така нататък. Много хора вярваха в такива неща.

За да се справяш с такова нещо е нужно да имаш добро въображение (макар че в случая с Ливадното Гнойниче по-добре да го нямаш), а в света на Тифани Творецът беше подходил малко по-... творчески. Някои билки си вървяха с бележки, стига да знаеш къде да гледаш. Често беше трудно да ги намериш и обикновено бяха мъчни за разчитане, защото треволяците не разбират нито от правопис нито от краснопис. Повечето хора дори не знаеха, че има такова нещо и просто използваха традиционния метод за установяване, кои растения са лечебни, а кои отровни, посредством изпробването им върху някоя възрастна леля, без която можеха да минат. Г-ца Здравомислова обаче работеше върху новаторски техники, които, както се надяваше тя, щяха да направят живота по-добър за всички (а в случая с лелите често и по-продължителен).

- Това е Лъжлива Тинтява, - обясняваше тя на Тифани в дългата прохладна сушилня зад къщурката вдигайки триумфално един бурен - Всички си мислят, че е поредният цяр срещу зъбобол, но само като погледнеш среза на корена й на акумулирана лунна светлина посредством моята синя лупа и ето.

Тифани опита и прочете:

- „*ПутХодяШТУ при ПростТуди СатраничнивьСдевствийа глафОзамальванне Д нисе рьботи з тешка текника*”?

- Отвратителен правопис, но като за цветенце не е зле, - оправда го г-ца Здравомислова.

- Искате да кажете, че растенията *наистина* ни казват как да се използват? - изуми се Тифани.

- Е, не всичките, а и трябва да знаеш къде да гледаш, - уточни г-ца Здравомислова - Ето примерно обикновения орех. Ще трябва да използваш зелена лупа на светлината на свещичка с фитил от червен памучен конец...

Тифани примижа. Буквите бяха ситни и трудно се разчитаха.

- „Може да съдържа орех”? - запъна се тя - Но това е орехова черупка. *Разбира се*, че ще съдържа орех. Ъ... нали така?

- Не е задължително, - възрази г-ца Здравомислова - Би могло да съдържа например изискана миниатюрна резбована сцена изработена от злато и множество разноцветни скъпоценни камъчета и изобразяваща

чудат и интересен храм, разположен в далечна страна. Добре де, *би могло*, - добави тя забелязвайки изражението на Тифани - Няма закон срещу това, я. Строго погледнато. Светът е пълен с изненади.

Вечерта Тифани имаше много какво да запише в дневника си. Остави го върху шкафа и го затисна с голям камък. Осуалд изглежда схвана посланието, но пък започна да шлайфа камъка.

А сега нека се отдръпнем и се издигнем над къщурката и погледът ни да зарее през нощното небе...

Много мили по-нататък невидими подминаваме нещо, самото то невидимо, но пък бръмчащо като рояк мухи докато пълзи по повърхността...

Продължаваме нататък, пътища, градове и дървета фют-фют и профучават покрай нас, докато не стигнем в големия град, а в него, почти в центъра, до високата стара кула, а до нея в древния магьоснически университет, а в него до библиотеката, а в нея до лавиците с книги и... пътешествието ни тепърва започва.

Прелитаме покрай лавиците. Книгите са на вериги. Докато минаваме някои ни посягат.

И ето го отделението за по-опасните книги, тези, които са заключени в клетки или потопени в казани с ледена вода или просто са притиснати между оловни плочи.

И ето една книга, леко прозрачна и проблясваща от тавмично излъчване, под стъклен похлупак. На младите магьосници канещи се да се посветят на изследвания, им се препоръчва да дойдат и да я прочетат.

Заглавието и е „Роилници: Трактат върху изумително хитроумно Устройство" от Чувствителиан Суетон, D.M. Phil., B.El L., Почетен Професор по Магия. По-голямата част от ръкописа е за това, как да се изработи огромно и мощно магично приспособление, с което да се улови роилник без неприятни последствия за ползувателя, но на най-последната страница д-р Суетон пише, или по-скоро е написал:

„Съгласно древния и прочут труд „Res Centum et Una Quas Magus Facere Potest"[17] роилниците са разновидност демони (като такива ги класифицира също и проф. Поулдред във „Виждам виждам... Демони"[18], а Кефис им отделя подраздел под клас

[17] бел.прев.: *Res Centum et Una Quas Magus Facere Potest* - На латински това значи: „Сто и едно неща, които може да прави един мьагьосник".

[18] бел.прев.: *„Виждам виждам… Демони"* - Има една такава британска поредица детски книжки „Виждам, виждам... [нещо си]" (примерно „виждам, виждам... автомобили"), където детето може като ходи натам насам и види нещо от отбелязаните в книгата неща, да тури по една чавка, и като запълни всички чавки да прати книжката в издателството и да иска награда.

„бродещи духове" в „LIBER IMMAKIS MONSTRORUMS"[19]) Обаче древните текстове открити в Пещерата с Грънците от злополучната Първа Експедиция в Района Локо, дават съвсем различни сведения, подтвърждаващи и моето съвсем не незначително откритие.

*Роилниците са се образували в първите секунди от Сътворението. Те не са живи, обаче притежават, собствено, **формата** на живот. Нямат собствено тяло, мозък или мисли и голият роилник фактически представлява слузесто създание, безцелно бродещо из безкрайната нощ между световете. Според Поулдред повечето завършват в дълбините на океаните или в недрата на вулканите или се реят в сърцата на звездите. Поулдред е бил доста посредствен мислител в сравнение с моя милост, но в дадения случай той е прав.*

Все пак роилниците са способни да се страхуват и да се нуждаят. Не можем дори да гадаем, от какво би могъл да се бои един роилник, но изглежда те търсят убежище в тела, които притежават един или друг вид мощ - велика сила, велик интелект, велико умение в магията. В този смисъл те са подобни на обикновения слон-отшелник от Лелечечудолandия[20], Elephantus Solitarius, който неизменно си подбира най-здравата глинена колиба за черупка.

*За мен няма съмнение, че роилниците сериозно са допринесли за развитието на живота. Защо рибите са излезли на сушата? Как човечеството е усвоило толкова опасно нещо като огъня? Роилниците, според мен, са стояли зад това, като са запалвали в **изключителни** индивиди от различни видове пламъка на необходимата амбиция, която ги е изстрелвала напред и към висините! Какво е онова, което дири роилникът? Какво го движи напред? Какво искат те? Ей сега ще разбера!*

Вярно, по-нисшите магьосници ни предупреждават, че роилникът извращавал ума на гостоприемника си, съсирвал го и неизбежно причинявал преждевременна смърт от мозъчна треска. Ще отговоря само: дрън-дрън-ярина! Хората винаги са се страхували от това, което не могат да разберат!

*Аз обаче притежавам **разбиране**!!*

Тази сутрин, в два часа, улових роилник с моето Устройство! И сега той е заключен в главата ми. Усещам спомените му, паметта на всяко същество, което той е обитавал. И все пак, поради превъзходството на моя интелект, аз контролирам роилника. Той не ме контролира. Не чувствам да ме е променил по какъвто и да е начин. Умът ми е невъобразимо могъщ, какъвто е бил винаги!!"

---

[19] бел.прев.: *LIBER IMMAKIS MONSTRORUMS* - На приблизителен латински това значи: „Чудовищна книга за чудовищата".

[20] бел.прев.: *Лелечечудолandия* - В други романи тази далечна земя се среща под името Хоуондаленд, което значи общо взето същото, но на приблизително английски.

Оттук нататък почеркът е замацан, очевидно защото на Суетон са започнали да му капят лигите.

„О, как задържаха устрема ми години наред тези червеи и нищожества, на които по стечение на чист късмет им е било позволено да се наричат мои ръководители! Те да ми се присмиват на мен! НЕ СЕ СМЕЯТ ВЕЧЕ ТЕ, НЕ!!! Дори и тези, които наричаха себе си мои приятели, О ДА, дори и те ми създаваха единствено спънки. Ами предупрежденията? - питаха ме те. Защо на капака на открития от теб съд е изгравиран на петнадесет древни езика надписът 'Не Отваряй при Никакви Обстоятелства!'? - питаха те. Страхливци! И на това му се казвало „сътрудници"! Съществата обитавани от роилник били ставали параноични и безумни, натяквaха ми те! Роилниците не могли да бъдат контролирани, пискаха ми те!! ДА НЕ БИ НЯКОЙ ДА БИ ПОВЯРВАЛ В ТОВА ДОРИ ЗА МОМЕНТ??? О, какви славни хоризонти ни ОЧАКВАТ!!! Сега вече съм очистил живота си от подобни безполезни глупости!!! А що се отнася за онези, които дори и в този миг имат БЕЗОЧИЕТО, ДА, БЕЗОЧИЕТО да тропат на вратата ми заради онова, което направих на тъй-наречения Архиканцлер и Академичния съвет... КАК СМЕЯТ ТЕ ДА СЪДЯТ МЕН!!!!! Като всички безгръбначни те НЯМАТ НИКАКВА ПРЕДСТАВА ЗА ВЕЛИЧИЕ!!!!! ЩЕ ИМ ПОКАЖА АЗ НА ТЯХ!!!!! Но... аз тази нагло... фрас!!!!! да ми тррррропат джнфжф пльок...

... Тук ръкописът свършва. На малка табелка до книгата някакъв магьосник от онези времена беше написал: *„Всичко, което можеше да се намери от проф. Суетон е погребано в една стъкленица в старата Розова градина. Съветваме всички млади изследователи да прекарат известно време там размишлявайки за начина на неговата смърт."*

Луната беше на път да стане пълна. Гърбава луна, както й казваха. Това е една от по-скучните лунни фази и рядко я илюстрират. Цялата слава обират пълнолунието и полумесецът.

Роб Секигоопрай беше седнал сам на могилата, досами фалшивата заешка дупка, загледан в далечните планини, където снегът по върховете искреше на лунната светлина.

Една ръка го докосна леко по рамото.

- Не ти прилича оно да се оста'иш некой да се промъкне така до тебе, Роб Секигоопрай, - продума Джейни сядайки до него.

Роб Секигоопрай въздъхна.

- Прост Уили ми вика, дека не си кусал ручока си, - продължи загрижено Джейни.

Роб Секигоопрай въздъхна.

- Голем Йън па ми вика, дека като сте били на авджилък днеска, си пущил нек'ъв лисугер да мине покрай теб, без да го понатупаш едно убаво.

Роб Секигоопрай пак въздъхна.

Чу се тихичко пляк, последвано от плискане. Джейни му протегна мъничка дървена чаша. В другата си ръка държеше малък мях. Изпарения се издигаха като омара над чашата.

- Е туй е последното от Специалното Овче Средство, дето твойта голема мънечка бабаяга ни даде за нашта сватба, - поясни Джейни - Бех я скътала я за черни дни.

- Не е она *мойта* голема мънечка бабаяга, Джейни, - възрази Роб без да я поглежда - Най е она *нашта* голема мънечка бабаяга. И чуй що че ти думам, Джейни, она си го има да е бабаяга на бабаягите. У нея има сила, що она не е сънувала. Ма го надуши роилнико туй.

- Епа убаво, пиячката си е пиячка, па му викай що щеш, - заутешава го Джейни и размаха чашката под носа му.

Той въздъхна и отмести поглед настрани.

Джейни скочи и извика:

- Уили! Голем Йън! Бърже насам! Он нече да сръбне! Мислим си дека ми е *умрел*!

- Ей, не е туй време за люта пиячка, - рече Роб Секигоопрай - На сърце ми е тежко, жено.

- Бърже де! - извика в дупката Джейни - *... Он е умрел и па ми говори!*

- Она е бабаягата на тея ридове, - не й обърна внимание Роб - Досущ като баба си. Она казуе на ридо, що е он, секи ден му казуе. Они ридовете са у костите и. Она ги държи у сърце си. Без нея нечем да мислим що че доде занапред.

Фийгъли се заизсипваха от дупката и се загледаха колебливо в Джейни.

- Нещо да има? - попита Прост Уили.

- Епа да! - тросна се келдата - Роб нече да си сръбне от Специалното Овче Средство!

Личицето на Уили се сгърчи от внезапна скръб.

- Оле, Големио Човек е *умрел*! - изхлипа той - Олеле, вай-вай-вай...

- Оти не си затвориш плювалнико бе циврило ниедно! - стана и се развика Роб Секигоопрай - Не съм умрел! Я тук се канех да имам момент на екзистенцялно кахърение, сфатуеш ли? Кривънци, прилича ли да не мой чиляко да сеща мразовитите ветрове на Съдбата да веят у чатала му без сульо и пульо да му викат че бил умрел, а?

- Ей, видим я дека па си приказвал с жабоко, Роб, - намеси се Голем Йън - Само он околоврът ги ръси таквиз едни длъжки думи, дето цел ден не ти стига да одиш до края им... - той се обърна към Джейни - Фанал е тежък случай на мислене, гос'жа. Забърка ли се чиляк с четуване и

писуване, и оно мисленето ей го на. Ей са че земем неколко момци да му натопим чутурата под вода докле не спре, друг цер за туй нема. Оно мислюването човек уморва.

- И тебе и десетина кат тебе натупвам! - изкряска в лицето на Голем Йън Роб Секигоопрай и вдигна юмруци - Я съм Големио Човек на тоя клан и...

- Я па съм Келдата, - сряза го келдата, а една от потайнювките на келдуването беше да вадиш точно такъв глас: твърд, студен, остър, прерязващ въздуха като леден кинжал - И чуйте бре мъже що че ви викам, одете си долу у дупката и да не ми се весвате тук дордето не ви кажем. *Не ти ма, Роб Секигоопрай Фийгъл!* Ти ми стой тука дордето не ти кажем!

- Ох, вай-вай... - започна Прост Уили, но Голем Йън му запуши устата с ръка и го повлече забързано настрани.

Като останаха сами и разкъсаните облаци се занатрупваха около луната, Роб Секигоопрай провеси нос.

- Нема да одим никъде, Джейни, дума само да ка'еш, - рече той.

- Ах Роб, *Роб*, - заплака Джейни - Не *разбираш* ма. Нечем я беля за големото мънечко моме, ма верно не сакам. Ма не могим да понесем я мислюването за теб да се тепаш с онуй чудовище, дето не мой се утепа! За теб е дето се косим, не видиш ли?

Роб я прегърна с една ръка:

- Епа да, видим.

- Я, дето съм ти жена, те молим, Роб, да не одиш!

- Епа да де, че остаем, - успокои я Роб.

Джейни вдигна поглед към него. Сълзи заблестяха на лунната светлина.

- Ма верно ли?

- Никогиж мойта дума на две не е ставала, - увери я Роб - Освен пред джандари и други таквиз, нал' ги найш, ма они се не броят.

- Ма че остаеш ли? По думата ми ли че траеш? - заподсмърча Джейни.

Роб въздъхна:

- Епа да.

Джейни помълча известно време, после се изправи и заяви с резкия студен тон на келда:

- Роб Секигоопрай Фийгъл, чуй са що ти казуем. Че одиш и че спасиш големата мънечка бабаяга.

- Що ми думаш? - сащиса се Роб - Ма нали току що ми викаше дека не требе...

- Онуй ти го виках като твоя жена, Роб. А са ти думам като келда, - Джейни застана с издадена брадичка и решително изражение - А не пазиш ли думата на твойта келда, Роб Секигоопрай Фийгъл, мо'е и от клано да те

изпъдим. Найш го туй ти. Та затуй убаво че ме слушаш. Земи колкото момци ти требват доде не е късно станало и ми иди у планината и гледай големото мънечко моме нищо лошаво да го не споходи. А ти ми се връщай читав. Туй е заповед! Не, по'ече от заповед е туй. За клетва ти го налагам я туй! Не мойш го наруши!

- Ама я... - започна Роб, напълно объркан.

- Я съм *келдата*, бе Роб, - прекъсна го Джейни, - Не моем я да го въртим клано кат ми се кахъри Големио Човек. А на бърдата на наште дечица си им требе бабаягата. Секи го най туй, дека на земята и требе некой да и казуе що е она.

Имаше нещо в начина, по който Джейни го каза това за „дечицата". Роб не беше шампион по бързо мислене, но винаги стигаше до края.

- Епа да, Роб, - подтвърди Джейни като видя изражението му - Скоро че ти родим синове седморица.

- О, - продума Роб.

Не попита, откъде знае колко. Келдите просто знаеха.

- Ей че *велико*!- възкликна той.

- И една щерка, Роб.

Роб премигна.

- Щерка? Толкоз скоро?

- Епа да, - кимна Джейни.

- Чудно голем късмет е туй за клано! - зарадва се Роб.

- Епа да. Та да имаш за що да ми се върнеш читав при мене, Роб Секигоопрай. И те молим да си ползваш чутурата и за друго освен да млатиш с нея ората.

- Благодарим ти, Келда, - каза Роб Секигоопрай - Както ми викаш, тъй че сторим. Че земем неколцина момци и че намерим големата мънечка бабаяга за доброто на ридовете. Не мой да е оно добър живот за бедничката ми горкичка големичка, както ми е сам-самичка, че и от дома далече посред чужди ора.

- Епа да, - отвърна лице Джейни - Ная го туй я.

Глава Четвърта
ПЛН-ът

Призори Роб Секигоопрай, пред страхопочитателните погледи на мнозина от братята си, изписа думата:

... на късче книжна торбичка. И я вдигна нависоко.

- План, вдевате ли? - поясни той на насъбралите се Фийгъли - Е, с'а си имаме План и сичко дето ни оста'е е да измислиме, що че пра'им. Да, Уили?

- Що беше оно дето Джейни те налагала с клетва? - попита Уили, който беше вдигнал ръка.

- Не ме е налагала она, а баш ми я наложи, - обясни Роб и въздъхна - *Рекох* ви вече. Оно значи, дека е сериозно. Значи дека требе да го върнем големото мънечко моме и нема хън-мън, иначе душицата ми че фръкне право у големио небесен кенеф. Оно е като магична заповед. Тежко нещо е оно, да ти наложат клетва.

- Епа мен га ме налагат, секи път ми е тежко, - съгласи се Прост Уили.

- Уили, - рече търпеливо Роб - Сещаш се, га ти рекох я, дека че ти казуем секи път, га е требвало да си затваряш големио калпав плювалник?

- Епа да, Роб.

- Убаво, оти тоя път беше такъв път, - после той надигна глас - Е с'а, момци, сите ги найте роилниците. Не мойш ги утепеш! Ма си е баш наш дълг да я спасим големата мънечка бабаяга, та туй че ви казуем, туй е, каж' го де, самоубийствена миския и сигур сите че свършите у земята на живите, дето че умирате от скука на некое бачкане. Та 'начи кой се пише доброволец?

Всички Фийгъли на възраст над четири години автоматически внигнаха ръце.

- Аре *с'а*, - възкликна Роб - Не мойте *сите* да додете! Глейте с'а, че земем... Прост Уили, Голем Йън и ... теб, Ужасно Дребен Били Големо Чене. И нема да земам недорасляци, тъй че който ми нема педя, нема да доде! Освен теб, оно се най, Ужасно Дребен Били. А вие другите, че го решим традицьонно по нашенски. Че земем последните педесе души, дето че са йощ на крака!

Той привика тримата избраници настрани в един ъгъл на могилата, докато останалите весело се счепкаха. Един Фийгъл обича сам самичък да

се изправя срещу ужасяващо числено превъзходство, защото така не се налага да подбира къде да удря.

- На повече от сто мили оттук е она, - отбеляза Роб, когато големият бой започна - Не мо'ем да го одим чак до там, далечко е. Некой от вас да се сеща нещо, бре шашкъни?

- Хамиш мо'е да иде там с ястребо си, - рече Голем Йън и се отмести да пропусна едно дотъркаляло се кълбо ритащи се и пердашещи се Фийгъли.

- Епа да, и он че доде с нас, ма не мой он да земе повече от един пътник.

- Ми оти го не плуваме? - предложи Прост Уили и се наведе, когато един зашеметен Фийгъл прелетя над главата му.

Останалите го изгледаха.

- Да го плуваме ли? Леле че си прост, как мо'ем да плуваме от тук до там, бе? - възрази Роб Секигоопрай.

- Е просто варянт за обмисюванье, бре ора, - обиди се Уили - Я само принос да предложим, сещате ли се? Я само желание да изявим.

- Големата мънечка бабаяга пойде с кола, - забеляза Голем Йън.

- Епа що? - не разбра Роб.

- Епа, мое па и ние, а?

- Ех, не! - не се съгласи Роб - Едно е оно да се покажеме на бабаяга, ма друго е, на секакви други ора! Помните ли що стана преди години, га оная гос'жа, дето вапцаше убавите картинки доле у доло виде Прост Уили? Нечем я онея големанци от Обществото за Народни Умотворения пак да плъзнат тъдява!

- Я имам идея, гос'ин Роб. Я съм туй, Ужасно Дребен Били Големото Чене Мак Фийгъл. Я най викам да се дегизираме.

Ужасно Дребен Били Големото Чене Мак Фийгъл винаги се представяше с пълното си име. Сякаш усещаше, че не каже ли на хората кой е, те ще вземат да го забравят и той ще вземе да изчезне. Ако си на половината от ръста на повечето порастнали пиктсита, значи си *наистина* нисък. Още малко по-нисък, и ще си дупка в земята.

Той беше новият гонагъл[21]. Гонагълът е бойният поет и бард на клана, но те не остават цял живот в един и същи клан. Фактически те са нещо като самостоятелен клан. Гонаглите обикалят клановете и гледат

[21] бел.прев.: *гонагъл* - Въпреки че преводачът не би имал нищо против читателите да си мислят, че тази дума е изкована от него като съкращение от „много нагъл", това няма общо с истината. На кръглия свят е имало в действителност един шотландски поет на име Уилям МакГонагал (1825-1902), който си е спечелил славата на най-скапания англоезичен поет за всички времена. При това я е спечелил със завидно себеотрицание, като не е преставал редовно да провежда рецитали в града си Дънди, въпреки че гражданите редовно го замеряли с развалени зеленчуци и яйца.

песните и преданията да се разпространяват сред всички Фийгъли. Ужасно Дребен Били Големото Чене Мак Фийгъл беше дошъл, както обикновено, с Джейни от клана на Дългио Гьол. Беше много млад като за гонагъл, но както беше казала Джейни, за гонаглеене няма възрастова граница. Имаш ли талант, гонаглееш. А Ужасно Дребен Били знаеше всички песни и можеше да свири на гайда толкова тъжовно, че навън заваляваше дъжд.

- Да, момко? - рече му благо Роб Секигоопрай - Думай.

- Мо'ем ли да си намерим ние некои човешки дрехи? - започна Ужасно Дребен Били - Оти има стара приказка за големата свада на клана Трите Чукара срещу клана Ветровита Река, та момците от Ветровита Река се измъкнаа като направиа едно плашило да оди, а мъжете от Трите Чукара помислиа дека оно е големанец и се скриа от пътьо му.

Останалите го гледаха недоумяващо и Ужасно Дребен Били си спомни, че те са от Варовитище и надали изобщо са виждали плашило.

- Плашило? - продължи той - Оно е като големанец стъкмен от пръти, навлечен с дрехи, та да пъди пилещарите от нивята? Е, та у песента се казуе, дека келдата на Ветровита Река сторила магия да го напра'и да проходи, ма си викам я, дека оно е било сторено с хитрост и сила.

И той им изпя. А те го слушаха.

И той им обясни, как да направят човек можещ да ходи. Те се спогледаха. Това беше безумен, отчаян план, много опасен и рискован и изискващ неимоверна сила и смелост за да сполучи.

А щом като се постави въпросът по този начин, веднага се съгласиха с него.

Тифани в крайна сметка разбра, че във вещерството има и друго освен шетане и изследвания. Имаше го и онова, което г-ца Здравомислова наричаше „пълнене на празното и празнене на пълното".

Обикновено г-ца Здравомислова излизаше по работа само с едно тяло. Хората си мислеха, че тя е близначки, а тя гледаше те да продължават да си го мислят. Но най-сигурно си беше да си държи телата разделени. Тифани разбираше защо. Стигаше да видиш двете г-ци Здравомислови как се хранят. Телата си подаваха блюда без да си кажат и дума, понякога хапваха от вилицата на другото тяло и беше доста странно да видиш как едната се оригва, а другата казва „Опалянка, пардон".

„Пълненето на празното и празненето на пълното" значеше обикаляне по околните села и отдалечените ферми и оказване предимно на медицинска помощ. Винаги имаше превръзки за сменяне или бъдещи майки, с които да се разговаря. Бабуването беше най-често работа на вещицата, което си беше един вид „празнене на пълното", но достатъчно беше г-ца Здравомислова с нейната островърха шапка само да се мерне в някоя къщурка и там изведнъж съвсем случайно се насъбираше сума ти

народ. И падаше едно страшно клюкарстване на по чаша чай. Г-ца Здравомислова се потапяше във врящия и кипящ свят на мълвата, но Тифани си отбеляза, че тя повече чуваше отколкото разправяше.

Този свят се състоеше като че ли изключително от жени, но от време на време от някоя задна пресечка някой мъж ще вземе да го подкара от времето и, незнайно как, сигурно посредством някакъв шифър, се стигаше до там, че в крайна сметка му се връчваше някакъв мехлем.

Тифани така и не можа да проумее, как си изкарва парите г-ца Здравомислова. Несъмнено кошницата й се пълнеше повече отколкото се празнеше. Само като минат покрай някоя къща, дори да не спират там, отвътре ще изскочи забързана стопанката с някой самун още топъл хляб или някой буркан туршия. Но пък друг път ще прекарат цял час като зашиват крака на някой селянин не внимавал със секирата и ще получат само по чаша чай и корава курабийка. Това не изглеждаше честно.

- О, нещата се уравновесяват, - обясни й г-ца Здравомислова докато се връщаха през гората - Правиш каквото можеш. Хората ти дават каквото могат, когато могат. Ето, дъртия Слапуик, този с крака, той е страшна циция, но още преди края на седмицата на прага ми ще има голям резен говеждо, можеш да се обзаложиш. Жена му ще се погрижи. А още малко и хората ще почнат да колят прасета за зимата, та ще ми се насъберат повече суджуци, бутове, сланина и пастърма отколкото цяло семейство би изяло за година.

- Така ли? И какво правиш с толкова много храна?

- Прибирам я за после, - отговори г-ца Здравомислова.

- Но вие...

- Прибирам я у други хора. Да се смаеш само колко нещо можеш да прибереш у други хора, - г-ца Здравомислова се разсмя, като видя изражението на Тифани - Имах предвид, че раздавам каквото ми е в повече на тези, които си нямат прасе или не им е провървяло или си нямат кой да се сети за тях.

- Но това ще значи, че те *на тебе* ще ти дължат услуга!

- Правилно! И така се получава кръговрат. Всичко се урежда.

- Обзалагам се, че на някои хора им се свиди да плащат...

- Никакво плащане, - скастри я строго г-ца Здравомислова - Една вещица никога не чака заплащане и никога не си го иска, а само се надява никога да не и потрябва. Обаче, уви, ти си права.

- И какво става тогава?

- Какво искаш да кажеш?

- Спираш да им помагаш, нали?

- О, не, - г-ца Здравомислова изглеждаше искрено шокирана - Не може да не помагаш на хората само защото са тъпи, неблагодарни или

просто противни. Всички в този край са бедни. Ако аз не им помагам, кой тогава?

- Баба Болежкова... сиреч баба ми ми казваше, че някой трябва да говори за онез, които си нямат глас, - продума след някое време Тифани.

- Тя вещица ли е била?

- Не съм сигурна, - отговори Тифани - Мисля че беше, но тя самата не е знаела. Тя повечето време си живееше сама в една стара овчарска колиба горе на баирите.

- Тя нали не е била кикотливка? - попита г-ца Здравомислова, но като видя изражението на Тифани побърза да добави - Извинявай, извинявай. Но се случва, ако си вещица без да знаеш. Тогава си като кораб без рул. Тя обаче очевидно не е била такава, то си се вижда.

- Тя живееше на ридовете и им говореше и знаеше повече за овцете от когото и да било! - кипна Тифани.

- Не се и съмнявам, не се съмнявам...

- Тя *никога* не се е кикотила!

- Добре де, добре, - зауспокоява я г-ца Здравомислова - Разбираше ли от церителство?

Тифани се поколеба.

- Ами... само на овце, - поуспокои се тя - Но там беше много добра. Особено с терпентин. Всъщност най-вече с терпентин. Но тя винаги... просто... беше... там. Дори и когато не беше *наистина* там...

- Да, - промълви г-ца Здравомислова.

- Да не би да разбираш, какво искам да кажа? - учуди се Тифани.

- О, да. Твойта Баба Болежкова си е живяла на горните баири...

- Не, горе на баирите, - поправи я Тифани.

- Извинявай, горе на баирите, с овцете, хората обаче ще да са поглеждали понякога нагоре към баирите, знаейки че тя е там и ще си кажат „Ами какво ще стори Баба Болежкова?" или „Какво ще каже Баба Болежкова, ако научи?" или „Баба Болежкова за такова нещо няма ли да се ядоса?" - каза г-ца Здравомислова - Нали така?

Тифани присви очи. Така си беше. Спомни си как Баба Болежкова беше ударила амбулантния търговец, който си беше претоварил магарето и го биеше. Обикновено Баба използваше само думи, а и тях по малко. Човекът беше толкова смаян от внезапната й ярост, че просто си стоеше на място и си понесе пердаха.

И Тифани също се беше изплашила. Баба, която рядко продумваше без да го е обмисляла поне десет минути преди това, за няма и да мигнеш фрасна горкия човек два пъти през лицето. И тогава новината се разнесе по цяло Варовитище. И поне за някое време хората бяха по-внимателни с животните си... Месеци след този случай колари, говедари и селяни

навсякъде по ридовете се позамисляха преди да вдигнат камшика или тоягата и си помисляха „*Ами ако Баба Болежкова гледа?*”

Обаче...

- А ти откъде знаеш? - поинтересува се тя.

- О, досетих се. Тя на мен ми изглежда вещица, каквото и да си е мислела тя самата. И то добра.

Тифани се наду от семейна гордост.

- Тя помагаше ли на хората? - продължи г-ца Здравомислова.

Гордостта малко поспадна. Отговорът „да” и напираше на езика, но все пак... Баба Болежкова почти не слизаше от хълмовете, освен за Прасоколеда и за първото агнене. Рядко можеше да я видиш в селото, освен ако сергиджията, който продаваше тютюна „Веселия Моряк” не позакъснееше с обиполките си и тогава тя минаваше само набързо във вихър от омазнени черни поли да си напълни лулата при някой старец.

Но нямаше никой на Варовитище, като се почне от Барона, който да не дължи услуга на Баба. А тя ги караше да се издължават на други. Винаги знаеше на кого не му достига някоя услуга.

- Тя ги караше да си помагат взаимно, - отговори Тифани - Караше ги да си помагат сами.

В тишината, която последва, Тифани чуваше песента на птиците покрай пътя. Тук беше пълно с всякакви птици, но и липсваше острия крясък на ястреб.

Г-ца Здравомислова въздъхна:

- Малцина от нас са *чак толкова* добри. Ако *мен* ме биваше толкова, сега нямаше пак да ходим да видим г-н Щъкачев.

Тифани си каза наум „Майчице”.

Рядко минаваше някой ден без посещение при г-н Щъкачев. Тифани я побиваха тръпки от тях.

Кожата на г-н Щъкачев беше пожълтяла и изтъняла като цигарена хартия. Той винаги ги посрещаше в едно и също старо кресло в тясна стаичка във вмирисаната си на гнили картофи къщурка обкръжена с буренясала градина. Всеки път седеше прав като бастун, с по един бастун във всяка ръка, с костюм лъснал от носене и втренчен във вратата.

- Грижа се да има нещо топло всеки ден, макар че яде колкото врабче, - каза г-ца Здравомислова - А старата вдовица Тъси долу по улицата го пере, колкото има де. Той, нали знаеш, е на деветдесет и една.

Г-н Щъкачев имаше много ярки очи и не спираше да дърдори докато те прибираха в стаята. Първия път като видя Тифани, той я нарече Мери. И друг път се случваше да я нарича така. А веднъж като минаваше, я хвана за ръката с изненадваща сила... Беше си същински шок, тази ръка като клещи внезапно да я сграбчи. Под кожата му личаха сини вени.

- На никого няма да съм в тежест, - заяви настойчиво той - Заделил съм си аз пари за когато си отида. Мойто момче Тоби няма да има никаква грижа. Мога да си го платя последния път! И си искам погребение като хората, ясно ли е? С черни коне и крепове и оплаквачки и почерпка за богове да простят. Всичкото съм го написал, черно на бяло. Я провери сандъчето, та да е сигурно. Тая ми ти вещица все се омотава тука!

Тифани беше отправила отчаян поглед към г-ца Здравомислова, която кимна и посочи една вехта дървена кутия, пъхната под креслото на г-н Щъкачев. Та излезе, че тя е пълна с монети, най-вече медни, но тук таме имаше и по някоя сребърна. Изглеждаше като цяло състояние и за миг й се прииска и тя да имаше толкова пари.

- Тук има много пари, г-н Щъкачев, - каза му тя.

Г-н Щъкачев се успокои:

- А така. Няма да съм в тежест значи.

Днес като минаха, г-н Щъкачев беше заспал и хъркаше с отворена уста, та се виждаха жълто-кафявите му зъби. Но се събуди на мига, изгледа ги и им каза:

- Та мойто момче Тоби ще си дойде съботата.

- Много хубаво, г-н Щъкачев, - каза г-ца Здравомислова, докато му оправяше възглавниците - Затуй ще поразтребим.

- Ама се оправи той в живота, тъй да знаете, - рече гордо г-н Щъкачев - На закрито си уреди работа, без дигане на тежко. Каза ми той, че ще се грижи за мен като остарея, аз пък му *казвам*, че сам ще си платя пътя като си ида ... всичкото: солта и пръстта и гроша за лодкаря също!

Днес г-ца Здравомислова го обръсна. Неговите ръце твърде много трепериха за тази работа. (Вчера пък му беше изрязала ноктите, понеже той сам не можеше да си ги стигне. То не беше безопасно зрелище, особено когато един от ноктите строши прозореца.)

- Всичкото е в сандъчето под стола ми, - съобщи той, докато Тифани нервно бършеше последните останки пяна от него - Ще провериш ли вместо мен, а Мери?

Да бе. Това си беше церемония, всеки ден.

Кутията и парите си седяха на мястото. Той питаше всеки път. Парите нито се увеличаваха нито намаляваха.

- Какъв е тоя грош за лодкаря? - попита Тифани докато се прибираха.

- Г-н Щъкачев си спомня всичките древни погребални традиции, - обясни г-ца Здравомислова - Някои хора вярват, че като умреш, прекосяваш Реката на Смъртта и трябва да платиш на лодкаря. Тия дни хората вече не се безпокоят за това. Там сигурно вече си имат мост.

- Той не престава да говори за ... погребението си.

- Е, за него това е важно. Някои стари хора са така. Не могат да понесат хората да си помислят, че са били твърде бедни да не могат да платят за собственото си погребение.

- Много е тъжно, че той е така съвсем сам. Нещо трябва да се стори за него, - заяви Тифани.

- Да. Ние го правим, - отговори г-ца Здравомислова - А и г-жа Тъси му хвърля по едно око.

- Но не трябваше да сме ние, нали така?

- А кой тогава *трябваше* да е? - възрази г-ца Здравомислова.

- Ами онзи син, за когото постоянно говори?

- Младия Тоби ли? Той умря преди петнадесет години. А Мери е била дъщеря му, тя е починала съвсем млада. Г-н Щъкачев е много късоглед, но вижда по-добре в миналото.

Тифани не се сети какво да отговори на това освен:

- Не трябваше да е така.

- Няма начин да става както *трябваше*. Важно е само, каквото става и какво правим ние.

- Добре де, не можеше ли да му помогнете с магия? - настояваше Тифани.

- Грижа се да не го боли, вярно, - отвърна г-ца Здравомислова.

- Но това са само билки.

- Пак е магия. Да знаеш разни неща си е магия, ако другите не ги знаят.

- Да, но *ти* знаеш, какво искам да кажа, - Тифани вече усещаше, че губи спора.

- А, искаш да кажеш да го подмладя? - рече г-ца Здравомислова - Да му напълня къщата със злато може би? Вещиците не правят така.

- А ние се грижим самотните старци да имат готвена храна и изрязани нокти ли? - отвърна Тифани със съвсем лек сарказъм.

- Е, да, - отговори простичко г-ца Здравомислова - Правим каквото можем. Госпожа Вихронрав казва, че трябва да научиш, че вещерството е предимно в това, да правиш съвсем обичайни неща.

- А ти трябва да правиш както казва тя, така ли? - не мирясваше Тифани.

- Аз се вслушвам в съветите ѝ, - рече хладно г-ца Здравомислова.

- Тогава значи Госпожа Вихронрав е главната вещица, нали?

- О, не! - г-ца Здравомислова я изгледа шокирано - Всички вещици са равни. Няма такова нещо като главни вещици. Това е *съвсем* в противоречие с духа на вещерството.

- А, ясно, - каза Тифани.

- Освен това, - добави г-ца Здравомислова - Госпожа Вихронрав такова нещо никога няма да го позволи.

Изведнъж разни неща заизчезваха от стопанствата около Варовитище. И не беше просто по някое случайно яйце или кокошка. Пране се губеше от простора. Чифт ботуши мистериозно се изпари изпод кревата на Досадника Хиндс, най-стария човек в селото.

- А, пусто да е, ама добри ботуши си бяха, от кръчмата до вкъщи сами ме докарваха, само да ги насоча в правилната посока, - оплакваше се той на всеки, който би го слушал - И да ми изфирясат те ведно със старата ми шапка. А тя тъкмо беше станала както ми харесваше: мека и увиснала!

Един панталон и едно дълго палто изчезнаха от кука принадлежаща на Търпеливко Суиндуел, дресьора на порове, а в джобовете на палтото си живееха порове. И кой, пита се, кой ще да се е промъкнал през прозореца на спалнята на Клем Дойнс и му е обръснал брадата, която била толкова дълга, че Клем трябвало да си я затъква в колана? И косъмче не беше останало. На него му се наложи да ходи с лице увито с шал, та горката му розова брадичка случайно да не изплаши дамите...

Сигурно са били вещици, говореха си хората и си окачваха още муски по прозорците.

Обаче...

На далечната страна на Варовитище, където дългите зелени склонове се спускаха към равните поля на низината имаше обширни трънкови и къпинови гъсталаци. Обикновено те бяха оживени от птичи песни, но точно този тук беше оживен от проклетисване.

- Ох, кривънци! Кьорав ли си ма, че не видиш дека си ръгаш ногата, бе никаквец!

- Кво да сторим бе! Не е леко то да си колено!

- Мислите си вие дека ви е мъчно, а? Ма ич не ви требе да сте доле у кондурите! Оня дъртак Суиндуел сигур от години не си е мил ногата! Ама че вони!

- Вони ли ма? Ти само ми доди да видиш как е у джебо! Тея ми ти порове ич не са излазяли за кенеф, ако вдеваш що ти казуем!

- Кривънци! Абре вие абдали ниедни нема ли да млъкнете?

- О, тъй ли? Я го чуйте кви ги плещи! Само щото си у чутурата, си мислиш дега найш сичко, а? Ма оттук отдоле видим ние, дека ти си само мъртво тегло, бе чиляк!

- А така! Я съм с лактите по въпросо! Дека щеше да си ти, бе, ако не те носехме ние отдоле, а? Кой си мислиш, че си ти бе?

- Я съм Роб Секигоопрай Фийгъл, и сите си го знаете бе, и ми писна от синца ви!

- Убаво бе Роб, ма си е баш задушно тука!

- Ей, и ми се подига вече и от стомашно-чревни оплаквания!

- Уважаеми господа, - това беше гласът на жабока; на никой друг и на ум не би му дошло да нарече Нак Мак Фийгълите „уважаеми господа” - Времето е на изчерпване, господа. Каруцата скоро ще пристигне! Не бива да я изпуснете!

- Требе ни повече упражнявка, бе Жабок! Че ние одим като некой ич без кости, че и яко одрискал се! - обади се един глас малко по-нависоко от останалите.

- Все пак нали *вървите*. И така ще мине. Желая ви късмет, господа.

От по-нататък в шубрака, където бяха оставили пост да следи пътя, се разнесе вик:

- Колата иде!

- Убаво, момци! - ревна Роб Секигоопрай - Жабок, ти че се грижиш за Джейни, чуеш ли ме? Она че има нужда да разчита на некой момък по мисленето, докато ме нема мене! Ехей, бре чапкъни! Оно е на живот и смърт работата! Сите найте що че се пра’и! Вие момци на въжищата, опвайте на раааз! - храстите се разтресоха - А така! Таз, готови ли сте бе?

- Епа да, Роб!

- Колене? Колене? *Колене,* викам бе!

- Епа да, Роб, ма...

- Нозе?

- Епа да, Роб!

Храсталакът пак се разтресе.

- А така! И да не забра’ите: леви, десни, леви, десни! Таз, колено, нога и троп по земята! И с пружинираща стъпка, чуете ли нозе? Готови ли сте, ма? Аре сите заедно момци... ооодом!

За каруцаря г-н Крабър изненадата беше голяма. Както си гледаше общо взето в нищото и си мислеше само как ще си се прибере вкъщи, изведнъж *нещо* излезе от храсталака право на пътя. Мязаше на човек, или по-скоро мязаше малко повече на човек, отколкото на каквото и да е друго. Но като че ли имаше някакви проблеми с коленете си и вървеше сякаш са приковани едно за друго.

Обаче каруцарят не загуби повече време да размишлява за това, защото в едната скрита в ръкавица ръка на нещото, размахвана безразборно натам насам, проблясваше нещо златно.

Това *незабавно* идентифицира непознатия, поне ако питаха каруцаря. Той не беше, както можеше да се стори на пръв поглед, някой дърт скитник, който да си подминеш, а очевидно фин господин изпитващ тежки времена, така че практически си беше *дълг* за каруцаря да му се притече на помощ. Той забави коня, което ще рече, спря го.

Странникът всъщност нямаше лице. Нямаше какво да се види между провисналата периферия на шапката му и вдигнатата яка на балтона му освен рунтава брада. Но някъде откъм брадата се чу глас:

- ... *Млъкмлъкмлък... запрете се ма като говорим я*... Хъ-хъм. Добра ти стига, друже бре коларю, стари ми дружески приятелю! Ако ти земеш че ни закараш нази... мене де, до дето сакаме да одиме, ние... я че ти дадем тая убава лъскава жълтица!

Фигурата се лашна напред и протегна ръка точно пред лицето на каруцаря.

Беше си бая голяма монета. И несъмнено златна. Дошла беше от съкровището на стария мъртъв крал, погребан в парадната част на могилата на Фийгълите. Колкото и да е странно, на Фийгълите не им пукаше много-много за златото, като го задигнеха веднъж, защото то не можеше да се пие и беше трудно да се яде. В могилата те го използваха най-вече да отразяват с него светлината на свещите, та да подобрят осветлението в помещенията. Така че не беше голям проблем да похарчат малко.

Каруцарят я зяпна. През целия си живот не беше виждал толкова пари.

- Ако... господинът... благоволи... да се метне отзад на каруцата, сър, - изпелтечи той, грижливо прибирайки жълтицата.

- Ей, убаво тогаз - проговори след кратка пауза брадатият тайнствен странник - Един момент само, че туй си сака мънечко орогънизация... Аре са, ръчички, грабайте колата отстрани, а ти ногата дето си лева, земи да се метнеш леко у лево, ма по-така... леле, кривънци! Ма глейте как се изкълчихте бе! Аре да ми се изпра'яте веднага! - обраслото лице пак се обърна към каруцаря - Че прощаеш за туй. Я им говорим на мойте колене, ма они не сакат да слушат.

- Наистина ли? - каза немощно каруцарят - То и аз имам проблеми с коленете, като е по-влажно. Компрес от гъша лой много помага.

- Че ми видят те компрес, че и отгоре, само да им слезем я доле и да ги опра'им едно убаво! - процеди косматият мъж.

Каруцарят чу зад гърба си всевъзможни трясъци и изръмжавания, докато пътникът се мяташе на каруцата.

- Окей, аре да одим, - каза гласът - Нема да се мотаме тука цел ден, я. А вие колене с колене, уволнени сте! Кривънци, че я одих секаш съм се яко подрискал! Да ми се качвате горе у коремо и да пратите долу некои свестни коленари!

Каруцарят дълбокомислено захапа монетата докато подкарваше коня ходом. Беше от толкова чисто злато, че зъбите оставиха отпечатъци. Което значеше, че пътникът е много, ама много богат. Което точно в този момент ставаше все по-важно.

- Оти не караш мънечко леко по-бързичко, добри ми човече, бе мой човек? - обади се след малко гласът отзад.

- Ами, такова, сър, - заобяснява се каруцарят, - виждате ли онези сандъци и кошове? Имам цял товар яйца, а и тея ми ти ябълки не бива да се наранят, сър, а пък и тея стомни...

Отзад се чуха удари и трясъци, в това число едно „шльоook”, каквото прави голям кош яйца хвърлен право на пътя.

- А с’а че мо’еш ли да караш по-бърже, а? - попита гласът.

- Ей, това беше мойта... - започна г-н Крабър.

- Я имам още една от тея големите жълтички за тебе! - и една тежка миризлива ръка се стовари на рамото на каруцаря.

И от ръкавицата на края наистина висеше още една монета. Тя струваше десет пъти колкото цялата му стока.

- О, добре де... - склони каруцарят и грижливо прибра жълтицата - Понякога стават произшествия, а, сър?

- Епа да, особено па ако я речем, дека не вървим достатъчно бърже, - каза гласът зад гърба му - Ние... сиреч я имам баш спешна работа горе у планините, видиш ли!

- Но аз не съм дилижанс, сър? - рече укорително каруцарят подкарвайки старата си кранта в тръс.

- Дий-лъжанс ли? Туй па що е?

- Това е каквото ви трябва да вземете за планините, сър. Можете да го хванете от Дверизи, сър. Никога не ходя по-нататък от Дверизи, сър. Да, но няма как да го хванете днес, сър.

- Оти?

- Трябва да се отбия по останалите села, сър, а и си е дълъг пътят, а сряда ден дилижансът минава рано, сър, а тази кола по-бързо не може, сър, а...

- Ако ние... я не фанем днеска дий-лъжансо, че ти вгорчим животецо, - изръмжа пътникът - А ако го фанем дий-лъжансо днеска, че ти дадем чак пет от онез ми ти жълтички.

Г-н Крабър си пое дълбоко дъх и изви глас:

- *Дий! Диийй! Давай, Хенри!*

Като цяло, ако питаха Тифани, повечето от нещата които правеха вещиците поразително приличаха на бачкане. Скучно бачкане. Г-ца Здравомислова дори не използваше често метлата си.

Което беше малко потискащо. Всичко беше някак-си малко... добре де, добричко. Вярно, това несъмнено беше по-добре отколкото да е зличко, но малко повече... вълнение нямаше да дойде зле. Тифани не би искала някой да си помисли, че е очаквала да и връчат вълшебна пръчка още през Ден Първи, обаче, добре де, според начина по който г-ца Здравомислова

говореше за магията, най-важното във вещерството било изобщо да не използваш такава.

Ама че работа, Тифани беше сигурна, че ще е отчайващо добра в изобщо не използването на магия. Правенето и на най-простата магия беше трудното.

Г-ца Здравомислова търпеливо и показваше, как се прави бъркотия, която можеше що годе да се стъкми от всичко, което ти скимне на момента, стига само да съдържа нещо живо като бръмбар или сурово яйце.

Тифани изобщо не можа да му хване цаката. Беше толкова... досадно. Тя нали си имаше виртуална шапка? Нали имаше Първо Зрение и Втори Акъл? Мис Тик или г-ца Здравомислова можеха да си стъкмят бъркотия за броени секунди, Тифани обаче изкарваше само някаква плетеница омацана с яйца. Отново и отново.

- Знам, че го правя както трябва, но то просто се скапва! - оплака се Тифани - Какво да правя?

- Може да направим омлет, а? - предложи бодро г-ца Здравомислова.

- О, моля ви се, г-це Здравомислова! - проплака Тифани.

Г-ца Здравомислова я потупа по гърба:

- Е, случва се. Сигурно много се впрягаш. Някой ден то само ще си дойде. Нали знаеш, силата те спохожда. Трябва само да застанеш на пътя й.

- Може ли да ми направите една, да се поупражнявам с нея докато не го посхвана?

- Опасявам се, че не може, - отвърна г-ца Здравомислова - Много капризна работа е това бъркотията. Не може дори да си носиш някоя, освен като украшение. Сама трябва да си я направиш, на място и на момента, точно където и когато смяташ да я използваш.

- Защо? - попита Тифани.

- За да уловиш момента, - обясни другата част на г-ца Здравомислова, току що влязла в стаята - Начинът по който връзваш възлите, начинът по който прекарваш клечките...

- ... колко е прясно яйцето, вероятно и влажността на въздуха...

- ... опънът на конците и наборът неща, които по случайност са ти по това време в джоба...

- ... дори как точно духа вятърът, - завърши г-ца Здравомислова - Та всичките тези неща съставят нещо като... картина на момента и мястото, стига да ги мърдаш правилно. А аз не мога да ти кажа, как да ги мърдаш, защото и аз не знам.

- Но вие нали ги мърдате, - напълно се обърка Тифани - Видях ви...

- Правя го, но не знам *как* го правя, - г-ца Здравомислова взе две-три клечки и малко конец.

Г-ца Здравомислова седна на масата срещу г-ца Здравомислова и всичките четири ръце започнаха да правят бъркотия.

- Това ми напомня за когато бях в цирка, - подметна тя - Аз тогава...

- ... някое време излизах с Марко и Фалко, Летящите Братя Пастрами, - поде другата част на г-ца Здравомислова - Те правеха...

- … тройни салта на петнадесет метра височина без предпазна мрежа. Какви момчета само бяха! Приличаха си като две...

- ... капки вода и Марко с вързани очи хващаше Фалко. По едно време се зачудих, дали не са точно като мен...

Тя се спря, и двете й лица се изчервиха.

- *Както и да е*, - прокашля се тя - един ден ги питах как успяват да играят толкова високо на въжето и Фалко каза: „Никога не питай въжеиграча как пази равновесие. Вземе ли да се замисли, ще падне". Макар че всъщност...

- ... го каза по-скоро така: „Видземе ли да се дзамисели сте падне" защото момчетата се правеха, че били от Бриндизи, защото, видиш ли, така изглежда чужбинско и завладяващо, а те смятаха, че никой не би поискал да гледа акробати на име Летящите Сидни и Франк Каруцарови. Но така или иначе, добър съвет си беше.

Ръцете и сновяха. Това не беше самотната, малко суетлива г-ца Здравомислова, а цялостната г-ца Здравомислова с всичките си двадесет пръста.

- Разбира се, - добави тя - не би навредило да си носиш правилните неща в джоба. Аз винаги си нося малко пайети...

- ... заради прекрасните спомени, - завърши от другата страна на масата г-ца Здравомислова и пак се изчерви.

Тя вдигна бъркотията. В нея имаше пайети, сурово яйце в нещо като торбичка от конец, пилешки кокал и много други боклуци, висящи от конците или плъзгащи се по тях.

Всяка част на г-ца Здравомислова бръкна с по две ръце в конците и *дръпна*...

Конците образуваха фигура. Пайетите не прескочиха ли от една нишка на друга? Така изглеждаше. Пилешкият кокал не мина ли право *през* яйцето? Приличаше така да е било.

Г-ца Здравомислова се вгледа. И каза:

- Нещо иде...

Дилижансът потегли от Дверизи наполовина пълен и вече беше навлязъл доста навътре в равнините, когато един от пътниците седящи на покрива потупа кочияша по рамото:

- Прощавай, ама знаеш ли, че някой се опитва да ни настигне?

- Боговете да са с вас, господине, - отговори водачът, който се надяваше на добър бакшиш на края на пътуването - но нищо не може да ни настигне.

И тогава чу, как далечните викове се приближават.

- Ъ, на мен пък ми се струва, че тоя го взема насериозно, - отбеляза пътникът, когато каруцата се изравни с тях.

- Спрете! Имайте милост, *спрете*! - изкрещя каруцарят, докато ги подминаваше като колец.

Но Хенри нямаше спиране. Години наред той беше разкарвал каруцата по селата, от бавно по-бавно, но през цялото това време в голямата му конска глава зрееше мисълта, че той е роден за нещо по-бързо. Тътрузеше си се той година след година, изпреварван от каляски и волски коли и куци кучета, но ето че дойде и неговото време.

Освен това каруцата беше по-лека от обичайното, а пътят точно тук беше леко нанадолу. Не му трябваше друго, освен да препуска достатъчно бързо, че да не го застигне каруцата. И ето, че най-сетне той наистина изпревари не какво да е, а дилижанса. Той, Хенри!

Спря само защото кочияшът на дилижанса спря пръв. Освен това сърцето на Хенри се беше разтуптяло, а във впряга на дилижанса имаше една две кобили, които той наистина искаше да опознае: да разбере кога им е свободният ден, какво сено предпочитат, такива работи.

Каруцарят, целият пребледнял, слезе внимателно и се просна на земята заравяйки пръсти в калта.

Единственият му пътник, който на кочияша на дилижанса му заприлича малко на плашило, се метна неуверено от задницата на каруцата и се заклатушка накъм дилижанса.

- Съжалявам, пълен съм догоре, - излъга кочияшът.

Не беше пълен, но определено нямаше места за същества като това тук.

- Е, я па да съм тука и да сакам да си платим в злато, - проговори съществото и добави - Ей таквоз злато - и размаха ръка в оръфана ръкавица.

Внезапно се намери колкото щеш място за ексцентричния милионер. След броени секунди той беше настанен вътре и, за най-голямо разочарование на Хенри, дилижансът продължи нататък.

Една метла се приближаваше през гората към къщурката на г-ца Здравомислова. На нея беше седнала странично една млада вещица, или поне момиче облечено като вещица - прибързаните заключения никога не вършат работа.

Тя не летеше особено добре. Понякога се разтърсваше и беше ясно, че момичето не го бива много по завоите, защото от време на време тя

спираше, скачаше на земята и ръчно насочваше метлата в нова посока. Като стигна градинската врата, тя пак слезе пъргаво и върза пръта за колеца.

- Отлично, Петулия[22]! - похвали я г-ца Здравомислова ръкопляскайки с всичките си четири ръце - Станала си доста добра!

- Ъъъ, благодаря ви, г-це Здравомислова, - отвърна момичето с поклон. И така си остана в поклон като само изхленчи - Ъъъ, ох майчице...

Половината от г-ца Здравомислова пристъпи и като огледа новодошлата рече:

- А, виждам къде е проблемът. Амулетът ти, този на бухалчета, се е оплел с огърлицата ти на сребърни прилепи и двете са се закачили за едно копче. Само стой мирно, ще ги оправя.

- Ъъъ, аз дойдох да питам, дали вашето ново момиче не би искало да дойде на сборището тая вечер, - чу се леко приглушеният глас на превитата Петулия.

Тифани нямаше как да не забележи, че Петулия отвсякъде се беше окичила с бижутерия. По-късно тя установи, че беше трудно да си дори и за кратко покрай Петулия и да не ти се наложи да откачиш я брошка от гердан, я, както стана веднъж, обица от гривна за глезен (никой така и не разбра, как ли се е било получило това). Петулия просто не можеше да устои на окултната бижутерия. Повечето дрънкулки би трябвало магически да я предпазват от какво ли не, но нямаше нищо, което да я предпази от това, да изглежда малко глупаво.

Тя беше нисичка, пълничка, руменичка и постоянно с леко обезпокоено личице.

- Сборище ли? А, едно от вашите събирания, - сети се г-ца Здравомислова - Това би било чудесно, нали Тифани?

- Да? - Тифани не беше съвсем сигурна.

- Някои от момичетата се събират вечерта в гората, - обясни г-ца Здравомислова - Кой знае защо занаятът напоследък пак става популярен. Което разбира се е прекрасно.

Тя каза това така, като че ли не беше съвсем сигурна. След което добави:

- А Петулия, тя работи за Старата Майчица Чернокачулкова, оттакък в Крайно Нанадолнище. Специализира в животните. Много способна жена с разни свински болести. Имам предвид със свине, които са хванали

[22] Бел.прев.: *Петулия* - Неизвестно е, какво точно са си мислили родителите на това момиче, като са му давали името, но Петулия е име на богиня от света на Диска, а именно на богинята на Спазарената нежност. Самото име може да прилича на „петулия" и на „petal", което значи венчелистче, но освен това е близко и до petulant, което значи "сприхав" или „безсрамен".

болести, а не че тя *да има* свински болести. Няма ли да е чудесно да се сприятелиш с някого тук? Защо не идеш? Ето, всичко се откачи.

Петулия се изправи и неуверено се усмихна на Тифани.

- Ъъъ, Петулия Хрущялкова, - протегна ръка тя.

- Тифани Болежкова, - представи се Тифани предпазливо стискайки ръката и, та да не би всичките и гривни и накити като се раздрънчат да оглушат всички околовръст.

- Ъъъ, ако искаш, можеш да се качиш на метлата с мен, - предложи Петулия.

- По-добре не, - отряза Тифани.

Петулия я изгледа с облекчение, но каза само:

- Ъъъ, може би ще искаш да се облечеш?

Тифани обходи с поглед зелената си рокля:

- Облечена съм си.

- Ъъъ, нямаш ли си някакви бижута, или мъниста или амулети или такова?

- Съжалявам, но нямам, - отрече Тифани.

- Ъъъ, не може да нямаш поне някоя бъркотия, нали?

- Ъъъ, не мога да им хвана цаката, - отвърна Тифани.

Нямаше намерение да казва „Ъъъ", но покрай Петулия то си беше заразно.

- Ъъъ... да речем черна рокля?

- Всъщност не обичам черно. Предпочитам синьо или зелено. Ъъъ...

- Ъъъ. Е, добре, ти нали тъкмо започваш, - склони щедро Петулия - Аз съм се зазанаятила от три години.

Тифани хвърли отчаян поглед на най-близката половинка от г-ца Здравомислова.

- Иска да каже, че е в Занаята, - поясни с готовност г-ца Здравомислова - Вещерския Занаят.

- А.

Тифани знаеше, че не е много любезна, а и макар че Петулия с розовото й личице явно си беше мило момиче, но тя се чувстваше някак неловко пред нея, а не можеше да разбере защо. Знаеше, че беше глупаво. Нищо лошо нямаше да си има някоя приятелка. Г-ца Здравомислова си беше съвсем приятна, а и с Осуалд беше успяла да се разбере, но щеше да е хубаво да има някоя връстница, с която да си говори.

- Добре, с радост ще дойда, - реши тя - Знам си, че имам още много да уча.

Пътниците в купето на дилижанса бяха платили немалко парички за да си седят вътре на меките седалки, на завет от вятъра и прахта, така че беше странно, че толкова от тях на следващата спирка излязоха и седнаха

на покрива. Малцината, които не искаха да сядат там или пък не можеха да се изкатерят дотам, се бяха скупчили на отсрещната седалка загледани в новия пътник като група зайци загледани в лисица и не смееха да дишат.

Проблемът не беше, че той смърдеше на порове. Добре де, и това си *беше* проблем, но в сравнение с големия проблем не беше нищо особено. Той си говореше сам. По-точно части от него говореха на други части от него. *Не спираха* да го правят.

- *Ей че тръска тука доле. Чуете ли що ви викам бе? И е баш мой ред да се возим горе у чутурата!*

- *Ха, че вие убаво сте си се уредили у стомахо бе ора, а ние нозете я работим сичката работа!*

И тук се намеси дясната ръка:

- *Вие нозете ли? Ми че вие не сфатуете що значи думата „работа” бе! Оти не видите как е да те натресат у ръкавица! Ех, да ста’е тя к’вото сабя покаже! Я че одим мънечко да се поразтъпчем!*

В ням потрес останалите пътници видяха как едната от ръцете на човека барабар с ръкавицата изведнъж се откачи и тръгна да се разхожда по седалката.

- *Епа че и тука доле у гащите също ич не е пикник. Ей с’а че земем я да излезем на свеж въздух!*

- *Само да си посмел, бе Прост Уили...*

Пътниците, сгушвайки се по-плътно, зяпнаха панталоните ужасени и смаяни. Там нещо се размърда, дочуха се попържни под мустак от място, където не би трябвало да има никакви мустаци, а после няколко копчета изхвърчаха и се подаде главата на ... малко синьо червенокосо човече, премигващо на ярката светлина.

Той застина, когато видя хората.

Той ги зяпна.

Те го зяпнаха.

И тогава лицето му се разплу в налудничава усмивка.

- Епа как сте бре, ора? - заговори отчаяно той - Уубаво! Ич не ме мислете мене, я съм само, такова, каж’ги де, хоп-тична изхлузия.

След което се скри обратно в панталона, а те го чуха как шепне:

- *Мислим си, дека убаво си ги метнах, нема проблема!*

Няколко минути по-късно дилижансът спря за смяна на конете. Когато пак потегли, беше без вътрешните пътници. Те слязоха, а и поискаха и багажът им да се свали, моля ви. Не, благодаря ви, те не искали да продължат пътуването си. Те по-скоро щели да хванат утрешния дилижанс, не се безпокойте моля. Не, нямало никакъв проблем да почакат малко в това очарователно малко, ъ, градче на име Опасна Затънтеница. Благодаря ви много. Довиждане.

Та значи, дилижансът пак потегли, малко по-лек и по-бърз. Тази нощ той не спря. Трябваше да спре, но не спря. Пътниците от покрива още си ядоха вечерята в последния хан, когато чуха как тръгва без тях. Причината за това вероятно имаше нещо общо с внушителната купчина жълтици понастоящем подрънкваща в джоба на кочияша.

Глава Пета
Кръгът

Тифани вървеше през гората, а Петулия летеше неуверено до нея на поредица от прави линии. Тифани научи, че Петулия е много добричка, че има трима братя, че като порасне иска да стане акушерка както на хора така и на прасета, и че я е страх от карфици. Тя разбра също, че Петулия мрази да противоречи на *каквото и да е*.

Така че понякога разговорът им изглеждаше примерно така: Тифани ще каже да речем:

- Аз живея долу на Варовитище.

Петулия ще забележи:

- О, това беше където гледат все овце? Овцете нещо не ми харесват много, защото са много ... рошави.

Тифани ще каже:

- Всъщност ние много се гордеем с овцете си.

И тогава ти се открива гледката, как Петулия обръща мнението си наопаки, все едно завърта количка на много тясно място:

- О, всъщност нямах предвид чак пък да ги *мразя*. Предполагам, че някои овце са си съвсем наред. И очевидно, все някъде трябва да *има* овце. По-добри са от козите, а и са по-пухкави. Искам да кажа, че всъщност харесвам овцете, ама наистина. Овцете са много сладки.

Петулия посвещаваше много време на установяване, какво си мислят другите, така че и тя да може да мисли по същия начин. Нямаше начин да спориш с нея. Тифани трябваше да се сдържа да не заяви да речем, че небето е зелено, само за да види колко време ще и трябва на Петулия да се съгласи. Обаче Петулия й харесваше. Нямаше как да *не* харесва човек Петулия. С нея нямаше сложнотии. Да не говорим, че просто няма как да не харесваш някой, който не може да накара метлата да завива.

Пътят през гората беше дълъг. Тифани винаги беше искала да види толкова голяма гора, че да не можеш да видиш слънчева светлина просветваща от отсрещната й страна, но сега вече беше поживяла в една

такава няколко седмици и започваше да й писва. Липсваха й хоризонтите. Липсваше й небето. Всичко беше твърде нагъчкано.

Петулия бърбореше трескаво. Старата Майчица Чернокачулкова баеше на коне, дуднеше на свине, кряскаше на говеда и изобщо беше всестранно ветеринарна вещица. Петулия обичаше животните, особено прасетата, защото зурличките им били толкова мекички. Тифани също много обичаше животните, но никой, с изключение може би на други животни, не обичаше животните колкото Петулия.

- Та значи... за какво е това събиране? - попита Тифани, просто за да смени темата.

- Ъъъ? О, то е просто да контактуваме, - отговори Петулия - Аннаграма казва, че е важно да създаваме връзки.

- Тази Аннаграма значи е главната, нали? - рече Тифани.

- Ъъъ, не. Вещиците си нямат главни вещици. Аннаграма така казва.

- Хъм, - каза Тифани.

Най-накрая те стигнаха до една горска поляна, тъкмо когато слънцето залязваше. Там имаше останки от стара къщурка, понастоящем почти цялата покрита от трънаци. Можеше изобщо да не я различиш, освен ако не забележиш буйния растеж на люляка и цариградското грозде, станали на гора от тръни. Някой някога е живял тук и е имал градина.

Някой друг пък, съвсем наскоро, беше запалил огън. Доста некадърно. И този някой беше научил, че да легнеш по корем и да духаш огъня, защото не си се сетила да го накладеш с достатъчно хартия и сухи съчки, не е добра идея, защото от това островърхата ти шапка, която си забравила да свалиш, ще се катурне в димящата мацаница, а тъй-като тя е суха, ще вземе да се подпали.

Така че в момента една млада вещица отчаяно пляскаше горящата си шапка под погледите на неколцина заинтересувани зрителки.

Друга, седнала на един дънер, й натякваше:

- Тюла Суматохова, това твоето е буквално най-тъпото нещо правено някога от някого, където и да е по целия свят, няма спор.

Това беше казано с един такъв рязък, не особено приятен глас, от онзи вид, който хората обикновено използват за сарказъм.

- Извинявай, Аннаграма! - проплака г-ца Суматохова хвърляйки си шапката на земята и тъпчейки върха й.

- Исках да кажа, ама виж се само! Всички само теб те чакат.

- Извинявай, Аннаграма!

- Ъъъ, - обади се Петулия.

Всички се обърнаха да изгледат новодошлите.

- Ти *закъсня*, Петулия Хрущялкова! - скара й се Аннаграма - Тази пък коя е?

- Ъъъ, *нали* ти ме помоли да ида до г-ца Здравомислова и да доведа новото й момиче, Аннаграма, - заоправдава се Петулия, сякаш беше сторила нещо лошо.

Аннаграма се изправи. Тя беше поне една глава по-висока от Тифани и лицето и започваше от носа, който тя си държеше леко вирнат. Като те погледне Аннаграма, веднага усещаш, как вече си й отнела твърде много от ценното й време.

- Това ли е тя?

- Ъъъ, да, Аннаграма.

- Я да те видим, ново момиче.

Тифани пристъпи напред. Изумително. Всъщност не беше имала такова намерение. Но Аннаграма имаше глас от онзи вид, на който просто взимаш и се подчиняваш.

- Как се казваш?

- Тифани Болежкова? - отговори Тифани и усети че си е казала името все едно моли за разрешение да си го има.

- Тифани? Ама че шантаво име, - изказа се високата девойка – Колкото до *мен*, аз се казвам Аннаграма Ястребска.

- Ъъъ. Аннаграма работи за... - започна да обяснява Петулия.

- ... работи *със*, - поправи я рязко Аннаграма, все така оглеждайки Тифани от глава до пети.

- Ъъъ, извинявай, работи *със* г-жа Уховрътска, - поправи се Петулия - Но тя...

- Възнамерявам да приключа догодина, - пак взе думата Аннаграма - Очевидно се справям *изключително* успешно. Та значи ти си момичето, паднало се на г-ца Здравомислова, а? Тя, знаеш ли, е малко смахната. Последните три момичета напуснаха за нула време. Казваха, че било твърде шантаво постоянно да внимаваш, коя от тях коя беше, тцъ-тцъ.

- Коя вещица коя бещица, цъ, - подметна весело едно от момичетата.

- Всеки може да се сети за такава смешка, Луси Уорбек, - сряза я без да я поглежда Аннаграма - Не беше нито смешно нито умно.

И тя отново обърна вниманието си върху Тифани, която усещаше, че я преценяват също толкова критично и всестранно, колкото Баба Болежкова би преценявала овца, която се кани да купува. По някое време се зачуди, дали пък Аннаграма наистина няма да вземе да и отвори устата и да и провери зъбите.

- Казват, че на варовик добра вещица не вирее, - изтъкна Аннаграма.

Всички останали момичета пренесоха погледите си от Аннаграма върху Тифани, която си помисли: „Ха! Значи нямало било главни вещици, така ли?” Но точно сега тя не беше в настроение да си създава врагове.

- Сигурно така казват, - каза тихо тя.

Изглежда това не беше каквото искаше да чуе Аннаграма.

- Ти дори не си се облякла като хората, - продължи Аннаграма.

- Съжалявам, - каза Тифани.

- Ъъъ, Аннаграма казва, че ако искаш хората да се отнасят с теб като с вещица, трябва да изглеждаш като такава, - обади се Петулия.

Аннаграма изхъмка и изгледа Тифани сякаш тя се беше провалила на най-прост изпит. После поклати глава:

- Е добре, все от нещо трябва да се започне, - и пак се изправи - Е, дами, това е Тифани. Тифани, вече познаваш Петулия. Същата, която все се блъска в дърветата. Онази с пушещата шапка е Тюла Суматохова, ама само как прилича на комин, нали? Това е Гертрудъ Отруденова, а това е нашата смехотворна майтапчийка Луси Уорбек, това е Хариета Кръшкачева, която май не може да се оправи с кривогледството си, а това е Лулу Муцинкова, която май не може да се оправи с името си. За тази вечер, от мен да мине, може и да останеш с нас... Тифани, нали така беше? Съжалявам, че са те натресли на г-ца Здравомислова. Тя си е пълна скръб. Абсолютна аматьорка. Ама нищичко не разбира. Само се суети с надеждата, че все нещо ще излезе. Е стига толкова, че стана късно. Гертрудъ, Призови Четирите Ъгъла на Мирозданието и Открий Кръга, моля те.

- Ами... - притесни се Гертрудъ.

Удивително, колко много хора около Аннаграма се спукваха от притеснение.

- Все аз ли трябва да върша всичко тук? - повиши глас Аннаграма - *Опитай се* да запомниш нещо, моля те! Минавали сме го *буквално* милион пъти вече!

- Аз никога не съм чувала, светът да има четири ъгъла, - забеляза Тифани.

- Нима? Ама че изненада, - изсумтя Анаграма - Е, това са направленията на Силата, Тифани, и *бих* те посъветвала също така да направиш нещо относно това твое име, ако обичаш.

- Да, но светът е кръгъл, като чиния, - не се даваше Тифани.

- Ъъъ, трябва да си ги представиш, - прошепна и Петулия.

Тифани се намръщи.

- Защо? - попита тя.

Аннаграма извъртя очи:

- Защото така е правилният начин.

- О.

- Все *някаква* магия си *правила*, нали? - заразпитва Аннаграма.

Тифани се пообърка. Не беше свикнала с такива като Аннаграма.

- Да, - отговори тя.

Всички останали момичета се втренчиха в нея и Тифани нямаше как да не се сети за овцете. Когато някое куче нападне овца, другите овце се

отдалечават на безопасна дистанция, обръщат се и гледат. Но не се съюзяват против кучето. Просто се радват, че на тях самите им се е разминало.

- И какво ти излиза най-добре? - лавна Аннаграма.

Тифани, все още мислеща си за овце, проговори без да помисли:

- Глезли. Това е вид овче сирене. Много трудно се прави...

Тя огледа кръга безизразни лица и усети как унижението се надига в нея като горещо желе.

- Ъъъ, Аннаграма има предвид, в правенето на коя магия си най-добра, - подсказа милозливо Петулия.

- Въпреки че Глезли си звучи добре, - пусна една злобна усмивчица Аннаграма.

Едно-две от момичетата изхъкаха, което значеше, че се опитват да не се разсмеят на глас, но не биха имали нищо против да покажат, колко се стараят.

Тифани пак сведе поглед към ботушите си.

- Не знам, - измънка тя - но аз изхвърлих Кралицата на Феите от моята земя.

- Нима? - рече Аннаграма - Кралицата на Феите, а? И как постигна това?

- Аз... не съм сигурна. Просто й се ядосах.

Наистина си беше трудно да си спомни точно какво се е било случило онази нощ. Тифани помнеше гнева, ужасния гняв и това как светът ... се промени. Тя го беше видяла по-ясно отколкото вижда ястреб, чула го беше по-ясно отколкото чува куче, усетила беше вековете му под краката си, усетила беше как хълмовете все още живеят. И си спомняше, как си беше помислила, че никой не би могъл да прави това дълго време и да остане човек.

- Вярно, имаш точните ботуши да тропаш с краче, - подметна Аннаграма. Отвърнаха и още повече полу-прикрити изкисквания - Кралица на Феите значи. *Сигурна* съм, че е било така. Е, не е лошо да се мечтае.

- Аз не лъжа, - измънка Тифани, но никой не я слушаше.

Обидена и ядосана тя гледаше как момичетата Откриват Ъглите и Призовават Кръга, освен ако не беше обратното. Това продължи известно време. Щеше да бъде по-добре, ако всичките бяха сигурни, какво точно да правят, но вероятно беше трудно човек да знае, какво да прави, когато Аннаграма е наблизо, защото тя не преставаше да поправя всички. Беше застанала с една голяма книга отворена в ръцете й и се разпореждаше ли разпореждаше:

- ... а сега ти, Гертрудъ, тръгвай срещупосочно, *не бе, на другата страна, вече буквално хиляди пъти съм ти го казвала*, а Лулу ... Къде е Лулу? Ти пък какво правиш там? Взимай опростителния потир... не този

бе, а онзи без дръжките... да този. Хариета, вдигни Жезъла на Въздуха малко по-високо, нали все пак би трябвало да е във въздуха, ако схващаш какво ти говоря. И в името на всичко свято, Петулия, *умолявам* те, опитай се да изглеждаш малко по-достолепно, а? Съзнавам, че не ти е естествено присъщо, но можеше поне да се престориш, че полагаш някакви усилия. Между другото, отдавна се канех да ти кажа, че никога не е било писано заклинание, което да започва на „Ъъъ", освен ако не съм в най-дълбоко заблуждение. Хариета, това ли е Котелът на Моретата? Да не би поне малко да *прилича* на Котела на Моретата? Не ти ли се струва, че не прилича? *Какъв беше този шум?*

Момичетата изпосведоха погледи. Една от тях изсмотолеви:

- Тюла настъпи Венеца на Безкрайността, Аннаграма.

- Не ми казвайте, че е онзи с автентичните култивирани перли, нали не е той? - изтъни глас Аннаграма.

- Ъъъ, той беше, - обади се Петулия - Но съм сигурна, че тя ужасно съжалява. Ъъъ... да направя ли чаша чай?

Книгата беше затръшната.

- Има ли някакъв смисъл? - оплака се на света като цяло Аннаграма - Има. Ли. Някакъв. *Смисъл?* Да не би да искате да прекарате остатъка от животите си като селски вещици черейки цицини и брадавици срещу чаша чай и курабийка? Е? Това ли искате?

Откъм присвилите се една до друга вещици се дочу нервно пристъпяне и мънкане общо взето в смисъл:

- Не, Аннаграма.

- Всичките сте *прочели* книгата на Г-жа Уховрътски, нали? - настоя тя - Е, казвайте.

Петулия вдигна притеснено ръка и започна:

- Ъъъ...

- Петулия, буквално милиони пъти съм ти казвала да не започваш. Всяко. Без изключение. Изречение. С „Ъъъ", нали така?

- Ъъъ... - разтрепери се Петулия.

- Просто вземи и го кажи, в името на всичко свято! Стига си се офлянквала!

- Ъъъ...

- Петулия!

- Ъъъ...

- Ама наистина, трябва поне да се *постараеш* малко. Честна дума, не знам какво ви става на всичките!

Аз пък знам, помисли си Тифани. Ти си като куче, което не престава да тормози овцете. Не им даваш време да се подчинят и не им даваш да разберат, кога са направили нещо правилно. А само лаеш ли лаеш.

Петулия се беше смълчала със завързан език.

Аннаграма остави книгата на дънера и каза:

- Добре де, и тъй и тъй вече *тотално* изпуснахме момента. Всичко се провали, така че може и да пийнем по чаша чай, Петулия. Само че побързай.

Петулия с облекчение грабна чайника. И останалите се поуспокоиха.

Тифани погледна заглавието на книгата. Пишеше:

Висшата МагиКа

от Летиция Уховрътски, Вещица

- Магия с „к”[23] ли? - зачуди се тя на глас - Магик-к-ка?

- Преднамерено е, - поясни хладно Аннаграма - Г-жа Уховрътски казва, че за да постигнем някакъв прогрес, *сме длъжни* да разграничим висшия вид магиКа от всекидневната.

- *Всекидневния* вид магия ли? - натърти Тифани.

- Точно така. Стига толкова баене и бръщолевене по кърищата. Ние работим с правилни свещени кръгове, заклинанията ни са точно по книга. С подобаваща йерархия, а не всяка да ми се щура наляво надясно и да прави каквото и скимне. С истински жезли, а не пръчки набързо отрязани в гората. Професионализъм и представителност. И абсолютно никакви брадавици. Това е единственият път към бъдещето.

- Е добре, но мисля... - започна Тифани.

- Изобщо не ме интересува, какво мислиш, защото без друго нищо не разбираш, - сряза я Аннаграма и се обърна към групата като цяло - Имаме ли поне всичките по нещо за тазгодишните Изпитания?

Разнесоха се мънкания и кимания като цяло в смисъл на „да”.

- А ти, Петулия? - поиска уточнение Аннаграма.

- Аз ще направя номера с прасето, Аннаграма, - отговори послушно Петулия.

- Добре. В това без малко да те бива, - одобри Аннаграма и запосочва момиче след момиче от кръга, кимайки на всеки отговор, докато не стигна до Тифани.

- Глезлите ли, а? - подметна тя за всеобщо подхилващо се удоволствие.

- Какво са тези Изпитания за вещици? - попита Тифани - Г-ца Здравомислова ги спомена веднъж, но не знам какво са всъщност.

Аннаграма пусна една от нейните тежки въздишки.

- Ти и кажи, Петулия. Нали в крайна сметка *ти* си я довела.

---

[23] бел.прев.: Има такива окултни течения на кръглия свят, които настояват да пишат английската дума за магия „magic” не както е обичайно, а „magick” с „k” именно за да я различат от профанизираната представа за „магия”.

Неохотно, с много ъъъ-та и коси погледи към Аннаграма Петулия заобяснява за Изпитанията. Ъъъ, това било, като се събирали вещици от всички краища на планините да се ъъъ видят със старите си приятелки и да научат най-пресните новини и клюки. И обикновените хора също могли да идват и имало панаир и странични забавления.

Изобщо било ъъъ голямо събитие. А след обяд всички вещици, които ъъъ искали, могли да покажат някоя магия или ъъъ нещо, над което са работили, и това било много ъъъ популярно.

На Тифани и прозвуча малко като състезанията за овчарски кучета, само че без кучетата и овцете. Тази година щели да бъдат в Крива Урва, което си било съвсем наблизо.

- А има ли награда?[24] - поинтересува се Тифани.

- Ъъъ, о не, - отговори Петулия - Всичко се прави в духа на забавлението и добрите бра... ъъъ сестрински чувства.

- Ха! - пак се намеси Аннаграма - Тия ги разправяй на някой друг! Да, ама всичко е нагласено. Всичките са клакьорки на Госпожа Вихронрав. Все тя печели, каквото и да направи. Играе си тя с умовете на хората. Само ги мами, че била добра. Но и пет минутки няма да изкара срещу някой магьосник. Виж, те правят *истинска* магия. Освен това тя се облича като плашило! Такива невежи дъртофелници като нея задържат вещерството в мрачното минало, както посочва Г-жа Уховрътски в Глава Първа!

Едно две от момичетата не изглеждаха убедени. Петулия даже се озърна през рамо.

- Ъъъ, хората казват, че тя е правила страхотни неща, Аннаграма, - каза тя - Освен това, ъъъ, казват, че може да наблюдава хората от мили разстояние...

- Да бе, така *казват*, - възрази Аннаграма - А го казват, защото всичките ги е страх от нея! Каква мракобесница е само! Нищо друго не прави освен да взима страха на хората и да и им оплита умовете! Това е то *старото* вещерство. Само на една стъпка от кикотенето, ако питате *мен*. Както се говори, тя вече е наполовина изкуфяла.

- На мен пък не ми изглеждаше изкуфяла.

- *Това пък кой го каза?* - изви глас Аннаграма.

Всички се загледаха в Тифани, на която и се поиска да не беше проговаряла. Но сега вече нямаше какво да се прави, освен да кара нататък.

[24] бел.прев.: Нищо чудно, че на Изпитанията няма нито награда, нито съдийско жури, нито подобаваща според стандартите на Г-жа Уховрътска организация. Нищо чудно след онова, което се случи предишния път, в разказа „Морето и малките рибки", когато Г-жа Уховрътска се опита да въведе всичко това в името на модернизацията и напредъка на вещерството и успя ... сериозно да ядоса Баба Вихронрав. Което никой не прави повече от веднъж.

- Вярно, че е малко стара и тросната, - каза тя - Но беше доста ... любезна. Не е изкикотила.

- Ти пък да не би да си я срещала?

- Да.

- *Тя* да ти е говорила на *тебе*, а? - изсъска Аннаграма - Кога е било това, преди или след като си победила Кралицата на Феите?

- Точно след това, - отговори Тифани, която не беше свикнала с такива неща - Тя дойде на метла, - добави тя - Ама *истината* казвам.

- Ами че как, разбира се, - усмихна се мрачно Аннаграма - И като нищо те е поздравила.

- Не точно. Изглеждаше доволна, но с нея е трудно да се каже, - уточни Тифани.

И тогава Тифани изтърси нещо наистина, ама съвсем наистина глупаво. Много време след това и след като и се бяха случили какви ли не други неща, тя не преставаше да си повтаря наум „леле-леле-леле-леле-леле", та дано успее да заглуши спомена изникващ всеки път щом нещо я подсетеше за тази вечер. А каза това:

- Тя ми даде тази шапка.

А те всичките в един глас казаха:

- *Каква шапка*?

Петулия я изпрати до къщурката. Стори каквото можа и увери Тифани, че тя самата й вярвала, но Тифани си знаеше, че това е просто от любезност. Г-ца Здравомислова се опита да я заговори, когато тя се втурна нагоре по стълбата, но тя затръшна резето на вратата, хвърли си обувките, мушна се в леглото и си покри главата с възглавницата, та дано да заглуши звучащия в главата й смях.

Отдолу се дочу приглушен разговор между Петулия и г-ца Здравомислова, последван от звука на затварящата се след Петулия врата.

След малко се чу пристъргване от ботушите на Тифани влачени по пода и прибирани спретнато под леглото. Осуалд никога не си занемаряваше задълженията.

След още някое време присмехът поутихна, въпреки че тя беше сигурна, че никога няма да изчезне напълно.

Тя можеше да си усеща шапката. Най-малкото *беше* могла да си я усеща. Виртуалната шапка на реалната си глава. Но никой не можеше да я види, а Петулия даже поразмахва ръка над главата на Тифани само за да установи абсолютна липса на шапка.

Най-лошото беше, при това като се има предвид, че всичко беше толкова унизително, че хич не беше лесно да се определи най-лошото, та най-лошото беше, когато Аннаграма каза:

- Не, недейте да и се смеете. Това е твърде жестоко. Тя е просто глупава, нищо повече. Нали ви казах, че дъртофелницата оплита умовете на хората!

Първият акъл на Тифани се щураше като куп мухи без глави. Вторият акъл беше подхванат от същата буря. Само Третият й акъл, съвсем тихичък, излезе с едно: „*Независимо че целият ти свят е напълно, изцяло, окончателно и непоправимо рухнал, и че няма нищо, което да може да те утеши, все пак няма да е зле ако чуеш, че някой носи насам малко супа...*”

Третият акъл я вдигна от леглото, докара я до вратата, насочи ръката и да вдигне резето и пак я остави да се метне в леглото.

След няколко минути дюшемето пред вратата изскърца. Хубаво е да излизаш права.

Г-ца Здравомислова почука, почака колкото е прилично и влезе. Тифани чу как подносът се оставя на масата, после усети как леглото се размърдва когато някой приседна на него.

- Способно момиче е Петулия, винаги съм си го мислела, - заговори след малко г-ца Здравомислова – С нея някой ден някое село ще извади късмет.

От Тифани само мълчание.

- Тя ми каза всичко, - продължи г-ца Здравомислова – Мис Тик изобщо не ми е споменавала за шапката, но и аз на твое място и без друго нямаше да й казвам. Като слушам прилича точно на каквото би направила Госпожа Вихронрав. Нали знаеш, понякога помага като споделиш такива неща.

Още мълчание от страна на Тифани...

- Всъщност това не беше вярно, - призна г-ца Здравомислова – Но понеже съм вещица, аз съм неимоверно любопитна и си умирам да разбера нещо повече.

И от това нямаше никаква полза. Г-ца Здравомислова въздъхна и се изправи:

- Оставям ти супата, но ако я оставиш да изстине твърде много, Осуалд ще се опита да я отнесе.

И тя си слезе на долния етаж.

Всичко беше притихнало в стаята за още около пет минути, след което с възможно най-тихичко иззвънтяване супата помръдна.

Ръката на Тифани се стрелна и здраво хвана подноса. Това му беше работата на Третия Акъл: Първият и Вторият акъли може и да съзнаваха връхлетялата те трагедия, но *все нещо* трябва да си спомня и, че не си яла нищо от обяд.

По-късно, вече след като Осуалд припряно отнесе изпразнената паница, Тифани продължи да лежи в тъмното, загледана в нищото.

Новостта на тази нова страна й беше погълнала вниманието през последните няколко дни, но сега всичко това беше отнесено от потопа от присмех и носталгията се сурна да запълни опразненото пространство.

Липсваше й блеенето на овце и смълчаността на Варовитище. Липсваше и гледката на очертаните на фона на звездното небе чернеещи ридове от прозореца на спалнята й. Липсваше й ... частица от самата нея...

Но те й се смяха. Казаха „Каква шапка?" и още повече й се смяха, когато тя вдигна ръка да докосне невидимата периферия и не я намери...

Осемнадесет месеца подред тя я беше напипвала всеки ден, а сега я нямаше. Освен това, тя не можеше да направи бъркотия. И роклята й беше обикновена зелена, докато другите момичета си имаха черни. Аннаграма имаше също така и много всякакви бижута, сребърни с черно. И още *всичките* момичета си имаха бъркотии, и то хубави. На кой му пукаше, че те са само за театро?

Може пък тя да не беше никаква вещица. Вярно, че беше победила Кралицата, с помощта на дребните мъже и спомена за Баба Болежкова, но тогава тя не беше използвала магия. Всъщност сега тя изобщо не беше сигурна, какво точно *беше* използвала. Беше усетила нещо да се просмуква през подметките на ботушите й и надолу през ридове и години и да се връща обратно ревящо от ярост, която разтърси небето: „*... как смееш да нахлуваш в моя свят, моята страна, моя живот...*"

Но какво беше станало с виртуалната шапка? Може пък старицата да й беше погодила номер, просто да я беше накарала да си мисли, че шапката я има. Може и да е била малко поизкуфяла, както казваше Аннаграма, та просто да е оплескала нещата. Може би Тифани трябваше да си ходи вкъщи и до края на живота си да прави Глезли.

Тифани се завъртя, измъкна се от леглото и си отвори куфара. Извади грубо скованата кутия, отвори я в тъмното и сключи ръка около късметлийския камък.

Беше се надявала да има нещо като искрица, някакъв вид човещина в него. Нямаше. Само грапавина по външната част, гладкост по разрязаната страна и ръба между тях. И от валмото овча вълна не излезе нищо, освен че пръстите и замирисаха на овце, а от това тя закопня за вкъщи и още повече се разстрои. Сребърният кон беше студен.

Само някой застанал съвсем наблизо би могъл да чуе изхлипването. Беше съвсем тихичко, но пък се носеше на мътно-червеникавите криле на окаяността. Тя си искаше, *копнееше* за свистенето на вятъра из торфищата и усещането за столетия под краката й. Искаше си онова чувство, никога преди не изоставяло я, че е на място, където Болежкови са живели от хиляди години. Нуждаеше се от сините пеперуди и блеенето на овцете и обширните чисти небеса.

Вкъщи, като се разстроеше от нещо, тя се качваше до останките от старата овчарска колибка и посядаше там за малко. И това винаги вършеше работа.

Сега обаче пътят до там беше твърде дълъг. Твърде далече беше. Сега тя беше преизпълнена с ужасно, тежко, премаляло чувство и нямаше къде да си го разтовари. А не така трябваше да бъде.

Къде беше *магията*? О, тя напълно разбираше, че ще трябва да понаучи и основния, ежедневен занаят, но къде беше, частта която го правеше вещерски? Толкова се опитваше да се научи, ама наистина, а в какво се превръщаше ... ами в старателно и работливо момиче, сръчно с отварите, на което да може да се разчита. Надеждна, също като г-ца Здравомислова.

А беше очаквала... добре де, какво? Ами... да се занимава със сериозни вещерски работи, то се разбира, като метли, магии, благородно но скромно опазване на света от зли сили, а *между другото* също и правенето на добрини на бедните хорица, *защото тя си беше такава добра душа*. А и хората, каквито си ги представяше, нямаха толкова противни болежки и децата не бяха чак толкова сополиви. А и хвърчащите нокти на г-н Щъкачев *по никакъв начин* ги нямаше там. Та някои от тях летяха като *бумеранг*.

На метла й *прилошаваше*. И то *всеки път*. Даже и една бъркотия не можеше да си направи. До края на дните си я чакаше шетане след хора, които, хайде да сме честни, понякога можеха да се погрижат и малко повече сами за себе си. Никакви магии, никакво летене, никакви тайни... само нокти и отврат.

Мястото й си беше на Варовитище. Всеки ден тя казваше на хълмовете какво са били. И всеки ден те й казваха коя е тя. Сега обаче не можеше да ги чуе.

Отвън заваля, и то доста силно, а в далечината се чуваше приглушен гръм.

Какво ли би сторила Баба Болежкова? Но дори и превита от ветровете на отчаянието тя знаеше отговора на този въпрос.

Баба Болежкова никога не се предаваше. Изгубеше ли се агне, тя го търсеше ако ще цяла нощ...

Още някое време тя полежа вглеждайки се в нищото и после преметна краката си на пода. Това не можеше да чака чак до сутринта.

Тифани си имаше един трик да си вижда шапката. Мръднеш ли ръката си достатъчно бързо зад нея, можеше да се види едно лекичко крактотрайно замазване, като че ли на светлината й отнемаше малко повече време да премине през невидимата шапка.

Трябваше да си е там...

Е добре, и светлината на свещта ще да стигне, за да е сигурна. Тук ли е шапката, значи всичко ще е наред и нямаше да има значение, какво казват другите...

Тя застана посред килима, докато светкавиците танцуваха по планините отвън, и затвори очи.

Долу, в градината ябълките запляскаха с клони, а съноловките и муските се раздрънчаха и раззвънтяха на вятъра...

- Виждай ме, - произнесе тя.

Светът утихна до абсолютна тишина. Преди не беше правил така. Но Тифани се заобиколи на пръсти докато не застана точно срещу себе си и отново отвори очи...

И ето я, шапката пак си беше там, ясна както винаги досега...

А образът на Тифани под нея, момиче в зелена рокля, отвори неговите очи, усмихна й се и проговори:

- *Виждаме те. Отсега нататък ние сме теб.*

Тифани се помъчи да изкрещи „Не ме виждай!" Но си нямаше уста, с която да крещи...

Една светкавица удари съвсем наблизо. Прозорецът се отвори с трясък навътре. Пламъкът на свещта отхвърча нанякъде в огнен език и замря. И остана само тъмнината и шумоленето на дъжда.

Глава Шеста
Роилникът

Гръм тътнеше над Варовитище.

Джейни грижливо отвори вързопа, който й беше дала майка й в деня, когато тя напусна могилата на Дългио Гьол. Беше традиционният подарък даван на всяка млада келда, когато си тръгваше завинаги. Келдите никога не се връщаха вкъщи. Келдите *правеха* някое място да е вкъщи.

Ето какво беше този подарък: памет.

В торбата имаше триъгълник от ощавена овча кожа, три дървени колчета, малко вече плетено от жилки от коприва, малък мях и чук.

Тя знаеше какво да прави, защото много пъти беше виждала, как го прави майка й. Чукът беше за да се забият колчетата около тлеещата жарава. Въжето беше за да се завържат трите ъгъла на кожата за колчетата, така че тя да провисва в средата, точно колкото да събере малко вода, която Джейни саморъчно беше извадила от дълбокия кладенец.

Тя приклекна да изчака докато водата а-а да прокапе от дъното и тогава разпали огъня.

Усещаше всичките Фийгълски очи вперени в нея от сумрачните галерии около и над нея. Никой от тях не би се приближил докато тя кипва котела. По скоро биха си отсекли собствените крака. *Чисти* потайнювки си бяха това.

А точно това е било котелът, някога в отминалите дни, преди още човеците да са измислили медта и чугуна. Приличаше на магия. И то съвсем преднамерено. Но ако знаеш чалъма, можеш да разчиташ, че котелът да изкипи до сухо преди да се запали.

Когато водата в кожата забълбука, тя изгаси огъня и добави към водата съдържанието на мяха, в който имаше вода от котела на майка и. А тази вода се е била предавала все така, от майка на дъщеря, още от самото начало.

Джейни изчака котелът да поизстине още малко, после взе чаша, загреба с нея и отпи. Откъм потъналите в сенките Фийгъли се разнесе въздишка.

Тя легна по гръб, затвори очи и зачака. Нищо не се случи, освен че отвън прогърмя и светкавицата направи света черно-бял.

И тогава, полека-лека, както си е било винаги, тя усети, че то се започва, миналото я занастига. Ето, до нея са всичките стари келди, като се започне от майка й, бабите й, прабабите й ... та чак докато вече нямаше кой да си спомня... един голям спомен, споделян за кратко от всички, поизтъркан и поизбледнял тук таме, но древен като планина.

Но това го знаеха всички Фийгъли. Само келдата обаче знаеше за истинската потайнювка, че реката на спомените не беше никаква река, а море.

Все още неродените келди някога също ще си спомнят. В идните нощи те ще лежат до котлите си и за няколко минути ще стават част от вечното море. И като се вслушваш в това, как бъдещите келди си спомнят тяхното минало, ти можеш да си спомниш твоето бъдеще...

Нужен беше майсторлък да се намерят тези бледи гласове, а Джейни все още нямаше такъв, но все пак имаше *нещо*.

Когато светкавицата отново направи света черно-бял, тя се изправи и прошепна:

- Оно я намери... О горкичкото моме!

Когато Тифани се събуди, чергата беше подгизнала от дъжда. Бледа дневна светлина нахлуваше в стаята.

Тя стана и затвори прозореца. Вътре беше навяло малко шума.

Та-ка.

Не е било сън. В това тя беше сигурна. Нещо ... странно се беше случило. Връхчетата на пръстите й я побождаха невидими иглички. Чувстваше се ... различно. Но, като се прецени всичко, не и в лош смисъл. Не. Снощи тя се беше чувствала ужасно, сега обаче, о *сега* тя се чувстваше ... преизпълнена с живот.

Всъщност тя беше щастлива. Сега вече щеше да вземе нещата в ръцете си. Щеше да поеме контрола над *собствения* си живот. Пробивността беше пробила и амбициите се бяха амбицирали.

Зелената рокля беше изпомачкана и си беше за пране. В дрешника тя си имаше и старата си синя рокля, но някак-си точно сега не вървеше да я носи. Значи ще трябва да мине някак със зелената, докато не си намери друга.

Тя тръгна за ботушите си, но замря и се вгледа в тях.

Просто не стават, не и за сега. Вместо това тя извади новия си лъскав чифт от кутията и ги обу.

Завари и двата броя г-ца Здравомислова по нощници в прогизналата градина унило събиращи парчета от съноловки и изпопадали ябълки. Дори и някои от градинските украшения бяха строшени, въпреки че смахнато ухилените гномчета, уви, бяха избегнали разрухата.

Г-ца Здравомислова отметна кичур коса от единия си чифт очи и каза:

- Колко странно. Всичките муски изглежка са гръмнали. Дори и камъните на скуката са се разредили! Случайно да си забелязала нещо?

- Не, г-це Здравомислова, - отговори скромно Тифани.

- А всичките стари бърканици в работилницата са на парчета! Разбираш ли, знам че те са си само за украса и надали им е останала каква да е сила, но трябва да се е случило нещо наистина *необичайно*.

И двете изгледаха Тифани по начин, който г-ца Здравомислова вероятно си мислеше, че е много хитър и лукав, но от него само изглеждаше, сякаш й е прилошало.

- Тази буря на мен малко ми приличаше на вълшебна. Надявам се, че вие, момичета, не сте правили нещо... чудато снощи, нали, скъпа? - подпита тя.

- Не, г-це Здравомислова. Те май се занимават само с глупости.

- Защото, виждаш ли, Осуалд комай си е отишъл, - продължи г-ца Здравомислова - Той е много чувствителен към атмосфери...

На Тифани й трябваше някое време, докато се сети за какво говори тя. И тогава възкликна:

- Но той винаги е бил тук!

- Да, откакто мога да си спомня! - подчерта г-ца Здравомислова.

- Опитахте ли се да оставите лъжица в чекмеджето за ножовете?

- Разбира се, че да! Нито дрънване!

- А хвърляла ли сте ябълкова огризка на пода? Той винаги...

- Това беше първото, което опитах!

- Ами номера със солта и захарта?

Г-ца Здравомислова се замисли.

- Май не... - и после просия - Това той го обича, така че е просто *длъжен* да се яви, нали?

Тифани намери голямата торба сол и онази със захарта и изсипа и двете в една паница. После разбърка финитe бели кристалчета с ръка. Беше установила, че това е най-добрия начин да се държи Осуалд зает докато те си готвят. Сортирането на зрънцата сол и захар в правилните им торби можеше да му отнеме цял блажен следобед. Сега обаче сместта просто си остана там, безосуалдна.

- Добре тогава... аз ще претърся къщата, - изръси г-ца Здравомислова, сякаш това е начинът да бъде намерен някой невидим - Защо не отидеш да се погрижиш за козите, миличка? И после ще трябва да се опитаме да си спомним, как се правеше миенето!

Тифани пусна козите от кошарата. Обикновено Черната Мег веднага отиваше до доилната платформа и й хвърляше очакващ поглед като че ли казвайки: „Измислила съм *нов* номер”.

Но не и днес. Когато Тифани погледна в кошарата, козите се бяха сгушили в най-далечния ъгъл. Те се паникьосаха с раздути ноздри и защъкаха натам-насам когато Тифани пристъпи към тях, тя обаче успя да хване Черната Мег за нашийника. Козата се извиваше и се дърпаше, докато тя я врачеше към доилната платформа. Качи се там само защото иначе щеше да й бъде откъсната главата, и застана там пръхтяща и врещяща.

Тифани се втренчи в нея. Усещаше как я сърбят не ръцете, а направо костите. Искаше и се... да прави разни неща, да изкачи най-високата планина, да полети в небето, да обиколи бегом света. И си помисли: Ама че е *глупаво* това, всеки ден наново да подхващам борба на воли с някакво си *животно*!

Е, да покажем тогава на тази твар, кой е главен тук...

Тя грабна метлата, с която се метеше доилнята. Очите на Черната Мег се разшириха от ужас и метлата каза *фрас!*

Удари дървената платформа. Тифани не беше очаквала толкова кьопаво да не улучи. Искаше й се да напердаши едно хубаво Мег, както тя отдавна си го беше заслужила, но ръката й някак си се изметна. Тя пак замахна, но блясъкът в очите й и трясъкът на дървото бяха постигнали нужния ефект. Мег беше застинала разтреперана.

- Дотук с игричките! - изсъска Тифани оставяйки пръта.

Козата си стоеше неподвижно като дънер. Тифани я издои, прибра ведрото в мандрата, претегли го, отбеляза с тебешир надоя на дъската до вратата и пресипа млякото в една голяма паница.

Останалите кози не бяха по-цвете, но едно стадо се учи бързо.

Всичките заедно дадоха към дузина литра, което за десет кози си беше доста мизерно. Тифани си отбеляза това без много ентусиазъм и известно време се взираше в цифрата, въртейки тебешира в пръстите си. И какъв беше смисълът от всичко това? Вчера тя беше пълна с планове за експериментални сирена, но сега сиренето беше толкова *скучно*.

Защо беше заседнала тук с тъпата шетня и помагането на разни хора толкова глупави, че да не могат да си помогнат сами? Тя би могла да направи... ами *всичко!*

Тя погледна надолу към изстърганата дървена маса.

Помогнете ми

Някой беше надраскал това на масата с тебешир. А тебеширът беше все още в ръката й...

- Петулия дойде да те навести, миличка, - каза иззад гърба й г-ца Здравомислова.

Тифани припряно придърпа едно ведро за доене върху писаното и се обърна гузно.

- Какво? - сепна се тя - Защо?

- Просто да види, дали всичко е наред, мисля, - каза г-ца Здравомислова внимателно наблюдавайки Тифани.

Трътлестото момиче беше застанало много притеснено на прага и сучеше островърхата си шапка в ръцете си.

- Ъъъ, просто си помислих, че трябва да дойда да видя как си, ъъъ... - зазаеква тя гледайки Тифани в обувките - Ъъъ мисля, че никоя от нас всъщност не искаше да е толкова лоша...

- Ти не си особено умна и си твърде дебела, - каза й Тифани и само като се вгледа в кръгличкото й розово лице, на момента вече знаеше какво ли не - И все още си имаш плюшено мече помогни ми и вярваш във феички.

Тя затръшна вратата, върна се в мандрата и се втренчи в купите мляко и в гюмовете сякаш ги виждаше за пръв път.

Тя беше Майсторка по Сиренето. Като си помислеше за нея някой, ето за какво се сещаше: Тифани Болежкова, с кафява коса, Майсторка по Сиренето. Сега обаче мандрата й изглеждаше непозната и някак неправилна.

Тя изскърца със зъби. Майсторка по Сиренето значи. *Наистина* ли искаше да бъде точно това? От всичките неща които можеше да бъде човек на този свят, тя това ли искаше - да я знаят като някой, на когото може да се разчита да се оправя с престояло мляко? Наистина ли искаше да прекара целия си живот в рязане на пити, миене на гюмове и чинии и... и... и на това смахнато телено нещо тук, тази...

... сиренерезачка...

... тази сиренерезачка? Да не би да иска целия си живот да...

Чакай малко...

- Има ли някой тук? - попита на глас Тифани - Някой каза ли току-що „сиренерезачка”?

Тя претърси стаята, все едно някой можеше да се крие зад връзки сушени билки. Нямаше как да е Осуалд. Той си беше тръгнал, а и без друго хич не говореше.

Тифани отмести ведрото, плю си на ръката и изтри надраскането Помогнете ми

... *опита* се да го изтрие де. Ръката и обаче се хвана за края на масата и се държеше здраво, колкото и да я теглеше тя. Тя замахна с лявата си ръка, успя да събори едно ведро мляко, което се разля върху буквите ... и внезапно дясната й ръка се пусна...

Вратата рязко се отвори. Бяха и двете части на г-ца Здравомислова. Когато застанеше така, рамо до рамо със себе си, това значеше, че си мисли, че има да каже нещо важно.

- Трябва да ти кажа нещо важно, Тифани, мисля...

- ... че ти току-що се държа много жестоко...

- ... с Петулия. Тя си тръгна разплакана.

И после тя се вгледа в лицето на Тифани.

- Добре ли си, чедо?

Тифани потръпна.

- Ъ... да. Чудесно. Само че се чувствам малко странно. Чух глас в главата си. Но вече ми мина.

Г-жа Здравомислова я изгледа с глави наклонени наляво и надясно, в противоположни посоки.

- Е, щом като си сигурна. Ще ходя да се преоблека. Че скоро трябва да тръгваме. Че за днес се е насъбрала много работа.

- Много работа, - повтори немощно Тифани.

- Е, да. Първо кракът на Слапуик, после да видя болното бебе на Гримли, а от седмица не съм ходила при Сърли Заднодворски, освен това, чакай да видим, г-н Дъждосвирецов пак е хванал Гадинки, и ще е най-добре да намеря една минутка да си поговоря с г-жа Слоупс... после май трябва да се сготви за г-н Щъкачев. А това трябва да го направя тук и после да бягам да му го занеса, а, разбира се, скоро й идва времето на г-жа Фанлайт, а, - тя въздъхна - също и на г-ца Свирчова, *отново*... Тежък ден ще бъде. Направо не знам как ще се оправим с всичко.

А Тифани си мислеше: Ех че си глупава, да ми стоиш тук и да ми се гипсираш, че не ти стигало времето да дадеш на хората всичко, което им се е приискало! Да не би да си мислиш, че някога изобщо ще можеш да им помогнеш *достатъчно*? На тези алчни, мързеливи, тъпи хора, постоянно *врънкащи* за какво ли не! Бебето на Гримли ли? Ами че г-жа Гримли си

има единадесет! На кого ще му пука за още едно? А г-н Щъкачев си е жив труп! Само дето не ще да си отиде! Мислиш си, че те са ти благодарни, те обаче само гледат и струват да го докарат дотам, че пак да дойдеш! Това тяхното не е благодарност, а самоподсигуряване!

Тази мисъл ужаси част от нея, но като изникна, направо подпали главата й и напъваше да й излезе и на езика.

- Тук трябва да се прибере, - измърмори тя.

- О, това и аз мога да го свърша докато ме няма, - успокои я ведро г-ца Здравомислова – Хайде де, по-бодро! Работа ни чака!

То *кога ли* не ги чакаше работа, изфуча наум Тифани като се повлече след г-ца Здравомислова накъм първото село. Колкото си щеш, че и колкото не щеш работа. И никаква файда. *Врънкането* нямаше край.

Мъкнеха се от една калпава вмирисана колиба в друга и обгрижваха хора, на които не им стигаше пипето да използват сапун, пиеха чай от нащърбени чаши и клюкарстваха с баби с по-малко зъби отколкото пръсти. Направо й се заповдига.

Денят беше ясен, но на нея й се струваше сякаш притъмняваше. А в главата й усещането беше като по гръмотевична буря.

А после започна бълнуването. Помагаше да превръзват ръката на някакво смотано дете, което си я беше счупило, когато тя вдигна поглед и съзря отражението си в прозореца на къщурката.

Тя беше тигър с грамадни зъби.

Тя изкрещя и скочи на крака.

- О, внимавай, моля те, - измърмори г-ца Здравомислова, след което видя лицето и – Нещо случило ли се е?

- Аз... мен... нещо ме ухапа! – излъга Тифани.

По тея краища това винаги си беше правдоподобно. Бълхите хапеха плъховете, а плъховете хапеха децата.

Някак си тя се озова навън на чист въздух, главата и съвсем замаяна. След още някоя друга минута излезе и г-ца Здравомислова и я завари облегнала се на една стена и трепереща.

- Ама че ти изглеждаш *ужасно*, - възкликна тя.

- Папрати! – оплака се Тифани – Навсякъде са! Огромни папрати! И едни големи животни, като говеда, ама направени от гущери! – и тя хвърли една широка безрадостна усмивка на г-ца Здравомислова, която отстъпи крачка назад – Стават за *ядене*! – тя премигна и прошепна – Какво става?

- Не знам, но в момента идвам да те взема, - каза твърдо г-ца Здравомислова – Вече съм на метлата!

- Присмиваха ми се те, като им казах, че мога да хвана един такъв. И сега, я кажете, кой се смее последен, а?

Загриженото изражение на г-ца Здравомислова премина в нещо близко до паника.

- Това изобщо не приличаше на гласа ти. Ама че то звучеше като мъж! Добре ли си?

- Чувствам се малко... гъчкано, - изсмотолеви Тифани.

- Гъчкано ли? – не разбра г-ца Здравомислова.

- Странни... спомени... помогни ми...

Тифани погледна ръката си. Беше цялата в люспи. А сега стана космата. А сега е гладка и кафява и държи...

- Сандвич със скорпион? – каза тя на глас.

- Можеш ли да ме чуеш? – донесе се някъде сякаш от далече гласът на г-ца Здравомислова – Бълнуваш. Ама сигурна ли си, че вие, момичета, не сте се заигравали с еликсири и такива неща?

Метлата връхлетя от небето и другата половина на г-ца Здравомислова замалко не падна при приземяването. Без да губят време в приказки двете качиха Тифани на пръта и едната се настани зад нея.

Полетът обратно до къщурката не беше дълъг. Тифани през цялото време усещаше главата си като тъпкана с вата и не беше сигурна къде е, макар че тялото и знаеше това много добре и пак повърна.

Г-ца Здравомислова й помогна да слезе от метлата и я сложи да седне точно до вратата на къщурката.

- А сега само почакай малко тук, - заговори г-ца Здравомислова, чийто подход при извънредни ситуации беше да не престава да бръщолеви и постоянно да използва думичката „само", защото това успокоявало – а аз само да ти донеса да пийнеш, а после двете ще видим само, за какво става дума... – за миг настъпи пауза, след което неспирният поток от думи пак излезе от къщата повличайки след себе си и самата г-ца Здравомислова – Аз само да проверя ... едно нещо. Ти само си пийни това, моля те!

Тифани изпи водата и, с крайчеца на ухото си, забеляза как г-ца Здравомислова омотава конец около яйце. Значи се опитва да направи бъркотия без Тифани да забележи.

Чудновати образи се вихреха в главата на Тифани. Имаше откъслеци от гласове, парчета от спомени... и едно тихичко гласче, което си беше нейното си, неясно, непокорно и чезнещо: „Ти не си аз. Само си мислиш, че си! Моля ви, някой да ми помогне!"

- Ей сега, - пак заговори г-ца Здравомислова – я да видим, какво може да видим само...

Бърканицата се взриви, и то не просто на парчета, а с огън и дим.

- О, Тифани, - възкликна г-ца Здравомислова трескаво отвявайки пушека с ръка – Наред ли си?

Тифани бавно се изправи. На г-ца Здравомислова й се стори, че е малко по-висока отколкото си я спомняше.

- Да, така мисля, - рече тя – Мисля, че досега съм била на не наред, *сега* обаче съм наред. Досега съм си губила времето, г-це Здравомислова.

- Какво...? – понечи пак да заговори г-ца Здравомислова.

Тифани я посочи с пръст:

- Аз знам, защо си напуснала цирка, г-це Здравомислова. Намесени са клоунът Флопо, надиграване по трикове и... *крем-карамел*...

Г-ца Здравомислова пребледня.

- Как е възможно да знаеш това?

- Достатъчно ми е да те погледна, - каза й Тифани и се промъкна покрай нея в мандрата – Виж това, г-це Здравомислова.

Тя посочи с пръст. Една дървена лъжица се издигна на няколко пръста над масата. После се завъртя, все по-бързо и по-бързо, докато не се пръсна с тясък на трески, които се завихриха из стаята.

- И още мога да правя *това*! – изкрещя Тифани.

Тя взе една купа с извара, изсипа я на масата и прекара над нея ръка. Тя се превърна в сирене.

- Ето *така* трябва да се прави сирене! – обяви тя – Като си помисля само, колко *години* загубих да го уча по трудния начин! Ето как го прави една *истинска* вещица! Защо ни е да пълзим в калта, г-це Здравомислова? Защо ни е да се суетим с разни билки и да превръзваме миризливите крака на разни старци? Защо ни се плаща в яйца и изсъхнали кексове? Аннаграма е тъпа като кокошка, но дори и тя можа да види, че това не е правилно. Защо да не *използваме* магията? Защо да сме толкова *страхливи*?

Г-ца Здравомислова се опита да се усмихне:

- Тифани, миличка, всички сме минавали през това, - гласът й трепереше – Макар че, трябва да призная, не толкова... експлозивно като теб. А отговорът е... добре де, опасно е.

- Да, но това хората го казват, за да плашат децата, - възрази Тифани – Разправят ни разни приказки, за да ни наплашат, да ни вземат страха! Не ходи в голямата страшна гора помогни ми, защото е пълна с разни страхотии, това ни казват. Да, но фактически голямата страшна гора трябва да се страхува от *нас*! Аз излизам!

- Мисля, че това ще е добра идея, - продума отпаднало г-ца Здравомислова – Докато не започнеш да се държиш както трябва.

- Аз *няма* защо да правя всичко по твоему, - сопна се Тифани и тръшна вратата след себе си.

Метлата на г-ца Здравомислова беше облегната на стената малко по-нататък. Тифани спря и я изгледа. Всичко в главата й беше пламнало.

Преди тя беше гледала да не припарва до нея. Г-ца Здравомислова веднъж я беше склонила някак на пробен полет с Тифани вкопчила се отчаяно в метлата с ръце и крака, а двата броя г-ца Здравомислова тичаха от двете й страни придържайки я и издавайки окуражителни звуци. Отказаха се, когато Тифани повърна за четвърти път.

Да, но това беше тогава.

Тя грабна пръта, преметна крак през него ... и установи, че другияг й крак е залепнал за земята, като че ли прикован за нея. Метлата бясно се завъртя опитвайки се да я издърпа и когато кракът най-сетне се отлепи, се извърна така, че Тифани се оказа с главата надолу. Което не беше най-подходящата позиция за драматично отлитане.

Тогава тя каза тихичко:

- Аз няма да се уча на теб, а *ти* ще се научиш на *мен*. Иначе следващият урок ще включва брадва!

Метлата се обърна правилно и леко се издигна.

- Точно така, - одобри Тифани.

Този път нямаше страх. Имаше само нетърпение. Земята изостанала далече отдолу зад нея хич не я тревожеше. Ако не й стигаше акъла да не й се изпречва, тя така ще я *блъсне*, че стой ти гледай...

Когато метлата излетя, във високата трева край градината се чу шепот:

- Леле, окъснехме, бе Роб. Роилнико беше онуй, он ми беше.

- Епа да, ма ногата виде ли я? Йоще не е бил он... нашта бабаяга е некъде там! Тепа се она с него! Не мое он да я бие додето не земе и последниo къс от нея! Уили, остаи ги тея ябълки бе!

- Че ме прощаеш дека ти го викам туй, Роб, ма не моеш да се тепаш с роилник. Че оно е като да се тепаш с тебе си! Колкото по се тепаш, толкоз повече ти зема он. А га си те земе целия, тогаз...

- А си омий плювалнико с таралежов дирник, бре Голем Йън! Ич нема да го бъде туй...

- Кривънци! Големата бабаяга иде!

Едната половина от г-ца Здравомислова излезе от съсипаната градина. Тя се загледа в отдалечаващата се метла поклащайки глава.

Идването й завари Прост Уили на открито, където той беше излязъл да вземе някоя паднала ябълка. Той се обърна и побягна и щеше да си избяга поживо поздраво, ако не се беше блъснал право в един керамичен градински гном. Той бързо отскочи, макар и позамаян и свирепо се заолюлява, мъчейки се да фокусиира голямата, дебела, едробузеста фигура пред очите му. Твърде ядосан беше за да чуе щракването на градинската порта и мекото потропване на приближаващите се стъпки.

Ако се стигне до избор между бягство и бой, един Фийгъл не му мисли много. Той изобщо не мисли.

- К’во ми се хилиш, бе мъжки? - разбесня се той - Ти за големец ли ми се бараш, само оти си я имаш тая въдица бре?

Той хвана по едно розово островърхо ухо във всяка ръка и удари с глава нещо, което излезе бая твърд глинен нос. Който все пак се строши,

както се случваше на какво ли не при подобни обстоятелства, но това допълнително забави дребния мъж и причини лашкането му на кръгове.

Твърде късно забеляза той, как г-ца Здравомислова се насочва право насреща му. Обърна се и духна, само за да падне право в ръцете *пак* на г-ца Здравомислова. Пръстите й се сключиха около него.

- Аз, знаеш ли, съм вещица, - каза му тя - И ако на минутата не спреш да ми съпротивляваш, аз ще те подложа на най-ужасяващо изтезание. Знаеш ли, какво ще е то?

Прост Уили поклати ужасен глава. Дългогодишната жонгльорска практика беше направила хватката на г-ца Здравомислова стоманена. Долу във високата трева останалите Фийгъли слухтяха толкова усилено, че чак болеше.

Г-ца Здравомислова го приближи още малко до устата си:

- Направо ще те пусна да си ходиш, без да ти дам да вкусиш от двадесетгодишната двойнопрепечена МакАбърска малцова, която държа в бюфета си, - закани се тя.

Роб Секигоопрай скокна и се развика:

- Леле, кривънци, бе гос'жа, мо'е ли да се гавриш така с чиляко, ма? Немаш ли и капчица милост, ма? Баш жестока бабаяга си ти дето...

Думите му секнаха. Г-ца Здравомислова се усмихваше. Роб Секигоопрай се озърна, хвърли си меча на земята и рече:

- Ох, *кривънци*!

Нак Мак Фийгъл уважаваха вещиците, нищо че ги наричаха бабияги. А тази тук им беше извадила на масата голям самун и цяло шише уиски, всеки да се черпи, колкото му душа иска. Как да не уважаваш такава жена.

- Разбира се, че съм *чувала* за вас, а и мис Тик ви е споменавала, - каза им тя, наблюдавайки ги как се хранят, което не беше гледка така измежду другото - Но винаги съм си мислела че сте мит.

- Епа, убаво, ма сакаме и занапред да си останем така, ако нема да възразеваш, - отвърна Роб Секигоопрай и се оригна - Не ни стигаа онея ми ти аре-олази да ми копат нашта могила, а само ми требеха и тея госжи по Умотворенията да додат да ни вапцат образите и таквоз.

- И значи вие наглеждате чифлика на Тифани, г-н Секигоопрай?

- Епа да, пра'им го и награда никаква не чекаме, - рече с достойнство Роб.

- Епа тъй си е, само по некое яйчице и плодове земаме и вехти дрехи и... - обади се Прост Уили.

Роб му хвърли един поглед.

- Ъъ... да не беше туй некой от онея пътища, дето е требело да си затварям я големио ми тлъст плювалник? - осъзна се Уили.

- Епа да, беше, - кимна Роб и пак се обърна към двойната г-ца Здравомислова - Мо’е па и да сме зели по некое дребничко нещичко, дето е било остаено да се вргаля ей така зафърлено…

- ... у заключени шкафове да речем и таквоз... - поде весело Прост Уили.

- ... ма тъй че ората ич да не се сещат, дека нещата ги е фанала липсата, а и на ягнищата им фърляме по некое око за отплата, - довърши Роб гледайки накриво брат си.

- А докато им поддържате огъня, те не ви ли виждат? - смая се г-ца Здравомислова, което състояние рано или късно придобиват повечето хора, на които им се случва да разговарят с Фийгъли.

- Роб Секигоопрай имаше предвид агнетата, тоест овцете, - обясни Ужасно Дребен Били, който като гонагъл разбираше повече от езици.

- Епа я нали туй викам, ягнища, - продължи Роб - Тъй де... епа нагледуеме го ние нейнио чифлик. Бабаягата на наште ридове ни е она, досущ баба си, - и той добави гордо - От нея е, дека ридовете наят дека са живи.

- А роилник какво е?

Роб се позамисли:

- Не ная го я верния бабоягски начин да го разпраям за туй, - оправда се той - Ужасно Дребен Били, ти нали ги найш онея ми ти дългите думи.

Били преглътна:

- Има го у старите сказания, госпожа. Оно е като... ум ама ич без тяло, само дето ич не мисли. Некои викат, дека оно не е нищо друго освен страх и че никога не умира. А колкото до к’во пра’и… - мъничкото му чело се набръчка - Оно е като онея неща, дето ги има по овцете, - спря се на такова обяснение той.

Фийгълите, които не бяха докрай погълнати от ядене и пиене, му се притекоха на помощ:

- Рога?

- Рухо?

- Опашки?

- Краци?

- Столове? - това последното го предложи Прост Уили.

- Кърлежи, - сети се накрая Били.

- Имаш предвид, че е паразит? - подсказа г-ца Здравомислова.

- Епа мо’е и тъй да му се вика, - каза Били - Оно ти се навира у чутурата. Дебне оно за чиляци, дето са силни и властни. Царе, сфатуеш ли, магесници, първенци. Говори се, дека у време оно, когато ич е *немало* ора, оно е живело у зверове. Ма най-яките зверове, сфатуеш ли, дето са с големи, ма грамадни зъби. И намери ли те, чака си оно за сгода да ти пропълзи у чутурата и *става* тебе.

Фийгълите притихнаха вглеждайки се в г-ца Здравомислова.

- Тебе става, така ли? – рече след някое време тя.

- Епа да. С твойте си спомени и сичко. Само дето... оно те променюва. Дава ти оно сила, колкото сакаш, ма те обзема оно, прави те негово си. И последното мънечко късченце, дето си е йощ тебе... ми оно че се тепа ли тепа, мое'би, ма че си чезне ли чезне, дорде си не ойде и не стане само на спомен...

Фийгълите внимателно наблюдаваха и двете тела на г-ца Здравомислова. Човек никога не знае, какво може да направи една бабаяга в такъв момент.

- Магьосниците едно време са призовавали демони, - каза замислено тя – Те може и още да го правят, но ми се струва, че се смята, че не се практикува от около петнадесет века. Това обаче изисква доста магия. А и, доколкото знам, с демоните може да се говори. И имаше някакви правила.

- Никогиж не съм чувал я роилник да говори, - възрази Били – Нито пък правила да спазуе.

- Но защо ще му е на него Тифани? – зачуди се г-ца Здравомислова – Тя нали не е могъща!

- Има си она у нея силата на земята, - рече тежко Роб Секигоопрай – Оно е сила, дето у нужда иде, не е за секакви фокуси-мокуси. Видели сме го туй ние, гос'жа!

- Но Тифани не прави *никаква* магия, - възкликна безпомощно г-ца Здравомислова – Много е схватлива, но дори и една бъркотия не може да направи. Сигурно сте се объркали нещо.

- Некой от вас момци да е *видел* бабаягата да бабоягува наскоро? – запита Роб Секигоопрай.

Множество глави се заклатиха и се разхвърча дъжд от мъниста, буболечки, перушина и всевъзможни неща носени във фийгълска коса.

- Вие да не би да я шпионирате... исках да кажа да не би да я наблюдавате през цялото време? – леко се поужаси г-ца Здравомислова.

- Епа да, - подтвърди безметежно Роб Секигоопрай – Ма не и у кенефо, оно се най. И у спалнята й също оно стана́ по-мъчно, оти она е запушила доста от фугите, кой я знае оти.

- Изобщо не мога да се сетя защо ли, - вметна предпазливо г-ца Здравомислова.

- И ние не мо'ем, - кимна Роб – Викаме си дека мо'е па да е, да не й дуе течение.

- Да, сигурно заради това ще да е било, - изхъмка г-ца Здравомислова.

- Та затуй се навируеме ние у некоя миша дупка и се скатаваме у старото й кукленско къще, додето она си не легне, - разказваше Роб – А не ме зепай така, бе гос'жа, сите момци са съде жентълъмени и га она си я

облича нощницата, они яко стискат зъркели. И подир туй един й варди прозорецо, а друг вратнико.

- И от какво я вардите?

- Епа от сичко.

За момент г-ца Здравомислова си представи тиха, обляна от лунна светлина стая със спящо детенце. А до прозореца, осветена от луната, една мъничка фигурка стои на стража, и още една в сенките до вратата. И от какво я пазят те? *От всичко*...

Сега обаче нещо, тази гадост, я е пипнало и тя се е заключила някъде дълбоко в себе си. Но нали тя никога не е правила магии! Да беше някое от другите момичета, дето си врат носовете къде ли не, ще го разбера, но точно ... Тифани?

Един от Фийгълите неохотно занадига ръка.

- Да? – подкани го тя.

- Я съм туй, гос'жа, Голем Йън. Не го ная я, дали беше оно същинско бабоягуванье, бе гос'жа, - заразправя притеснено той – ма я видехме неколко пъти я с Безмалко Голем Ангъс да пра'и нещо чудато, нал'тъй Безмалко Голем Ангъс? – когато Фийгълът до него кимна, говорещият продължи – Беше оно, кога си зе она нейната нова премена и нова капа...

- И леле че гиздава ми беше она, - вметна Безмалко Голем Ангъс.

- Епа гиздава си беше. Ма като си ги облече она и га ми застане баш у средата на подо и вика она ... що ми викаше она, а Безмалко Голем Ангъс?

- „Виждай ме", - рапортува Безмалко Голем Ангъс.

Г-ца Здравомислова ги гледаше безизразно. Говорещият явно започващ да съжалява, че е повдигнал тази тема, продължи:

- И тогаз подир мънечко и чухме гласо да вика „Не ме виждай" и подир туй си намести она капата, на, видите ли, мо'е па да е било на по-сгледен тертип.

- А, имате предвид, че се е оглеждала в едно нещо, което се нарича *огледало*, - предположи г-ца Здравомислова – Това е нещо като...

- Наем ги ние убаво огледалата що са, бре гос'жа, - възрази Безмалко Голем Ангъс – И она си имаше едно мънечко, целото напукано и мътно. Ма не ста'е оно да се огледуеш у него както си требе.

- Баш ни бива нас огледала да краднеме, - допълни Роб Секигоопрай – За нашта Джейни й гепихме едно такова сребърно, со секакви джунджурийки по рамката.

- И значи тя е произнесла „Виждай ме"? – попита г-ца Здравомислова.

- Епа да, и подир туй „Не ме виждай", - отговори Голем Йън – А през туй време ич никак не помръдваше, като некой статуй.

- Като ви слушам, сигурно се е опитвала да изобрети някакъв вид заклинание за невидимост, - заразсъждава г-ца Здравомислова – Те обаче, разбира се, не стават така.

- Ние па си рекохме, дека просто се мъчи да си метне гласо, - обади се Безмалко Голем Ангъс – Оти оно на чуване беше, като че доде гласо й от некъде другаде, вдеваш ли? Дребен Ян го мое тоя трик, га сме на авджилък.

- Да си е метнала гласа ли? – намръщи се г-ца Здравомислова – И защо мислите, че е било това?

- Оти като го рече онуй ми ти „Не ме виждай", беше секаш не доде от нея си, а и устните й не мърдаха.

Г-ца Здравомислова зяпна. Когато пак проговори, гласът й звучеше малко странно:

- Я ми кажете, като е стояла така, ама *съвсем* неподвижна ли беше?

- Ми само дишаше, ма много-много бавно, гос'жа, - отговори Голем Йън.

- А очите й затворени ли бяха?

- Епа да!

Г-ца Здравомислова задиша начесто.

- Ама че тя си е излязла от тялото! От сто вещици...

- ... само една може да го прави това нещо! Ами че това е Заемане, ето какво било то! Никой цирков номер нищо не струва пред него! Това е да си преместиш...

- ... ума някъде другаде! Трябва да се...

- ... научиш, как да се пазиш, преди изобщо да се *опиташ* да го направиш! А тя просто да вземе да го измисли, само защото си е нямала огледало! Ама защо просто не е...

- ... *казала*, глупачката му с глупачка? Да си излезе така от тялото и да го остави за сульо и пульо да си се намъкват в него! Чудя се...

- ... какво ли си е *въобразявала*...

- ... че прави?

По някое време Роб Секигоопрай се изкашля учтиво и измънка:

- Ми ние по ги отбираме науките за краднене, пиене и биене. Не го наем ние бабоягуването, ич не го наем.

Глава Седма
Това онова за Браян

Нещо, наричащо себе си Тифани, летеше над върховете на дърветата.

То си мислеше, че е Тифани. Можеше да си спомни всичко (е, почти всичко) за това, какво е да си Тифани. Изглеждаше си като Тифани. Дори мислеше като Тифани, общо взето де. Имаше си всичко, което му трябваше, за да е Тифани...

... освен самата Тифани. Освен мъничката частица от нея, която беше ... аз.

Гледаше през очите й, мъчеше се да чува през ушите й, да мисли с мозъка й.

Роилниците завземат жертвите си не точно насила, а като заемат всичкото налично пространство, също като слона-отшелник[25]. Той просто ей така те измества, докато не ти заеме всичкото място и за теб не остане нищо...

Само че...

... си имаше един проблем. Беше я залял като мрачен прилив, но все пак беше останало едно плътно запечатано място, където не можеше да проникне. Ако имаше ум колкото на дърво, роилникът щеше да се учуди. А ако имаше ум колкото на човек, щеше здравата да се изплаши...

Тифани сниши метлата между дърветата и я приземи акуратно в градината на г-жа Уховрътска. Наистина не било кой знае каква философия, реши тя. Трябва просто да поискаш метлата да лети, и толкова.

Тогава пак и се повдигна, или поне се опита да й се повдигне, но понеже тя вече веше повърнала на два пъти във въздуха, не беше останало какво да й се повдига. Ама че шантава работа! Тя вече не се страхуваше от летенето, а глупавия й стомах още го беше страх!

Тя грижливо си избърса устата и се огледа.

Беше се приземила на английска морава. Беше чувала за тях, но досега не беше виждала такова нещо. То и покрай къщурката на г-ца

[25] бел.авт.: Лелечечудоландският слон-отшелник има много тънка кожа, освен на главата си, и като е малък, често се намъква в някоя малка глинена колиба, докато собствениците й ги няма. Той е твърде срамежлив за да нарани когото и да е, но повечето хора на бърза ръка си изоставят колибите, когато там се настани слон. Ако не за друго, то защото той вдига колибата на гръб и я разнася по саваната, докато не си намери някоя сочна тревичка, която да опасе. Това прави домакинството извънредно непредсказуемо. Но пък цяло село слонове-отшелници пътуващо през равнините, е една от най-вълнуващите гледки на континента.

Здравомислова имаше трева, но тя, ами, просто си беше порастнала там. Във всяка друга градина, която беше виждала, се отглеждаха зеленчуци, най-много да има по някоя лехичка цветя, ако стопанката държеше на такива неща. Да имаш английска морава обаче означаваше, че си достатъчно хайлайфна, че да си позволиш да се откажеш от ценно място за картофи.

Тази морава беше на равни ивици.

Тифани се обърна към метлата, заповяда й „Тук да стоиш!" и закрачи през моравата към къщата. Която беше много по-внушителна от къщурката на г-ца Здравомислова, но, според както беше чувала Тифани, г-жа Уховрътска била по-висшестояща вещица. Освен това тя се била оженила за магьосник, който обаче напоследък не правил много магьосничества. Кой знае защо, беше й споменала г-ца Здравомислова, рядко можело да се срещне беден магьосник.

Тя почука на вратата и зачака.

На портика беше окачена муска. Човек да си помисли, че една вещица не би имала нужда от такова нещо, но Тифани предположи, че тази ще да се използва за украшение. Освен това на стената беше облегната метла, а на вратата беше изрисувана петолъчна звезда. Г-жа Уховрътска си правеше *реклама*.

Тифани пак почука, този път доста по-силно.

Вратата беше моментално отворена от висока слаба жена, цялата в черно. Обаче това беше едно много пищно, наситено черно, цялото в дантели и волани, и изпъстрено с повече сребърни бижута, отколкото Тифани си беше мислела, че може да съществуват. На пръстите й имаше не само пръстени, а и нещо като сребърни напръстници изработени като нокти на някакъв хищник. Тя блещукаше като нощно небе. Освен това си носеше островърхата шапка, за разлика от г-ца Здравомислова, която винаги си я сваляше като е вкъщи. Тази шапка беше по-висока от всяка друга виждана някога от Тифани. По нея имаше звезди и искряха сребърни игли.

Всичко това събрано заедно би трябвало да образува нещо доста внушително. Да, но не образуваше. Донякъде защото *всичко* беше малко в повече, но най-вече заради самата г-жа Уховрътска. Лицето и беше едно такова издължено и остроносо и тя изглеждаше сякаш ей сега ще почне да се оплаква, как съседската котка й опикавала моравата. И постоянно си изглеждаше така. Преди да заговори тя подчертано огледа вратата да види, дали силното тропане не е оставило някаква щета.

- Е? – каза тя високомерно, или може би си е мислела, че е високомерно, но прозвуча по-скоро леко задавено.

- Благословение на всички в този дом, - поздрави Тифани.

- Какво? Ах, да. Благоприятни руни да осияят срещата ни, - проговори набързо г-жа Уховрътска и пак се върна на – Е?

- Дойдох да се видя с Аннаграма, - каза Тифани.

Сиянието на руните и на всичко друго наистина идваше вповече.

- О, значи си едно от нейните момичена? – попита г-жа Уховрътска.

- Не... точно, - отговори Тифани – Аз работя с г-ца Здравомислова.

- Ах, с *нея* значи? – г-жа Уховрътска я огледа от глава до пети – Зеленото е много опасен цвят. Как се казваш, детенце?

- Тифани.

- Хъммм, - изобщо не одобри г-жа Уховрътска – Е, тогава най-добре влез, - тя погледна нагоре и зацъка – Ох, погледни това тук. А я бях купила на празника на Занаята, горе на Резена. А беше толкова скъпа!

Муската беше станала на парчета.

- Ти ли си направила това, а? – запита настоятелно г-жа Уховрътска.

- Твърде ми е високо дотам, г-жо Уховрътска, - обясни Тифани.

- Правилното произношение е Уухоуъртский, - поправи я хладно г-жа Уховрътска.

- Извинявайте, г-жо Уховрътска.

- Е, влизай де.

Странна къща беше. Човек не можеше да се усъмни, че я обитава именно вещица, и то не само защото над всяка врата беше изрязано по едно високо триъгълно парче, та да може да минава шапката на г-жа Уховрътска. По стените у г-ца Здравомислова нямаше нищо освен циркови плакати, г-жа Уховрътска обаче беше окачила навсякъде истински големи картини и всичките бяха ... вещерски. Беше пълно с полумесеци и подчертано недостатъчно облечени млади жени и едри мъже с рога и, ау, не само рога. По плочките на пода имаше слънца и луни, а таванът на стаята, където въведоха Тифани, беше висок, тъмно син и изрисуван на звезди. Г-жа Уховрътска (с правилно произношение *Уухоуъртский*) й посочи едно кресло с грифонски крака и възглавнички във формата на полумесеци.

- Сядай тук. Ще кажа на Аннаграма, че си дошла. И, моля те, да не вземеш да риташ крачетата на стола.

И тя излезе през друга врата.

Тифани се огледа...

... роилникът се огледа...

... и си помисли: „Аз трябва да съм най-силната. Като стана най-силната, ще съм в безопасност. *Тази тук* е слаба. Тя си мисли, че магията можело да се купи”.

- Я, наистина си *била* ти, - обади се зад нея един рязък глас – Малката млекарка.

Тифани стана.

... Роилникът беше бил какво ли не, включително неколцина магьосници, защото магьосниците постоянно ламтят за могъщество и понякога го намират. И се случва да заварят в коварните си заклинателни кръгове не някой демон, толкова глупав, че да се остави да го надхитрят със заплахи и загадки, а роилника, който беше толкова глупав, че не можеше да бъде надхитрен по никакъв начин. И роилникат помнеше...

Аннаграма пиеше чаша мляко. Видиш ли веднъж г-жа Уховрътска, почваш да разбираш и туй онуй за Аннаграма. В нея се усещаше нещо такова, сякаш си води бележки за вселената с цел съставяне на списък с предложения за подобрения.

- Здравей, - каза Тифани.

- Значи в крайна сметка си дошла да ми се молиш да ти позволя да се присъединиш, нали? Ти май ще излезеш забавна.

- Едва ли. Обаче може и да се съглася, ти да се присъединиш към *мен*, - отвърна Тифани – Вкусно ли е това мляко?

Чашата мляко изведнъж се превърна в сноп магарешки бодили и бурени. Аннаграма го хвърли припряно. Когато падна на пода, обаче, то пак се превърна в чаша мляко и се строши и разля.

Тифани посочи тавана. Нарисуваните звезди загоряха и изпълниха стаята със светлина. Аннаграма обаче беше зяпнала разлятото мляко.

- Нали знаеш, как казват, че силата те спохожда, - продължи Тифани обикаляйки я – Е, *мен* ме споходи. Искаш ли да си ми приятелка? Или предпочиташ да ми ... стоиш на пътя? Аз на твое място бих почистила това мляко.

Тя се съсредоточи. Не знаеше, откъде й идваше това, но като че ли знаеше точно какво да направи.

Аннаграма се издигна на няколко пръста над земята. Тя се засъпротивлява и се опита да бяга, но от това само се преобърна. За злорадо удоволствие на Тифани, момичето се разплака.

- *Ти* каза, че трябва да използваме силата си, - напомни й Тифани, разхождайки се наоколо, докато Аннаграма се мъчеше да се освободи – *Ти* каза, че имаме ли дарбата, всички трябва да го разберат. Е, главата ти е на мястото си, - Тифани се наведе да я погледне в очите – Не би ли било *ужасно* да не си е на мястото?

Тя махна с ръка и пленницата й се стовари на земята. Но колкото и противна да беше Аннаграма, тя не беше страхливка и се изправи с уста отворена да се разкрещи и вдигната ръка...

- Внимавай, - предупреди я Тифани – Да не го направя пак.

Аннаграма не беше и глупава. Тя отпусна ръката си и сви рамене.

- Е, провървяло ти е, - неохотно призна тя.

- Но все още ми трябва твоята помощ, - каза й Тифани.

- И защо ще ти трябва помощта ми? – нацупи се Аннаграма.

Трябват ни съюзници, - мислеше си роилникът с ума на Тифани – *Те може да помогнат за защитата ни. Ако е необходимо, може да ги пожертваме. Другите същества винаги искат да се сприятеляват с по-могъщите, а тази тук обича силата*...

- Като за начало, - каза Тифани – къде мога да си намеря рокля като твоята?

Очите на Аннаграма блеснаха:

- О, значи твоят човек е Закзак Силен-в-ръката, магазинчето му е горе, в Малко Излетово. Той продава *всичко* за модерната вещица.

- Тогава ще искам всичко, - реши Тифани.

- *Той* обаче ще иска пари, - продължи Аннаграма – Той е джудже. Те знаят как да различат истинското злато от илюзорното. Всички се опитват да му пробутат илюзорно, разбира се. Той само се смее. Опиташ ли втори път, той се оплаква на наставницата ти.

- Г-ца Здравомислова казва, че една вещица няма защо да носи повече пари, отколкото й е необходимо, - забеляза Тифани.

- Точно така, - отвърна Аннаграма, - колкото е необходимо да си купи всичко, което иска! Г-жа Уховрътски казва, че само защото сме вещици не значи, че трябва да живеем като някакви селяндури. Г-ца Здравомислова обаче е старомодна, нали? Сигурно тя си няма никакви пари вкъщи.

И тогава Тифани рече:

- О, знам аз, откъде да си взема малко пари. Ще се срещнем моля те помогни ми! пак тук този следобед и тогава ще може да ми покажеш, къде е това място.

- Какво беше това, - сепна се Аннаграма.

- Казах само, че спри ме! ще се срещнем тук този... – започна Тифани.

- Ето го пак! В гласа ти имаше нещо като... някакво ехо, - обясни Аннаграма – Все едно двама души се опитват да говорят едновременно.

- А, това ли? - каза роилникът – Нищо важно. То скоро ще спре.

Умът беше интересен и на роилника му харесваше да го използва... но все така си оставаше онова местенце, което беше заключено. Това беше досадно, като сърбеж, който не ще да спре... Той не мислеше. Умът на един роилник е само, каквото е останало от всичките останали умове, в които някога е живял. Те бяха като ехото след като музиката е заглъхнала. Но дори и отгласите, отеквайки един от друг, могат да образуват нови съзвучия.

Сега те отекваха. И звучаха горе-долу така: „*Приспособявай се. Не си още достатъчно силна, за да си правиш врагове. Търси си приятели*..."

В тъмния, нисък магазин на Закзак имаше в изобилие, за какво да си похарчиш парите. Закзак действително беше джудже, а те обикновено не се интересуват много от магия. Той обаче определено разбираше, как да си изложи стоката, а в това джуджетата обикновено много ги биваше.

Имаше вълшебни пръчици, повечето метални, някои от рядка дървесина. На някои бяха закачени лъскави кристали, което, естествено, ги правеше по-скъпи. В отдел „Еликсири" имаше шишенца от цветно стъкло и, странна работа, колкото по-малко беше шишенцето, толкова по-скъпо беше.

- Това е, защото съдържат изключително редки съставки, като например сълзи от някоя рядка змия или подобно, - обясни Аннаграма.

- Не знаех, че змиите могли да плачат, - отбеляза Тифани.

- Така ли? Е, значи сигурно затова са толкова скъпи.

Имаше и всемъзможни други неща. От тавана висяха бъркотии, много по-хубави и по-засукани от работните, които Тифани беше виждала досега. Както бяха събрани наготово, те със сигурност не работеха, също като онези, които г-ца Здравомислова държеше за украса. Но пък изглеждаха добре, а добрият изглед си беше нещо важно.

Имаше даже камъни *във* които да гледаш.

- Кристални кълба, - поясни Аннаграма, когато Тифани взе едно – Внимателно! *Страшно* са скъпи!

Тя посочи една табела, предвидливо разположена между сияещите топки. На нея пишеше:

Гледай до насита
Пипай без да питаш
Ако пък го счупиш
Бързо ще те разкъсат на парчета с диви коне[26]

Тифани взе най-голямото кълбо в ръка и видя как Закзак леко се отмести от тезгяха в готовност да се втурне към нея със сметката, ако тя вземе да го изпусне.

- Мис Тик използваше купа вода с малко мастило в нея, - спомена тя – А и водата обикновено я взима на заем, а мастилото го изврънква.

- Ох, тези фундаменталистки, - изсумтя Аннаграма – Летиция, това е г-жа Уховрътска, казва, че те ужасно ни излагат. Нима наистина искаме хората да си мислят, че сме някаква си сбирщина побъркани старици,

[26] бел.прев.: По провинциалните английски панаири и магазинчета някога е било на мода да се слагат табели с текста: „Гледай до насита / Пипай без да питаш / Ако пък го счупиш / Бързо ще го купиш"

опърпани като рошави гарги? Толкова е къщичкосладкишово това! Наистина трябва да се проявява повече професионализъм.

- Хъммм, - рече Тифани подхвърляйки си кристалната топка и ловейки я с една ръка – Хората трябва да се научат да се *страхуват* от вещиците.

- Да де, ъ, няма спор, че трябва да ни уважават, - заговори предпазливо Аннаграма – Ами... аз на твое място щях да внимавам с това...

- Че защо? – попита Тифани и метна топката през рамо.

- Това беше от най-добрия ми планински кристал! – разкрещя се Закзак и се хвърли към тях от тезгяха.

- О, Тифани, - възкликна Аннаграма, шокирана, но същевременно мъчеща се да не се разкиска.

Закзак бързо стигна до тях, където строшеното кълбо лежеше на стотици много скъпи парче...

... където то *не* лежеше и изобщо *не* беше строшено на много скъпи парчета.

И той и Аннаграма зяпнаха Тифани, която завъртя кристалното кълбо на връхчето на пръста си и подметна:

- Ловкост на ръцете и зрителна измама.

- Но аз го чух как се строши! – смая се Закзак.

- Също и слухова измама, - Тифани остави кълбото на щанда му – Не искам това, *обаче* – тя посочи с пръст – Ще взема тази огърлица, и тази, и онази с котките, и онзи пръстен, и комплект от тези, и ... това какво е?

- Ами, това е Книгата на Нощта, - обясни притеснено Аннаграма – Нещо като магически дневник. Записваш си неща, над които работиш...

Тифани взе подвързаната с кожа книжка. На корицата, вложено в по-дебела кожа, имаше едно око. То се извърна да я изгледа. Е, това вече беше истински дневник на вещица, много по-впечатляващ от някаква си срамно евтина стара книжка купена от амбулантен търговец.

- Чие е било това око? – поинтересува се Тифани – На някоя интересна личност ли?

- Ъ, набавям си книгите от магьосниците от Невиждания Университет, - каза все още не освестил се от потреса Закзак – Те очите не са истински, но са достатъчно умни да се завъртат като видят друго око.

- То току-що мигна, - забеляза Тифани.

- Много умни са тези ми ти магьосници, - веднага разпозна добрия пазарлък джуджето – Да ви го увия ли?

- Да, - отговори Тифани – Всичко ми увийте. А сега някой може ли да ме чуе? ми покажете отдела за дрехи...

... където имаше шапки. Както и във всичко друго, и във вещерството има моди. Една година вървят шапки леко на хармоника, друг път ще видиш върха извит надолу, така че понякога почти да сочи към земята.

Имаше специални модели даже за най-традиционния вид шапка (Прав конус, Черна), като например „Друмница” (вътрешни джобове, водонепроницаема), „Вихрогон” (отлична обтекаемост, за използване на метла) и, нещо доста важно, „Безопасност” (80% гарантирана устойчивост против падащи селски къщи).

Тифани си избра най-високата права шапка. Беше висока почти метър и имаше големи златовезани звезди.

- Оо, Небостъргача. Точно за вашия Стил, - похвали я Закзак суетейки се наоколо и отваряйки разни чекмеджета – Тя е за вещица, целеща се право нагоре, знаеща какво иска и не притесняваща се от това, колко жаби ще й струва, кхъ-кхъ. В тази връзка, много дами желаят към нея и наметало. Имаме „Полунощ”, чиста вълна, фино изпредена, изключително топла, обаче... – той хвърли на Тифани поглед на познавач – точно в този момент имаме в *много* ограничена наличност „Полъх на Зефира”, последно постъпление, извънредна рядкост, въглено черно и леко като сянка. Съвършено не пази топло, нито пък сухо, обаче изглежда просто *завладяващо* дори и на най-лекия ветрец. Наблюдавайте, моля...

Той вдигна наметалото и леко подухна. То се издигна почти хоризонтално, плющейки и извивайки се като пране на буря.

- Ооо, *да*, - секна дъхът на Аннаграма.

- Взимам го, - реши Тифани – Ще го нося на Изпитанията за Вещици тази събота.

- Добре, а ако победите, нали ще кажете на всички, че сте го купили от тук? – подпита Закзак.

- *Когато* победя, ще им кажа, че съм го взела с много изгодна отстъпка, - заяви Тифани.

- О, аз не давам отстъпки, - възрази Закзак, толкова високомерно, колкото беше възможно за едно джудже.

Тифани се втренчи в него, после взе една от най-скъпите вълшебни пръчки от витрината. Тя заискри.

- Тази е Номер Шест, - прошепна й Аннаграма – Г-жа Уховрътски има такава!

- Виждам, че по нея има руни, - подметна Тифани и от нещо в тона й Закзак пребледня.

- Ама че *разбира се*, - обади се Аннаграма – Къде без *руни*.

- Това са Огски писмена[27], - Тифани се усмихна гадно на Закзак – Много древен джуджешки език. Да кажа ли, какво *пише*? Ето какво: „О, каква гъска размахва това”.

[27] бел.прев.: *Огски писмена* - В оригинала Oggham, което прилича изключително много на Ogham, староирландска писменост, използвана някога от друидите.

- Я не ми дръжте този нахален лъжлив тон, девойче! – развика се джуджето – Коя е вашата наставница? Знам ви аз вас! Научат някое заклинание и вече се мислят за Госпожа Вихронрав! Няма да търпя подобно поведение! *Браян*!

Иззад мънистената завеска, която водеше към задната стая на магазина, нещо зашумоля и излезе един магьосник.

Веднага се виждаше, че е магьосник. Магьосниците не обичат хората да се колебаят по този въпрос. Имаше си дълга до земята роба на звезди и магични символи. Имаше си даже и пайети. Брадата му щеше да е дълга и вълниста, стига той самият да беше от онзи вид младежи, които биха си поддържали брада. Неговата беше леко набола на кичури и не много чистоплътна. Общият ефект допълнително се разваляше от цигарата, която той пушеше, от канчето чай в ръката му и от лицето му, в което малко мязаше на нещо живеещо под влажни дънери. Канчето беше нащърбено и имаше жизнерадостния надпис: „Не е Нужно Да Си Вълшебен, За Да Работиш Тук, Но Помага!!!!!"

- А? – провлачи той и добави укорително – Не виждаш ли, че съм на почивка за чай?

- Тази млада... дама създава проблеми, - оплака се Закзак – Мята магии наляво надясно. Държи ми тон и ми се прави на интересна. Обичайните работи.

Браян изгледа Тифани. Тя му се усмихна.

- Браян е от Невиждания Университет, - подсмихна се Закзак сякаш добавяше „Сега ще видите вие" – *Степен* е изкарал. Цяла книга може да се напише за това, което той не знае за магията! Тези дами имат нужда някой да им покаже изхода, Браян.

- Хайде, дами, - подкани ги нервно той и си остави канчето – Правете каквото ви казва г-н Силен-в-ръката и се пръждосвайте, о-кей? Не щем неприятности, нали? Хайде, вървете си като добри дечица.

- Защо трябва да ви защитава магьосник, след като си имате всичките тези вълшебни амулети, г-н Силен-в-ръката? – попита сладко-сладко Тифани.

Закзак се обърна към Браян:

- Айде де, какво чакаш? Виж, пак го направи! За какво ти плащам? Направи им там трансформация или каквото му се налага!

- Добре де, но, ъ... тази може и да излезе малко проблемна клиентка... – заувърта Браян кимайки към Тифани.

- Ако си следвал магьосничество, Браян, трябва да си учил и за запазването на масата, нали така? – поде го тя – Искам да кажа, нали знаеш какво *в действителност* става, когато се опиташ да превърнеш някого в жаба, а?

- Ами, ъъ.. – започна магьосникът.

- Да бе! Това са само приказки! – викна Закзак – Ще ми се да видя как ще превърнеш някого в жаба!

- Желанието изпълнено, - произнесе Тифани и махна с пръчката.

Браян започна да казва:

- Виж сега, като казах, че съм бил в Невиждания Университет, всъщност...

Но завърши с едно:

- *Квак*.

А сега да отместим поглед от Тифани, да го издигнем над магазина, високо, високо над селото, докато пейзажът не се разпростре пред нас като пъзел от нивя, гори и планини.

Магията се разпространява на вълни, като тези от камък хвърлен във вир. На няколко мили от магазина тя кара бъркотиите да се завъртат като пумпали и къса нишките на муските. Колкото повече се разширяват тръпките, толкова повече избледнява магията, макар че не изчезва съвсем и все още може да бъде отчетена от неща, много по-чувствителни от която и да е бъркотия...

А сега да насочим погледа си към ей тази гора, тази поляна, *тази* къщурка...

По стените й няма нищо освен вар, по пода й няма нищо освен хладния камък. В обширното огнище няма дори готварска печка. Черно котле виси от черна кука над нещо което с мъка може да се нарече и огън, а е само няколко скупчени клечки.

Това е домът на живот, обелен до сърцевината му.

На горния етаж една възрастна жена, цялата в поизбеляло черно, е легнала на тесен креват. Но не бива да си мислим, че е умряла, защото на голямото парче картон, закачено с конец на врата й, пише:

НИ СЪМ
УМРЬЯЛА

... а като е написано така, как да не й повярваш.

Очите й са затворени, ръцете й са скръстени на гърдите, а устата й е отворена.

Пчели пъплят напред-назад в устата й, та чак и в ушите й, плъзнали са по цялата й възглавница. Изпълват стаята, влитат и излитат през отворения прозорец, на който някой е наредил по перваза купи с подсладена вода.

Никоя от купите не е в коплект с никоя друга, разбира се. Никоя вещица не държи сервизи. Пчелите обаче си щъкат, шетат натам насам, работливи като ... ами като пчели.

Когато вълната от магията стига до там, жуженето преминава в рев. Пчели се изсипват през прозореца като довяти от буря и накацват по вкочанената старица, докато главата и раменете и не станат на вряща и кипяща маса от ситни кафяви телца.

И тогава, като едно насекомо, те се издигат на облак и се изливат във въздуха отвън, пълен с бясно въртящи се хвърчилки от кленове.

Госпожа Вихронрав седна сковано и каза:

- Бззз!

Тя бръкна с пръст в устата си, побърника малко и извади една недоволна пчела, отърси я и я изпъди през прозореца.

За момент очите й изглеждаха сякаш са на много фасетки, като на пчела.

После тя каза:

- Така значи. Някой се е научил на Заемане, а? Или пък някой е Заел нея!

Аннаграма припадна. Закзак зяпна, твърде *уплашен* за да припадне.

- Виждаш ли, - заразправя Тихани, докато нещо във въздуха над тях забълбука – една жаба тежи няма и сто грама, докато Браян тежи, ами, към седемдесет кила, нали така? Значи, за да превърнеш някой толкова голям в жаба, трябва да измислиш, какво да правиш с излишното тегло, което не се побира в жабата, нали така?

Тя се наведе и повдигна от пода островърхата магьосническа шапка.

- Какво ще кажеш, Браян? – попита тя.

Малка жабка, сгушена в купчина дрехи вдигна поглед към нея и каза:

- Квак!

Закзак изобщо не я погледна. Той се беше взрял в нещото което казваше *бълбук-бълбук*. Беше нещо като грамаден розов балон, пълен с течност, всъщност доста хубав, клатушкащ се лекичко до тавана.

- Ама ти го уби! – измънка той.

- Какво? О, не. Това е просто излишното му тегло. Нещо като... *части* за Браян.

- Квак, - обади се Браян.

- Бълбук, - каза останалата част от него.

- Колкото за отстъпката... – заговори припряно Закзак – Десет процента сигурно ще....

Тифани махна с пръчицата. Зад гърба й всичките изложени кристални топки се издигнаха във въздуха и закръжиха една около друга по един такъв бляскав и, преди всичко, *чуплив* начин.

- Тази пръчка не би трябвало да прави това! – оплака се той.

- Разбира се, че не може. Тя е пълен боклук. *Аз* обаче мога, - обясни Тифани – Чух ли ви да казвате деветдесет процента? Хайде по-бързо, че

започвам да се уморявам. А и частите за Браян нещо взеха да ми... натежават.

- Всичко е от заведението! – изпищя Закзак – Без пари! Само не го оставяйте да се разпльока! Моля ви!

- Не, не, аз бих искала вие да си останете в бизнеса, - рече Тифани – Деветдесет процента отстъпка ме удовлетворява. Бих искала да си мислите за мен като за ... приятел...

- Да! Да! Приятел *съм* ви! Много съм приятелски настроен! А сега моля ви, *върнете* гоооо! Моля ви се! – Закзак се просна на колене, което не беше чак толкова далече – *Моля ви се!* Та той не е истински магьосник! Карал е само вечерни уроци по резбарство там! Наемали са там класни стаи, нещо такова. Той си мисли, че не знам! Но е чел тихомълком някои книги по вълшебство и е свил робата и може да ги приказва като магьосник, така че едва ли ще забележиш разликата! Моля ви! Никога нямаше да мога да наема истински магьосник за парите, които му плащам! Не го наранявайте, *моля ви!*

Тифани махна с ръка. Последва момент още по-неприятен от онзи, който беше завършил с частите за Браян блъскащи се в тавана, и ето го целия Браян стои и примигва.

- Благодаря! Благоваря! Благодаря! – задъха се Закзак.

Браян примигна и попита:

- Какво е станало?

Закзак, извън себе си от ужас и облекчение го затупа френетично по ръката и заговори:

- Цял ли си? Не си балон, нали?

- Ей, я се разкарай! – отблъсна го Браян.

Аннаграма простена, отвори очи, видя Тифани и се опита едновременно да се изправи на крака и да отстъпи назад, от което запълзя заднешком като паяк.

- Моля те, не ми го прави това! Моля те, недей! – извреща тя.

Тифани я настигна и я вдигна на крака.

- На *теб* нищо няма да ти направя, Аннаграма, - каза й весело тя – Нали си ми приятелка! *Всички* сме приятели! Не е ли *чудесно*, моля ви, моля ви, спрете ме...

Човек не бива да забравя, че пиктситата не са браунита. Поне на теория, браунитата ще ти вършат домакинската работа, ако им оставяш паничка с мляко.

Нак Мак Фийгъл пък... няма.

Не че не биха се опитали, ако те харесват и ако не ги оскърбяваш с *мляко* в паничката. Много услужливи са. Само дето не ги биваше много в това. Примерно не е добър начин за отстраняване на упорити петна от

чиния многократното й удряне с глава. И надали ще ти хареса да видиш мивката си пълна едновременно с тях и най-добрия ти порцелан. Или някоя скъпоценна съдина търкаляща се напред назад по пода, докато Фийгълите в нея се борят едновременно с наслоилата се мръсотия *и* помежду си.

Обаче г-ца Здравомислова, веднъж като си прибра по-хубавия порцелан, установи че даже много си ги харесва. В тях имаше нещо несломимо. И изобщо не ги стряскаше това, че виждат жена с две тела.

- Ми че оно това е нищо, - беше я уверил Роб Секигоопрай – Ми оно га йоще и одииме за Не'но Личество да й гепим, йеднъж намерииме един свет, дека ората бе'а секи с по четри тела. Секакви размери, вдеваш ли, за секаква работа по едно.

- Наистина ли? – смая се г-ца Здравомислова и двете в един глас.

- Епа да, и най-големото тяло, оно си имаше грамадна лева ръка, само за отварание на буркани със зимнина.

- Вярно, понякога тези капачки така се затягат, - беше се съгласила г-ца Здравомислова.

- Е-бре, виде'ме ние к'ви ли не дивни местенца, га йоще й оди'ме на Не'ено Личество по набези, - разправяше Роб Секигоопрай – Ма се мана'ме ние, оти она беше една лъжлива изедница и злобна бабушкера, ей затуй!

- Епа да, а ич не беше, оти ни е изритала она от Страната на Феите, задето сме били кьор-кютук натрескани у два следобед, к'вото и да разпра'ят разни шашкъни мхфф мхфф... – допълни Прост Уили.

- Натрескани? – не разбра г-ца Здравомислова.

- Епа... о, епа да, оно значи... уморени. Епа тъй си е. Баш туй си значи, - поясни Роб Секигоопрай здраво стискайки в ръцете си устата на брат си – Ти па какви ги зяеш у присъствието на дама, бе лъжливо шашкънче ниедно!

- Ъъ... благодаря ви, че помогнахте с измиването, - каза г-ца Здравомислова – Но всъщност наистина нямаше нужда...

- А, ми че оно беше нищо работа, - прекъсна я весело Роб Секигоопрай и пусна брат си – И нема да се плашиш, оти сите му чинии и таквоз баш убаво че си се залепят само с мънечко лепилце.

Г-ца Здравомислова погледна часовника без стрелки и каза:

- Става късно. И какво точно предлагате да предприемем, г-н Секигоопрай?

- К'во?

- Имате ли някакъв план?

- Епа че да!

Роб се порови в окесията си, която е кожена торбичка, каквато повечето Фийгъли си окесват на пояса. Съдържанието им обикновено е неизвестно какво, но понякога включва много интересни зъби.

Накрая той тържествено извади многократно сгъната хартишка. Г-ца Здравомислова предпазливо я разви.

- „ПЛН”? – попита тя.

- Епа да, - подтвърди гордо Роб – Баш подготвени си додохме ние! Глей, оно си е *писано*. Пъ-Лъ-Нъ. План е туй.

- Ъ... как да ви го кажа...? – замисли се г-ца Здравомислова – А, да. Та значи вие сте дотърчали от толкова далече да спасявате Тифани от същество, което нито може да се види, нито да се чуе, нито да се помирише, нито да се убие. И какво точно смятате да правите като го намерите?

Роб Секигоорпай се почеса по главата, от което се разхвърчаха какви ли не боклуци.

- Ми мислим си, дека мо’еби си го набарала баш слабото място, гос’жа, - призна той.

- И въпреки всичко смятате да атакувате?

- Епа да. Оно плано си е такъв, нема лабаво, - грейна Роб Секигоопрай.

- И после какво?

- Ми оно после ората секи път праят и струват да ни разкарат, та ние просто си го нагласяме у движение.

- Да, Робърт, но тази твар е в главата й!

Роб погледна въпросително Били, който преведе:

- Оно Робърт е един килиферчлия начин да се вика Роб, - след което за да спести време обясни и на г-ца Здравомислова – Това значи малко префинен начин.

- Епа че ние си мо’ем да си влазяме у чутурата й, щом требе, - каза Роб – Надевах се я да додем преди оно да я е гепило, ма к’во па, с’а че го гониме.

Лицето на г-ца Здравомислова беше образ на неверието. Даже два образа.

- *Вътре* в *главата* й ли? – извика тя.

- Епа да, - сви рамене Роб, сякаш такива неща си се случваха всеки ден – Нема проблема. Насекъде си влазяме и отсекъде си излазяме. Освен мо’еби от кръчми, оттам, кой го най оти, понекогиж видиме зор да излазяме. Чутура ли? Нищо работа.

- Извинявайте, но за истинска глава ли си говорим? – продума ужасено г-ца Здравомислова – Какво, през ушите ли се намъквате?

Роб отново погледна Били, който изглеждаше озадачен.

- А, не, гос’жа, през оних че е баш тесничко, - заобяснява търпеливо той – Ма ние го мо’ем да го одим между световете. Нали сме приказен народ и ний.

Г-ца Здравомислова кимна и с двете си глави. Вярно си беше, макар че не беше лесно да виждаш пред очите си насъбралите се Нак Мак Фийгъли и да си спомниш, че строго погледнато и те са един вид феи. Беше все едно да гледаш пингвините как плуват под водата и да си спомняш, че и те са птици.

- Та значи? – подкани ги да продължат тя.

- Ми мо’ем да й влеземе, видите ли, у сънищата... Че що е акъло ако не един вид сън?

- А, без такива, това нещо ви го забранявам, - възмути се г-ца Здравомислова – Откъде накъде ще ми се развявате в главата на младо момиче! Имам предвид, ами я се вижте само. Големи, порастнали... добре де, мъже сте все пак! То ще е все едно, ами... ще е все едно да й гледате дневника!

Роб пак я погледна озадачено.

- Епа що? – попита той – Мильон пъти сме й гледали у дневнико. Нема лошо от туй.

- *Гледали* сте й значи *дневника*? – ужаси се г-ца Здравомислова – Защо?

Ама наистина, мислеше си тя по-късно, какъв отговор ще да съм очаквала?

- Ми оти беше заключен, - обясни Прост Уили – Като е сакала никой да не й го гледа, оти и беше да го завира най отзаде у чекмеджето зад сите чорапи? Ма и без друго оно вътре нема нищо освен сумалъка ти думи, дето не мо’ем да ги разберем и мънечко рисунки на сърчица и цвекенца и туй то.

- Сърчица ли? Това Тифани? Ама *наистина* ли? – порази се г-ца Здравомислова, но бързо се освести – Но изобщо не е бивало да го правите! А да се влиза в ума на някого, е още по-лошо!

- Роилнико е там, бе гос’жа, - напомни й кротичко Ужасно Дребен Били.

- Но вие нали казахте, че нищо не можете да сторите!

- Ма она мо’е. Само да я фанем дека е, - каза гонагълът – Само да го намерим онуй ми ти мънечко парченце от нея, дето си е йоще баш *она*. Че за чудо и приказ се бие она, дигне ли се веднъж. Ми сещащ ли се, бе гос’жа, он акъло си е като свет. Она че се спотайва нейде там увътре, че гледа през нейните си зъркели, че слуша през нейните си ушенца, че се пъне да я чуят ората, че се мъчи да не я фане дзверо... а че я тражи и гони оно без спир, че тражи да я пречупи оно...

Самата г-ца Здравомислова започна да се чувства като подгонена. Петдесет мънички личица, изпълнени с грижа и надежда и счупени носове вдигнаха погледи към нея. А тя знаеше, че си няма по-добър план. Нито дори ПЛН.

- Е добре, - склони тя – Но ще трябва поне да се изкъпете. Знам, че е глупаво, но така ще се почувствам по-добре.

Разнесе се всеобщ стон.

- Къпане ли? Ми че оно ние я зехме банята преди нема и година, - изрази възмущението си Роб Секигоопрай – Горе у големио росен гьол за водопой на ягнищата!

- Ей, кривънци! – поде Голем Йън – Не мо'е да сакаш от чиляко да ми се баня пак толкоз скоро, бе гос'жа! Ми че оно така от нас нищо нема да остане!

- С гореща вода и сапун! – настоя г-ца Здравомислова – Сериозно ви говоря! Аз ще наточа водата и ще ... ще ви преметна едно въже през ръба, та да можете да влизате вътре и да излизате, но всичките *ще* се измиете до чисто! Аз съм ве... бабаяга съм и най-добре да ме слушате !

- Уубаво бре! – каза Роб – Че го сторим ние зарад големата мънечка бабаяга. А па ти да не си глеждала през ключалката, разбрааме ли се?

- През *ключалката*, а? – разгневи се г-ца Здравомислова и посочи с трепереш пръст – Веднага да ми влизате в банята!

Г-ца Здравомислова обаче все пак подслушваше през вратата. Това една вещица просто си го прави и толкова.

Отначало нямаше много какво да се чуе освен плискане на вода, но после се започна:

- Е бре, ми че оно не било толкоз зле, както си го мислих!

- Епа да, баш си е убаво.

- Хей, ма тука има една голема жълта патка. Абе ти у кого си насочил тоя клюн, бе шашкънин...

Чу се печално изкрякване и малко бълбукане от потъващо гумено пате.

- Абре, Роб, че ние оти не си турим едно таквоз горе у могилата, а? Баш си те стопля у зимно време.

- Епа да, че оно не е убаво за ягнищата, да требе да пият от оня гьол след нашто баняне. Сърце ти се къса да ги чуеш ягнищата, как се мъчат да плюят.

- Мале, ма че оно че земе да ни размекне! Ма к'во е туй баняне, ич да не ти се заледи чутурата!

- Ей, ти на кого викаш, дека се е размекнал, бе?

Последва значително повече плискане и вода започна да се процежда изпод вратата.

Г-ца Здравомислова почука по нея и се разпореди:

- Веднага да излизате и да се подсушите! Че тя всеки момент ще се върне!

Фактически обаче я чакаха още два часа, за което време г-ца Здравомислова така се изнерви, че огърлиците й не преставаха да дрънчат.

Тя беше навлязла във вещерството по-късно отколкото повечето останали, квалифицирала се по естествените си дадености, а именно двойното си тяло, но никога не я беше привличала магията. В действителност повечето вещици можеха да прекарат целия си живот без да направят нито една сериозна, неоспорима магия (правенето на бъркотии, муски и съноловки не се брои, защото те са по-скоро нещо като самодейност, а повечето от дейността им се свеждаше до природно лечителство, здрав разсъдък и умение да гледат строго изпод островърха шапка). Но да си вещица и да носиш голямата черна шапка беше горе долу като да си полицай. Хората виждат не тебе, а униформата. И когато маниакът излезе на улицата с брадвата, не ти е разрешено да се измъкнеш оправдавайки се „Ама не може ли някой друг да се заеме? То аз, разбирате ли, съм най-вече по изгубените кучета и пътното движение...”. Щом като си тук и носиш шапката, значи вършиш и каквото има да се свърши. Това е то, основното правило на вещерството: *Твоя работа е*.

Когато Тифани се прибра, тя, станала на две торби нерви, беше застанала рамо до рамо, държейки се за ръце за да си придаде увереност.

- Къде беше, миличка?

- Навън, - отговори Тифани.

- И какво си правила?

- Нищо.

- Виждам, че си пазарувала.

- Да.

- И с кого беше?

- С никого.

- Да де, - напълно се шашардиса г-ца Здравомислова - И аз помня, какво е да излизаш натам-насам и да не правиш нищо. Понякога можеш и сама да си си най-лошата си компания. Повярвай ми, знам го...

Тифани обаче вече се качваше по стълбите.

Без никакво видимо движение навсякъде в стаята заизникваха Фийгъли.

- Епа и по-добре мо’еше да мине, - изкоментира Роб Секигоопрай.

- Но тя изглеждаше толкова различна! - възкликна г-ца Здравомислова - И се движеше различно! Просто не знаех какво да направя! А и тези дрехи!

- Епа да. Да ми блеска като некое младо гардже, - съгласи се Роб.

- А видяхте ли всичките тези торби? Откъде ли е взела пари? *Аз* определено нямам...

Тя спря и после двете и тела заговориха наведнъж:

- О, не...

- ... не и това! Тя не би...

- ... сторила това, нали?

- Не ная, какви ги говориш, - намеси се Ужасно Дребен Били, - ма що *она* не би сторила, онуй нема значение. Оно е роилнико, дето го мисли!

Г-ца Здравомислова плесна в отчаяние и двата си чифта ръце.

- Майчице... Ще *трябва* да ида до селото и да проверя!

Една от тях хукна към вратата.

- Е поне е върнала метлата, - измърмори останалата в къщата г-ца Здравомислова и придоби леко обърканото изражение, което винаги получаваше, когато телата й се разлъчваха.

Отгоре се чу някакъв шум.

- Я най-викам да земем само да я тупнем полекичка по чутурата, - предложи Голем Йън - Оно нал’ нема да ни прави ядове, га си нанка, нал’тъй?

Г-ца Здравомислова заусуква нервно ръце.

- Не, - заяви тя - Ще се кача аз и ще си поговоря *сериозно* с нея!

- Ма рекох ти бе, гос’жа, оно не е она, - повтори морно Ужасно Дребен Били.

- Добре де, ще изчакам само, докато посетя г-н Щъкачев, - склони г-ца Здравомислова, изправила се в кухнята си - Ето, почти стигнах ... аха ... заспал е. Значи просто ще *надникна* полекичка в кутията... само да е взела парите, така ще се разсърдя...

Бива си я шапката, мислеше си Тифани. Най-малкото също толкова висока, колкото тази на г-жа Уховрътска, и тъмнееше злокобно. Звездите й проблясваха.

Останалите вързопи покриваха леглото и пода. Тя извади още една от черните рокли, онази с дантелите, както и наметалото, което се развя във въздуха. Наметалото наистина й харесваше. Освен ако нямаше пълно мъртво безветрие, то се развяваше и плющеше, все едно размятано от буря. Щом като ще ставаш вещица, ще трябва да заприличаш на такава.

Тя го развъртя натам-насам и тогава каза нещо без да мисли, така че роилникът в нея беше заварен неподготвен:

- Виждай ме.

Роилникът изведнъж изхвърча от нея. Тифани пак беше свободна. Не беше очаквала това...

Тя се усети чак до върховете на пръстите. Хвърли се към леглото, грабна една от най-добрите вълшебни пръчици на Закзак и отчаяно я заразмахва пред себе си като оръжие.

- Махай се! - викна тя - Не се връщай! Това тяло е мое, не твое! Ти го накара да прави толкова ужасни неща! Ти открадна парите на г-н Щъкачев! А и тея парцалки! И изобщо не помисли, че трябва да се яде и пие! Няма да се връщаш пак! Да не си посмял! Аз, знаеш ли, имам сила!

- *Ние също, - отвърна собственият й глас във собствената й глава - Твоята*.

И започна битка. Някой наблюдател би видял само момиче в черна рокля въртящо се из стаята и пляскащо се с ръце, сякаш я жили нещо, но Тифани се бореше за всеки пръст, всяка става. Блъсна се в една стена, удари се в дрешника, цапардоса се в друга стена...

... и вратата рязко се отвори.

Беше една от г-ца Здравомислова, вече не нервна, а трепереща от ярост. Тя вдигна тресящ се пръст.

- Чуй ме сега, която и да си! На г-н Щъкачев парите ти ли си ги... - започна тя.

Роилникът се обърна.

Роилникът удари.

Роилникът ... уби.

Глава Осма
Тайната земя

Достатъчно е зле да си мъртва. Това да се събудиш и да видиш Нак Мак Фийгъл застанал на гърдите ти и зяпнал те втренчено от няколко пръста разстояние само влошаваше нещата.

Г-ца Здравомислова изстена. Като че беше легнала на пода.

- Е-бре, ми она е жива, чуете ли, - произнесе Фийгълът - Я що ви виках бре? Дължиш ми порски череп, нема лабаво!

Г-ца Здравомислова примигна с единия си чифт очи и замръзна ужасена.

- Какво ми се е случило? - прошепна тя.

Фийгълът пред очите й беше заместен от лицето на Роб Секигоопрай. От това не й стана по-добре.

- Колко пръстета съм дигнал? - попита той.

- Пет, - прошепна г-ца Здравомислова.

- Толкоз ли били? Убаво бре, мо’е и тъй да е, найш ги ти премъдростите на броенето, - рече Роб и смъкна ръката си - Ми оно с тебе стана мънечко нещо нещастен случай, видиш ли. Ти си мънечко нещо умрела.

Главата на г-ца Здравомислова тупна долу на пода. През мъглата от нещо, което даже и болка не беше, тя чу как Роб Секигоопрай се оправдаваше на някого, когото тя не можеше да види:

- Хей, че я си и го поднесох баш полекичка! Не веднъж, а дваж и виках „мънечко нещо”, нал’тъй?

- Като че част от мен е... заминала, - измърмори г-ца Здравомислова.

- Епа да, горе-долу право думаш, - подтвърди шампионът по тактични забележки Роб.

Спомени заизплуваха като мехурчета на повърхността на мътната супа, на каквато беше станал умът на г-ца Здравомислова.

- Тифани ме уби, нали, - каза тя - Спомням си как се обърна тази черна фигура и изразът на лицето й беше ужасен...

- Роилнико беше оно, - възрази Роб Секигоопрай - Ич не беше Тифани! Она се тепаше с него! И йощ се тепа она отвътре! Ма не си спомня оно, дека си имала ти *две* тела! Требе да й помогнем, бе гос’жа!

Г-ца Здравомислова се изправи с мъка. Това което усещаше не *беше* болка, а ... призрак на болка.

- Как умрях? - попита отпаднало тя.

- Ми оно, такова, гръмнаа, с пушилка и таквоз, - отговори Роб - Ма ич немаше мазало.

- О, така значи, и това е все нещо, - промълви г-ца Здравомислова и пак се отпусна.

- Епа да, само туй беше, такова, голем мътен облак от, такова, прашилка, - рече да помогне и Прост Уили.

- Къде ми е... не си усещам... къде е другото ми тяло?

- Епа, да ти ка’ем, оно беше дето гръмна у оная ми ти големата пушилка, - обясни Роб - Арно дека си имаш резервно, а?

- Она се е омотала у чутурата бе, - прошепна му Ужасно Дребен Били - А по-полекичка я карай, полекичка.

- Как изобщо смогвате да виждате само с по едни очи? - обърна се унесено г-ца Здравомислова към света като цяло - Как ще се оправям сега само с по един чифт ръце и крака? Да си само на едно място наведнъж... как успяват хората? Невъзможно е...

Тя склопи очи.

- Гос’жо Здравомислова, *требеш* ни ма! - извика в ухото й Роб Секигоопрай.

- Все трябва, трябва, трябва, - замърмори г-ца Здравомислова - На всеки му трябва вещица. А никого не го е грижа, какво *й трябва* на

вещицата. *Даваш* ли *даваш*... на една фея кръстница не й дават нито едно нейно си желание, от мен да знаете...

- Гос'жо Здравомислова! - изкрещя Роб - Не мое да ни го оста'иш сичкото на нас!

- Толкова съм уморена, - прошепна г-ца Здравомислова - Аз съм много, ама много натрескана.

- Гос'жо Здравомислова! - изкряска Роб - Големата мънечка бабаяга ни лежи на подо като некоя покойница, ма както си е студена като лед, тъй си се поти като некой кон! Бори се она със дзверо вътре у нея, бе гос'жа! И че загуби она! - той я погледна в лицето и поклати глана - Мамка му и прасе! Премалела е! Аре момци, фащайте я!

Като много други дребни създания фийгълите са извънредно силни за ръста си. Все пак трябваха десетима да отнесат г-ца Здравомислова нагоре по тясното стълбище без да й блъскат главата в пода повече от необходимото, и пак трябваше да използват краката й за да отворят вратата за стаята на Тифани.

Тифани лежеше на пода. Понякога по някой мускул се сгърчваше.

Фийгълите сложиха г-ца Здравомислова да седне като кукла.

- Как че я освестим големата бабаяга бре? - зачуди се Голем Йън.

- Чувал съм, дека требе да й се тури чутурата между нозете, - рече неуверено Роб.

Прост Уили въздъхна и си изтегли меча:

- Я викам дека туй е мънечко драстично, ма само некой да ми я държа да не мърдоли...

Г-ца Здравомислова отвори очи, което си беше тъкмо навреме. Фокусира се колебливо във фийгълите, изкара една чудата усмивчица и изломоти:

- Ооо, феички!

- Мале, нее, она бълнува, - отчая се Роб Секигоопрай.

- Не ма, она разпрая за феите каквито си *ги мислят* големанците, че са били, - обясни Ужасно Дребен Били - Едни такива ситнички дето живеят у цветенца и играт с пемперуги и таквоз.

- К'во? Че они истински феи не са ли виждали? Ми они са по лоши от оси! - възкликна Голем Йън.

- Ич нема време за туй! - отсече Роб Секигоопрай и скочи на коляното на г-ца Здравомислова.

- Епа да, бе гос'жа, феи сме си ние от страната… - тук той се запъна и погледна многозначително Били.

- Зън-зън? - предложи Били.

- Епа да, страната Дрън-дрън, 'найш ли, и що да видиме, горката мънечка…

- ... принцеса, - подсказа Били.

- Епа принцеса, дето я беха налетели едни шашкъни...

- ... лоши таласъми, - поправи го Били.

- ... тъй де, лоши таласъми, верно си е, та она баш си пострада, та се зачудииме ние, не мое ли, таквоз, да ни речеш, как да я чуваме...

- ... додето не дойде прекрасният принц на големия си бел кон целия в перденца и не я събуди с вълшебна целувка, - завърши Били.

Роб му хвърли един отчаян поглед, пак се обърна към шашардисаната г-ца Здравомислова и се спря на:

- Епа, досущ както вика моя приятел Били Феята.

Г-ца Здравомислова се опита да се съсредоточи и рече:

- Нещо сте много *грозни* за феи.

- Епа, оно онея дето си ги виждала, они са най-вече за *китните* цветенца, сфатуеш ли, - заимпровизира отчаяно Роб Секигоопрай - Ние па сме повече по парливата коприва, репеите, трънките и глогинките и магарешкио бодил, вдеваш ли? Че нема да е честно само за убавите цветенца да има феи, нал'тъй? Ма оно сигур че си е баш незаконно, а! А са мо'е ли, молим ти се, да ни помогнеш за тая ми ти принцеса, преди онея ми ти шашкъни...

- ... лоши таласъми... - подсказа Били.

- Епа да, доде они не са се повърнали, - завърши Роб.

Задъхан той се вгледа в лицето на г-ца Здравомислова. Която изглежда нещо се беше замислила.

- Учестен ли й е пулсът? - проговори г-ца Здравомислова - Казвате, че кожата й е студена, но се поти, нали? А дишането й зачестено ли е? На шок прилича. Погрижете се да е затоплена, повдигнете й краката. Внимателно я наглеждайте. Постарайте се да премахнете... причината... - и главата и пак тупна на пода.

Роб се обърна към Ужасно Дребен Били:

- К'ъв кон целио у перденца бе? Отде ги зе тея дивотии?

- У нас до Дългио Гьол има едно големо къще и они четат приказки на мънечките си лапетии, а я одим да слушам от една миша дупка, - обясни Ужасно Дребен Били - Един ден се промъкнах и погледнах картинките, а там имаше едни такива големанци, хръцари им викат, с щитове и ризници и коне с перденца...

- Арно бе, се си свърши работа, нищо дека е дивотия, - склони Роб Секигоопрай и погледна Тифани.

Тя беше легнала, така че той на височина й стигаше до брадичката. Беше като да се разхожда около хълмче.

- Кривънци, що ми е мъчно и жално, га го гледам горкичкото така, - поклати глава той - Аре момци, земете онуй одеяло от одъро и турете тая възглавка под нозете й.

- Ъъ, Роб? - обади се Прост Уили.

- Епа що? - Роб не откъсваше поглед от безжизнената Тифани.

- Как че одиме у чутурата й? Требе ни нещо дето да ни води.

- Епа да, Уили, и баш се сещам що че е оно, оти я мойта чутура я ползвам за мислюване! - отговори Роб - Право ли думам, дека сте я виждали много пъти големата мънечка бабаяга? А й вижте туй герданче!

Той посочи. Сребърният кон се беше усукал на врата й, както тя си лежеше на пода. И висеше сред разните му амулети и мрачно блещукащи неща.

- Епа що? - не разбра Уили.

- Оно й е армаган от сино на Бароно, - обясни Роб - И она си го е оставила у нея си. Она се е опитала да се обърне на нощна твар, ма нещо я е накарало да си го оста'и ей туй. И в чутурата и па че го има. Важно е оно за нея. И са само да го забъцнем на каменоврът и оно че ни откара право при нея[28].

Прост Уили се почеса по главата и забеляза:

- Я па си мислих, дека според нея он е само куп фъшкии, а? Видох я некой друг път, га си се разхожда, а он като доде на кон, она се че си навири нослето и че погледне на другата страна. Вервайте ми, некой друг път я видех, как она че чека дор до двайсе и пет минути, та он да мине, само и само да може она да стори така.

- Епа що да ти речем, никой не най умо на жената как тече, - отвърна високопарно Роб - Ние па че го следваме Коньо.

извадка от „Приказни същества и Как да ги избягваме" от мис Проницателина Тик:

„Никой не знае точно как Нак Мак Фийгъл преминават от един свят в друг. Тези които в действителност са съзирали Фийгъли да пътуват по този начин, свидетелстват, че те като че отмятат рамене и протягат единия си крак право напред. Тогава те размърдват ходилото си и ги няма. Това се нарича „стъпката на гаргата" и единственият коментар даден по темата от един Фийгъл е „Она сичката цака е, видиш ли, у мърдането на глезено". Изглежда те са способни да се придвижват така *между* всякакъв вид светове, но не и в рамките на *един и същ* свят. За *тази* цел, както уверяват те, те си имали „краци"."

Небето беше черно, нищо че слънцето беше високо над хоризонта. Тъкмо беше превалило пладне и осветяваше пейзажа ярко като през зноен летен ден, небето обаче беше черно като в полунощ, без нито една звезда.

Това беше пейзажът на ума на Тифани Болежкова.

[28] бел.авт.: Ако някой можеше да разбере, какво е това, щеше да бъде много по-запознат с начините на Нак Мак Фийгъл за пътуване между световете.

Фийгълите се огледаха. Под краката им се простираше рид, закръглен и зелен.

- Она казуе на земята що е. Земята па казуе на нея що е она, - проговори Ужасно Дребен Били - Она наистина я пази душата на земята у *чутурата* си...

- Епа верно си е, - продума Роб Секигоопрай - Ма нема нищо да щъка, нали се сещате. Нема ягнища. Нема пилци.

- Мое па... мое па нещо да ги е уплашило? - предположи Прост Уили.

Наистина нямаше нищо живо. Тук царуваха застиналостта и тишината. Всъщност Тифани, която все гледаше думите да са правилни, би казала, че това е безмълвие, което не е същото като тишината. Безмълвието е, каквото става в катедрали в полунощ.

- Епа момци, - рече тихо Роб Секигоопрай - Не наем, що че намерим тука, та затуй че ми стъпвате толкова тихо, колкото за нога е възможно, вдевате ли? Аре да я намериме мънечката дребна бабаяга.

Те кимнаха и тръгнаха напред като призраци.

Земята пред тях леко се надигаше и водеше до някакви земни валове. Те ги приближиха предпазливо, внимавайки за засада, но нищо не им попречи да изкачат двете дълги могили в торфа образуващи нещо като кръст.

- От човешка ръка е правено, - отбеляза Голем Йън като стигнаха върха - Баш като у стари дни, а Роб.

Думите му потъваха в тишината.

- Ма много сме надлъбоко у чутурата на големата мънечка бабаяга, - отвърна Роб оглеждайки се тревожно - Как да най чиляк що ги е напра'ило.

- Ич не ми харесуе това, бе Роб, - обади се един фийгъл - Твърде е тихо.

- Епа да, Донекъде Нормален Джорджи, тъй е...

- *Не ми изгрело ясно слънце, най ми...*

- Прост Уили! - сряза го Роб без да отмества очи от чудноватата местност.

Пеенето секна.

- Да, Роб? - обади иззад него Прост Уили.

- Сещаш ли се, га ти рекох, дека че ти кажем, га се издъниш у глупаво и не-при-стойно поведение?

- Епа да, Роб, - каза Прост Уили - И тоя път ли беше такъв път, а?

- Епа беше.

Те продължиха нататък постоянно озъртайки се. Все така си беше безмълвно. Това беше паузата преди да гръмне оркестърът, затишието преди да удари гръм. Беше като че всички шумоленийца по рида бяха млъкнали в очакване да се надигне един голям преголям шум.

И тогава те намериха Коня.

Бяха го виждали много пъти на Варовитище. Тук обаче той не беше издълбан в склона, а се рееше право пред тях. Те го зяпнаха.

- Ужасно Дребен Били? - Роб махна с ръка на младия гонагъл да приближи - Ти си гонагъл, найш ги ти сите премъдрости за поезия и сънища. Те това що е? Оти е горе? Не требе да *на връх* чуката!

- Сериозни потайнювки са туй, госин Роб, - обясни Били - Ама сериозни, викам ти. Йощ не моем да ги разберем я.

- Ми она нали го нае Варовитището. Оти й е да го пра'и погрешно?

- Ей са го мислим, госин Роб.

- Оти не земеш да го мислиш по-бърже, а?

- Роб? - викна го Голем Йън, забързан към тях. Той беше разузнавал напред.

- Да? - обърна се покрусен Роб.

- Най-добре да додеш да видиш туй...

На връх едно закръглено хълмче имаше овчарска колибка на четири колела, с объл покрив и комин за тумбестата печка. Вътре стените бяха покрити с жълто-сините опаковки от стотици пакети тютюн Веселия Моряк. По стените висяха стари чували, а опаката страна на вратата беше покрита с тебеширени белязки, с които Баба Болежкова беше брояла овце и дни. Имаше и тясно железно легло постлано със стара вълна и чували.

- Отбираш ли го смисъло на сичко туй, Ужасно Дребен Били? - попита Роб - Моеш ли да ми речеш дека е големата мънечка бабаяга?

Младият гонадъл го изгледа притеснено:

- Ъъъ, госин Роб, нал'найш дека току що станах гонагъл? Ми нали, я ги наем песните и таквоз, ма немам го баш опито у това…

- Епа що? - прекъсна го Роб Секигоопрай - А ми кажи, колцина гонагли преди теб са одили през сънищата на бабаяга?

- Ъ... и за един не съм чул, госин Роб, - призна Били.

- Епа да. Значи вече наеш повече от секи от тея ми ти разбирачи, - заключи Роб и се усмихна на момчето - А напра'и квото моеш, момко. Друго от тебе не очеквам.

Били погледна навън и пое дълбоко въздух:

- Тогаз че ти ка'ем така, мислим я, дека она се крие нейде баш наближе като некое подгонено зверче, госин Роб. Туй тука е мънечкото късче от спомена й, местото на баба й, местото дето секи път е усещала сигурност. И че ти ка'ем още, дека си мислим, дека оно тук е баш нейната душа и средоточие. Онуй у нея, дето е нея си. И много ме е страх за нея, госин Роб. Целио ме е страх.

- Оти?

- Оти ги гледам сенките, - отговори Били - Слънцето залезва. Че си ойде от небето оно.

- Епа арно, слънцето нали се туй пра'и... - започна Роб.

Били заклати глава:

- *Не* ма, госин Роб. Оти не разбираш? Я ти викам, дека туй не е слънцето на големио широк свет. А най е слънцето на нейната душа.

Фийгълите погледнаха слънцето, погледнаха сенките и пак загледаха Били. Той беше изпънал храбро брадичка, но трепереше.

- Она че умре ли, га доде нощта? - попита Роб.

- И по лоши неща от смъртта има, госин Роб. Роилнико че я земе нея, от глава до пети...

- Епа тая *нема* да я бъде! - кресна Роб Секигоопрай, толкова внезапно, че Били заотстъпва - Она ми е яко големо мънечко моме! Она я би нено Личество само с един тиган!

Ужасно Дребен Били преглътна. Той би се изправил срещу какво ли не в този миг, само и да не се изправя срещу Роб, но все пак подкара нататък:

- Прощавай, госин Роб, но чуй що ти викам, она тогаз имаше железо и си бе на нейна си почва. Тука па она е далече, ма далече от дома си. А он га го намери туй место, че го насмете, нема да остаи место за туй место, и тогаз че доде нощта и...

- Да ме прощаваш, Роб, имам идея.

Това го каза Прост Уили, кършещ нервно ръце. Всички се извърнаха да го изгледат.

- Ти ли имаш идея ма? - попита Роб.

- Епа да, и ако я кажем, нечем да ми викаш, дека било не-при-стойно, разбрааме ли се, бе Роб?

Роб въздъхна.

- Убаво бе, Уили, имаш ми думата.

- Арно, - каза Уили преплитайки и разплитайки пръсти - Що е *туй* место, ако не е баш нейното си место? Не е ли тука нейната си почва? Ако тука не мое да бие она дзверо, дека че мое?

- Ма он нема да й доде тука, - възрази Били - Нема що да се хаби. Она като отслабне, оно тукашното че си зачезне.

- Ох, кривънци, - проплака Прост Уили - Е, ама нали беше убава идеята, а? Нищо че нема файда от нея?

Роб обаче не му обърна внимание. Той оглеждаше земята край колибата. Мойо мъж требе да си я ползва чутурата и за друго освен да млати ората с нея, беше му казала Джейни.

- Прав е Прост Уили, - рече тихо той - Тука й е убежището на нея. Тука е нейна земята, и тука я чува она земята. Тука дзверо не мо'е да я пипне. *Тука* она я има силата. Ма тука че е затвор за нея, доде не стане да се тепа със дзверо. Она че си остане заключена тука и че надзърта само у свето като пандизчия през мънечко прозорче и че види как я гледат със

страх и омраза. Затуй че й го докараме тука дзверо напреки волята му и тука он че падне!

Фийгълите се развикаха одобрително. Не бяха съвсем сигурни, за какво става дума, но им звучеше добре.

- Ма как? - попита Ужасно Дребен Били.

- Оти ти требеше да се изцепиш с това, а? - укори го горчиво Роб - А толкоз убаво го бех подкарал я мисленето...

Той се озърна. Зад него по вратата се чуваше скрибуцане.

Отгоре, напряко на редиците наполовина изтрити белязки, една по една се явяваха току що изписани с невидим тебешир думи.

- Писмена, - рече Роб Секигоопрай - Она сака да ни рече нещо!

- Да, те казват... - започна Били.

- Наем ги я, що сакат да рекат! - прекъсна го Роб Секигоопрай - Я на четмото премъдростта я владеем! Они викат...

Той пак се загледа нагоре:

- Епа викат... ма туй е оная буквата, дето е кръгла като геврек, а до нея ми е застанала дебелата жена, после чиляко дето стои и маха с ръка, после буквата, дето е като ферма на покри,в и по нея иде онуй, дето ние писмовните ора му викаме „ин-дървал", а подире му пак ей я на дебеланата, и оная буква, дето е като седнало пиле с голем клюн, и оная разкрачената буква, подире й вратнико, дето му стърчат двата дирека, и фермата на покриво, а на следнио ред вече що има... а, оня дето си е разперил ръцете, и буквата дето баш е, квото си е, оная бе, дето е като гребен турен на чорчик, я-а, ей го и добрио ни познайник дебелако, подир него другио вратник, дето диреците му не стърчат, и пак буквата дето е, пак вратнико, но със стърчащите дирeци, още един с разперени ръце, и оная начупената ту нагоре ту надоле буква, и пак вратнико с диреците... а па ей го *следващио* ред почва с дебеланата, буквата дето е, по нея оная буква, дето е като месечина, и пак буквата дето е, разчекнатата буква, и пак оная начупената пущина, и след туй дебелио чиляк, ма тоя път не стои ами оди, по него има индървал, оти нема буква, и подире му буквата дето е като два зъбера, и гевреко, и дебелако пак застанал, и пак дебелако пак ръгнал, а ей го как оди и тънкио чиляк, дето маха с ръка! Ей го Крайо!

Той отстъпи една две крачки с ръце на кръста и провъзгласи:

- Ей го бре! И туй ако не е четмо, дето баш я си го изкарах!

Фийгълите нададоха тържествуващи викове, имаше и ръкопляскания.

Ужасно Дребен Били вдигна поглед към надрасканите с тебешир думи:

ОВЧА ВЪЛНА

ТЕРПЕНТИН

ВЕСЕЛИЯ МОРЯК

След което забеляза изражението на лицето на Роб и каза:

- Епа верно си е. Изкара го за чудо и приказ, госин Роб. Овча вълна, терпентин и тютюно Веселия моряк.

- Пу да го, секи мой да го прочете ей така наедно, - рече пренебрежително Роб - Ма требе много да те бива да го разбиеш на сите му ситни мъчни буквища. А требе *баш* много да те бива, да я сфанеш премъдростта на окончателното значенье.

- А туй що е? - попита Ужасно Дребен Били.

- А окончателното значенье, гонагле, е дека че одим да *краднеме*!

Останалите фийгъли заликуваха. Те напоследък нещо я бяха поизпуснали нишката, но виж *това* го разбраха.

- А туй краднене, оно че се запомни! - надигна глас Роб и се вдигна още по-възторжен рев - Прост Уили!

- Я!

- Ти че водиш! Верно, дека си немаш акъл дори колкото за буболечка, брато мой, ма опре ли до краднене, немаш равен у целио свет! Ти че требе да гепиш терпентин, пресна овча вълна и мънечко тютюнец Веселио моряк! И га го гепиш, да го донесеш на големата бабаяга с двете тела! Речи й, дека требе тъй да стори, че роилнико да ги *подуши*, вдеваш ли? Туй че го докара него тука! И глей да одиш бърже, оти слънцето си залезва. Че ми краднеш от самото Време ... що бе? Питанье ли имаш бе?

Прост Уили беше вдигнал ръка.

- Сичко е ясно, бе Роб, - каза той - Ма онуй, га ми рече, дека не съм имал акъл и за буболечка, ми че онуй си беше мънечко нещо обидно...

Роб се поколеба, но само за миг.

- Епа да, Прост Уили, право думаш. Кривда беше да ти го река така. Туй беше оти много се бех разпалил и са прошка ти искам. И както ме видиш, дека съм се изправил тука, чуйте сички, що че викам: Прост Уили, ти *имаш* акъл колкото буболечка и я че тепам секи шашкънин, дето че вика, дека било другояче!

Лицето на Прост Уили грейна в широка усмивка, но скоро пак се намръщи:

- Ма баш ти си ни вождо, бе Роб.

- Не и на тоя набег, Уили. Я че си оста'ем тука. Секак съм уверен, дека ти баш ууууубаво че го водиш тоя поход и нема да осереш сичко, както го осра последните седемнайсе пъти!

Този път множеството изстена.

- Глейте го слънцето бе! - посочи Роб - Откакто приказваме тука, оно се си мърда! Некой требе да остае с нея! Нечем никой да вика, дека сме я изоставили да си умре сам-саминка! А са беж да ви нема, шашкъни с шашкъни, да не ми видите на сабята дебелио край!

Той надигна меча си и заръмжа. Те побягнаха.

Роб Секигоопрай грижливо остави меча си на земята, след което седна на прага на овчарската колибка и се загледа в слънцето.

След малко забеляза и още нещо...

Хамиш летеца изгледа с подозрение метлата на г-ца Здравомислова. Тя беше увиснала на няколко стъпки над земята и не му вдъхваше доверие. Той метна на гръб торбата, в която беше парашутът му, или по-скоро „парагащите" му, защото беше направен от конец и най-добрия чифт празнични долни гащи на Тифани, както трябва изпрани. То парашутът все още беше на цветенца, но си беше най-доброто нещо да докара един фийгъл насигурно на земята. Та сега Хамиш имаше чувството, че май ще има нужда от него (или тях).

- Ми оно перушинка си нема, - оплака се той.

- Глей са, ич нема време да се дърлиме! - сряза го Прост Уили - Баш сме у зор и бързанье, сфатуеш ли, а немаме друг освен тебе, дето да го най фърченето!

- Ма туй с метлата не е *фърчене* бе, - възрази Хамиш - Оно е магия. Криле си нема она! Я тая пущина не я отбирам!

Голем Йън обаче вече беше метнал един конец на метличинния край на метлата и се закатери нагоре. Другите фийгъли го последваха.

- Па и как му ста'е на туй кормуването ма? - не мирясваше Хамиш.

- Епа ти пилещарите как ги кормуваш? - поиска да знае Прост Уили.

- Ми онуй е фасулска работа. Само га си я изместиш тежестта и...

- Епа що да ти речем, че се учиш у крачка, - отреди Уили - Че оно фърченето нема как да е чак толкоз мъчно. Ми оно и *патките* го могат, а они акъл ич немат.

На което собствено нямаше какво да се възрази, така че след няколко минути Хамиш предпазливо пристъпи напред по дръжката. Останалите фийгъли се бяха хванали по сламките от другия край и дърдореха ли дърдореха. Пак там беше вързан здраво някакъв вързоп, на вид все едно пръчки и дрипи с една оръфана шапка и открадната брада най-отгоре.

Поне заради тази допълнителна тежест метлата се беше насочила нагоре към една пролука между овошките. Хамиш въздъхна, пое си дълбоко въздух, нахлузи си защитните очила и докосна излъсканата част от пръта точно пред него.

Метлата се заиздига плавно във въздуха. Фийгълите заликуваха.

- Виде ли ма? Рекох ли ти я, дека сичко че е окей? - провикна се Прост Уили - Ма не мое ли да го подкараш мънечко по-бърже, а?

Хамиш отново докосна предпазливо лъскавата част.

Метлата потрепна, за миг застина неподвижно във въздуха, след което се изстреля рязко нагоре оставяйки след себе си като диря шума:

- *Ооооооооллллллееееееееллллллллеееееееее...*

Посред безмълвния свят в главата на Тифани Роб Секигоопрай пак вдигна меча си и се запромъква през сумрачното торфище.

Там имаше нещо, мъничко, но движещо се.

Беше миниатюрна трънка, растяща толкова бързо, че клоните й видимо мърдаха. Сянката му играеше по тревата.

Роб Секигоопрай го зяпна. Това не можеше да не значи нещо. Той зорко я наблюдаваше. Малко храстче, растящо...

И тогава си спомни, какво му беше казвала старата келда, още когато беше мънечко лапе.

Някога всичко тук било покрито с гори, гъсти и тъмни. После дошли хората и изсекли дърветата. Пуснали слънцето. По сечищата порастнала трева. Големанците докарали овце, които опасвали тревата, както и това, което расло посред тревата: *фиданките*. Така погинали тъмните гори. В тях тогава нямало много живот, не и долу където дърветата се сключвали в плътен свод. Там било тъмно като на морското дъно, а листакът не пускал светлината. Понякога ще падне с трясъх някой клон или затопурка от клон на клон надолу към мрака някой жълъд изпуснат от някоя катерица. Но най-вече било просто тихо и задушно. По краищата на гората намирали дом множество създания. Дълбоко в гората обаче живеели само дървета.

На ливадите обаче, за да *живеят,* им трябваше слънце за стотиците видове треви и цветя, птици и насекоми. Нак Мак Фийгъл знаеха това по-добре от мнозина други, защото бяха по-близо до земята. Каквото на друг му приличаше отдалече на зелена пустиня, за тях беше малка вряща и кипяща *джунгла*...

- Ебре, - рече Роб Секигоопрай - Така че ми играеш ти, а? Убаво, ма тука че имаш да заземаш!

Той посече източилия се израсляк с меча си и отстъпи да го погледне.

Шумоленето на листа зад гърба му го накара да се обърне.

Там се разлистваха още две фиданки. И още една трета. Той огледа тревата и зърна десетки, че и стотици мънички дръвчета поемащи надпреварата си за място под слънцето.

Колкото и да беше разтревожен, а той беше разтревожен до костите си, Роб Секигоопрай се ухили. Ако имаше нещо, което наистина да се

хареса на един фийгъл, това беше да знае, че където и да удари, ще улучи някой враг.

Слънцето залязваше, сенките се удължаваха, а ливадите загиваха.

Роб се хвърли в атака.

- *Ооооооооллллллееееееееллллллллеееееееее...*

Това което се случи, докато Нак Мак Фийгъл издирваха вярната миризма, имаше малцина свидетели (ако не се броят всичките бухали и прилепи, запремятани във въздуха след преминаването на метла управлявана от шайка пищящи малки сини човечета).

Първият от тях беше Номер 95, овен принадлежащ на един чифликчия без много въображение. Но той не си спомняше нищо повече от внезапен шум през нощта и усещането, че нещо му задуха на гърба. Понеже това беше не по-вълнуващо за Номер 95 отколкото и собственото му име, той продължи да си пасе трева.

- *Ооооооооллллллееееееееллллллллеееееееее...*

Следваща беше Милдред Пушър, седемгодишна, дъщеря на чифликчията, на когото принадлежеше Номер 95. След много години, като порастна и стана баба, тя разказваше на внучетата си за онази нощ, когато слязла по стълбите на светлината на свещ за глътка вода и чула някакви гласове под мивката...

- И тези гласове, бяха, разбирате ли, едни тънички и един от тях каза: „Абе Уили, немой го пиеш това бе, не видиш ли дека на шишето пише ‘Отрова!!’ ?” а друг му отговори „Епа, гонагле, они турят тея неща да уплашат чиляко, барем не си пийне мънечката глътчица”, а *първият* глас каза „Ма, Уили, оно е отрова за плъхове бе!” а вторият глас каза „Епа арно, оти я не съм плъх!”. И тогава отворих шкафа под мивката и какво да видя, той беше пълен с феички! И те ме зяпнаха, и аз ги зяпнах, а един от тях ми каза „Ей, туй са е сън дето го сънуваш, големо мънечко моменце!” и веднага всички останали се съгласиха с него! А първият каза още „Та начи, у тойо твоя *сън*, големо мънечко моменце, оти не земеш да ни ка’еш дека ви е терпентино бре?” И така, аз им казах, че е навън, в плевнята, а той каза „Епа тъй ли? Е, начи ние че бегаме. Ма на ти един армаганец от феите за големото мънечко моме, дето са че оди право у одаята си да си нанка!” И после те си отидоха!

Едно от внучетата, слушащо я със зяпнала уста, промълви:

- И какво ти дадоха, Бабо?

- Това! - Милдред надигна сребърна лъжица - А най-странното е, че тя е точно като онези, които някога имаше майка ми и които тайнствено изчезнаха от бюфета същата тази нощ! Оттогава си я пазя!

Това предизвика всеобщо възхищение. След което едно внуче попита:

- Кажи какви бяха феите, Бабо?

Баба Милдред се позамисли.

- Ами не бяха толкова хубави, колкото можеше да се очаква, - призна накрая тя - Но пък доста по-миризливи. И точно след като си тръгнаха, се чу едно ей такова...

- *Ооооооооллллллееееееееллллллллееееееее...*

Като чуха шума отвън, хората в „Кралските крака" (съдържателят беше забелязал, че има колкото щеш ханове и кръчми наречени я „Кралската глава", я „Кралската десница", я „Кралски кръст" и откри още неизползвана ниша) занадигаха погледи.

След една две минути вратата се отвори с трясък.

- Арна ви нощ бре, братя големанци! - изрева новодошлият.

В кръчмата се възцари ужасена тишина. Залитайки, с крака плъзгащи се напосоки, плашилоподобният посетител се заолюлява накъм бара, благодарно го сграбчи и увисна на него, когато коленете му най-сетне поддадоха.

- А ми дай голема грамаданска мънечка капчица благо уиски, друже мой братко кръчмарю честити, - продума той от нейде изпод шапката си.

- Като гледам, май вече си пил достатъчно, приятелю, - отвърна кръчмарят, а ръката му напипа бухалката, която държеше под тезгяха за специални клиенти.

- Ти на кого викаш „приятел", бе готин? - ревна непознатият мъчейки се да се поизправи - С тея приказки май си сакаш боя! Я па нема как да съм пил достатъчно, готин, оти ако бех, как тъй че имам сите тея парички, а? Да те питам я!

Едната му ръка бръкна в джоба на балтона, излезе от там отсечено и плясна по бара. Старинни златни монети се пръснаха навсякъде, а от ръкава се изръси и някоя друга сребърна лъжица.

Тишината в кръчмата значително се задълбочи. Десетки очи зорко наблюдаваха бляскавите кръгчета дрънчащи по бара и търкалящи се по пода.

- И още сакам едно пакетче от тютюнеца Веселио моряк, - добави непознатият.

- Ама че разбира се, сър, - откликна барманът, когото бяха възпитали на уважително отношение към жълтиците.

Той потършува под тезгяха и изражението му се промени:

- Ох, извинявайте, сър, свършили сме го. Много е търсен. Но пък имаме колкото щете от...

Непознатият обаче вече се беше обърнал към останалите клиенти.

- Глейте са, я давам пълна шепа злато на първио чапкънин, дето че ми даде една лула от Веселио моряк! - провикна се той.

Кръчмата избухна. Разклатиха се маси. Запреобръщаха се столове. Плашилоподобният човек грабна първата подадена му лула и хвърли жълтиците във въздуха. Като започна незабавният вргал, той пак се обърна към бара и заговори:

- Я па че си я сръбнем оная мънечка глътчица уиски, преди да си одя, кръчмарю. Не ма, немой бе Голем Йън! *Засрами се бе*! Море, нозе с нозе ниедни, веднага да си ми запрете плювалниците! Ма нема лошо от една само мънечка глътчица уиски бе! Тъй ли ма? *Отга е умрел некой, та ти си ми станал Голем човек бе?* Чуй бе, шашкънин с шашкънин, наш Роб е вътре! Епа да и на него некоя глътчица ич нема да му доде зле, я!

Клиентите престанаха да се изблъскват един другиго от пътя си към жълтиците и зяпнаха смаяни, как всичките части на тялото се карат помежду си.

- Епа без друго право ли думам дека я съм у чутурата? Чутурата е дето командуе. Отде на де че слушам я некаква сбирщина колене! Виках ли ти *я*, дека не е на добре това, бе Уили, оти нал'найш какъв зор е за се излазюва от пустите му кръчми! Епа от името на нозете, че ви ка'ем я, дека нема да седим да гледам, как чутурата се натресква до козирката, че има да земате!

За ужас на всички присъстващи цялата долна половина на непознатия се обърна и тръгна да излиза, от което горната половина се срути напред. Но се хвана отчаяно за края на бара и успя да поръча:

- Арно бре, некое твърдо опържено яйчице ич ли не мо'е да стане? - и в този момент непознатият…

... се разпадна на половина. Краката изминаха още няколко крачки накъм вратата и се катурнаха. Посред смълчания потрес някъде откъм панталоните се разнесе глас:

- Кривънци! Беж да бегаме!

За момент нещо във въздуха проблясна и вратата се затръшна.

След още малко един от клиентите пристъпи предпазиво и сръчка купчината вехти парцали и клечки, всичко което беше останало от посетителя. Шапката се търкулна и той отскочи назад.

Една ръкавица, все още държаща се за края на бара, най-сетне падна на пода с едно „дрън!", което май беше доста силно.

- Е, като го погледне човек, - замисли се кръчмарят - Каквото и да е бил той, поне си е оставил джобовете...

Отвън се чу едно:

- *Ооооооооллллллееееееееллллллллеееееееее...*

Метлата яко се удари в сламения покрив на къщичката на г-ца Здравомислова и си остана забита в него. Фийгълите изпопадаха от нея без да престават да се бият.

Беснеещата им риташа се маса се довъргаля до къщата, водейки подвижен бой по целия път до втория етаж и се изсипаха на раздаваща юмруци, ритници и удари с глави купчина посред спалнята на Тифани, където тези, които бяха оставени да пазят спящото момиче и г-ца Здравомислова се присъединиха заинтересувано.

Малко по малко до биещите се достигна звукът. Свирня на миша гайда, разсичаща битката като с меч. Ръце заотпускаха гърлата, които стискаха, юмруци заспираха посред удар, ритници заувисваха във въздуха.

Сълзи се стичаха по лицето на Ужасно Дребен Били докато свиреше „Цветето ми замириса", най-тъжовната песен на света. Песен за дом, майки, отминали добри времена и за хората, които вече ги няма. Фийгълите се откопчиха един от друг и се загледаха в краката си, докато скръбната мелодия се виеше около тях и пееше за предателство, вероломство и нарушени обещания...

- Синца да ми се засрамите! - изкрещя Ужасно Дребен Били пускайки гайдата - Срам и позор! Предатели! Издайници! Вашта бабаяга се бие за самата си душица! Де ви е честта бе? - Били хвърли скръбно изпищялата миша гайда на пода - Срам сте за роден ви дом и огнище! Срам сте дор за слънцето че ви грее! Срам сте за келдата, дето ви е родила! Предатели! Шашкъни! Проклинам я тез мои нозе, че стоим тук посред тая сган нехранимайковци! Некой да се тепа ли сакаше? С мене да се тепа тогаз! Да, *бийте се с мен сите*! И се кълнем у костената ми арфа, дека че го отнесем чак до морското дъно и после че го сритам чак до кратерите на луната и че го насадим да се вози до самио Пъкъл Геенски на седалка от таралеж! Чуете ли ме, яростта ми има силата на буря дето стрива планини на ситен песък! Кой изпосред вас че се изпра'и срещу ми?

Голем Йън, почти три пъти по-едър от Ужасно Дребен Били, се присви и заотстъпва пред изправилия се пред него мъничък гонагъл. Нито един фийгъл, на който му е мил животът, не би вдигнал ръка в този миг. Че яростта на един гонагъл, туй е нещо страховито. Гонагълът може да използва думи, все едно са мечове.

Прост Уили провлачи крака една крачка напред.

- Видим я оти се пениш, бре гонагъле, - измънка той - Я съм, дето е моя вината, по причина дека съм прост. Требеше да се сетим за онуй за нас и кръчмите.

Изглеждаше толкова покрусен, че Ужасно Дребен Били малко се посмили.

- Убаво тогаз, - склони той, но малко троснато, защото толкова много гняв не може да изчезне ей така целият наведнъж - За туй повече нема да

се говори. Ма че се *помни*, чуете ли ме? - после той посочи спящия силует на Тифани - А са земете я тая вълна, тютюнецо и терпентино, вдевате ли? Некой да я отвие капачката на терпентиновото шише и да ръсне една мънечка капчица у некоя парцалка. И никой, ама никой, да съм баш ясен, нема да ми пие нищичко от него!

Фийгълите се скъсаха от усилия да изпълнят заръчаното. Чу се звук от порене на плат, когато споменатата парцалка беше добита от края на роклята на г-ца Здравомислова.

- А така, - одобри Ужасно Дребен Били - Прост Уили, ти че земеш сите три неща и че ги туриш на връх гърдите на големата мънечка бабаяга, дека она да мое да ги подуши.

- Ма как че ги подуши, като ми е изстинала такава? - засъмнява се Уили.

- Ми нослето й не дреме, - отвърна безизразно гонагълът.

Трите миризми на овчарската колибка бидоха положени благоговейно току под брадичката на Тифани.

- А са че чекаме, - обяви Ужасно Дребен Били - Че чекаме и че се надеваме.

В тясната стаичка със спящите вещици и цяла тълпа фийгъли си беше задушно. Така че на миризмите на овчата вълна, терпентина и тютюна не им трябваше много време да се смесят, надигнат и изпълнят въздуха...

Ноздрите на Тифани потръпнаха.

Носът мисли бързо. И има превъзходна памет. Толкова го бива, че една миризма може да те отведе толкова назад в паметта, че чак да заболи. Мозъкът не може да го спре. Мозъкът няма нищо общо с това. Роилникът можеше да контролира мозъци, но не и стомах, на който му се повдига, като го возят на летяща метла. А с носовете *никак* не го биваше...

А миризмата на овча вълна, терпентин и Веселия моряк можеше да отнесе един ум надалече, чак до едно тихо кътче, където беше толкова топло и безопасно и нищо лошо не можеше да се случи...

Роилникът отвори очи и се огледа.

- Овчарската колиба? - измърмори си той.

Изправи се. Червена светлина се лееше през отворената врата и през стъблата на изпораслите навсякъде фиданки. Много от тях вече бяха доста порастнали и хвърляха дълги сенки, от които залязващото слънце беше все едно зад решетки. Около овчарската колибка обаче те бяха изпосечени.

- Това е някакъв номер, - каза си той - Няма да стане. Ние сме теб. Мислим като теб. По-добре мислим като теб, отколкото самата теб.

Нищо не се случи.

Роилникът изглеждаше като Тифани, макар че тук беше мъничко по-височък, понеже Тифани си мислеше, че е мъничко по-височка отколкото беше в действителност. Той излезе от колибката и стъпи на торфа.

- Става късно, - обяви той на тишината - Виж само дърветата! Това място загива. На нас не ни трябва да бягаме. Скоро всичко това ще стане част от нас. Всичко, което ти наистина би могла да си. Ти се гордееш с това петаче земица. Ние пък помним времето, когато още нямаше светове! Ние... ти можеш да променяш какво ли не само като махнеш с ръка! Можеш да оправяш нещата или да ги разваляш и *ти* да решаваш, кое право, а кое криво! Никога няма да умреш!

- И оти тогаз ми се потиш, бе лайно с лайно големо? Леле че шашкънин! - обади се един глас зад гърба му.

За миг роилникът потръпна. Формата му се промени многократно само за частица от секундата. Мярнаха се люспи, перки, зъби, островърха шапка, нокти... и после пак остана само усмихнатата Тифани.

- О, Роб Секигоопрай, колко се радваме да те видим, - каза нещото - Можеш ли да ни помогнеш...

- А не ми ги пробутвай тия врели некипели! - викна той, подскачайки от ярост - Наем го я роилнико само като го видим! Кривънци, ма ти си го просиш сритването!

Роилникът пак се преобрази, стана лъв със зъби колкото саби и изрева срещу него.

- Мале, тъй ли че я караме? - рече той - Тука да ме чекаш!

Той пробяга няколко стъпки и изчезна.

Роилникът пак се превърна в Тифани и заразправя:

- Ето виждаш ли, малкият ти приятел си тръгна. Хайде излез де. Излизай *веднага*. Няма защо да се боиш от нас. Ние *сме* теб. Ти няма да си като останалите: безмозъчните зверове, глупавите крале, алчните магьосници. Заедно...

Роб Секигоопрай се върна последван от... ами от всички.

- Мое да не моеш да умреш, - провикна се той - Ма ние че те накараме да сакаш, да беше могъл!

Те нападнаха.

В повечето битки фийгълите имаха предимството да са дребни срещу едри противници. Като си дребен и пъргав, е трудно да те уцелят. Роилникът им отвръщаше като не преставаше да си променя формата. Мечове дрънчаха в люспи, глави се удряха в зъби... той се вихреше през ливадата ръмжащ и виещ, прибягващ до стари форми за да отвръща на всяка атака. Но не е лесно да се убие фийгъл. Те скачаха веднага след като ги покосиш, вдигаха се като ги смачкаш и с лекота избягваха зъби и нокти. Те се биеха...

... и земята се разтърси толкова внезапно, че дори и роилникът изгуби равновесие.

Овчарската колибка изпращя и запотъва в торфа като в масло. Фиданките се разклатиха и една след друга изпопадаха, сякаш някой им беше срязал корените току под тревата.

Земята се... надигна.

Докато се търкаляха надолу по измятащия се склон Фийгълите видяха как хълмовете изправят снага към небето. Нещо, което винаги си е било тук, сега стана явно. Към тъмното небе се издигаха глава, рамене, гърди... Фигурата, което беше легнала тук, обрасла с торф, а ръце и крака й бяха ридовете и долините на бърдото, сега сядаше. Движеше се с грандиозна каменна бавност, а милиони тонове възвишения се свличаха с трясък около тях. Онова нещо, което беше приличало на две дълги кръстосани могили, сега станаха на две гигантски разперени зелени ръце.

Ръка с пръсти по-дълги от къщи се протегна, хвана роилника и го вдигна във въздуха.

Някъде далече нещо тропна трикратно. Звукът като че идеше отвъд света. Фийгълите гледащи от едно хълмче, което беше коляно на гигантското момиче, не му обърнаха внимание.

- Она нарича на земята що е, а па земяна и вика на нея що е она, - продума разплакан Ужасно Дребен Били - Я не моем да стъкмим песен за туй! Не ме бива чак толкоз!

- Ма големата мънечка бабаяга ли сънува дека е ридовете или па ридовете сънуват дека са големата мънечка бабаяга? - замисли се Прост Уили.

- Май и двете, - отвърна Роб Секигоопрай.

Те видяха как огромната ръка стиска и се присвиха.

- Ма не мое да се убие роилник, - отбеляза Прост Уили.

- Епа да, ма мое да го подплашиш и пропъдиш, - обясни Роб - Она вселенчицата отвън е широка. На негово място я немаше и да помислям друг път да и се репчим на *нея*!

В далечината се разнесоха още три удара, този път по-силно.

- Я най викам, - продължи той - дека ни е време да се чупиме.

В къщурката на г-ца Здравомислова някой силно тропаше на предната врата. *Троп. Троп. Троп*.

Глава Девета
Душата и средоточието

Тифани отвори очи, спомни си и помисли: „Това сън ли беше или наистина?”

А следващата и мисъл беше: „Откъде знам дали съм си аз? Ами ако не съм аз, а само си мисля че съм? Откъде да разбера дали съм аз или не? Кое пък е това „аз”, което пита това? Аз ли съм, която си мисля това? Откъде щях да разбера ако не бях аз?”

- Оти питаш мене? - обади се един глас до главата й - Туй май е от онея мъчните въпросчета.

Това беше Прост Уили седнал на възглавницата й.

Тифани извърна очи надолу. Беше на легло в къщурката на г-ца Здравомислова. Пред нея се разстилаше зелено одеяло. Одеяло. Зелено. Не ливади, нито хълмове... но от тук си изглеждаше като ридовете.

- Аз всичко това на глас ли го казах? - попита тя.

- Епа да.

- Ъъ... всичко наистина си се случи, нали? - продължи тя.

- Епа да, - отговори бодро Прост Уили - Големата бабаяга беше тука току що, ма она вика, дека мо’еби нема да се събудиш на чудовище.

Още късчета спомени се приземиха в паметта на Тифани като нагорещени до червено камънаци върху мирна планета.

- С вас всичко ли е наред?

- Епа да.

- Ами г-ца Здравомислова?

А тази скала от спомени беше грамадна, цяла пламтяща планина, при вида на която милиони динозаври се разбягаха панически. Ръцете на Тифани бързо се притиснаха до устата й.

- Аз я убих! - ахна тя.

- Неее ма, ич не беше...

- Бех! Усетих как ума ми си го мисли. Тя ме беше ядосала! Аз само махнах с ръка ей така, - десетки фийгъли бързо залегнаха зад подходящи прикрития - а тя взе че се взриви и нищо не остана! *Аз* бях! Помня!

- Епа да, ама големата бабаяга вика, дека оно е ползвало акъло ти да мисли с него... - започна Прост Уили.

- Спомените са си тук! Аз бях, с ей тази ръка! - фийгълите, които бяха надигнали глави, пак залегнаха - А пък... спомените които проимах... помня праха, как става на звезди... онези неща... жегата... кръвта... вкуса на кръвта... спомням си... спомням си трика с „виждай ме”! Ох, не! Ама че аз практически си го *поканих* да влезе! Аз убих г-ца Здравомислова!

Сенки нахлуха в полезрението й, а ушите и изпищяха. Тифани чу вратата да се отваря и нечии ръце я сграбчиха все едно беше лека като мехурче. Някой я преметна през рамо и бързо я отнесе надолу по стъпалата и навън на чист въздух, където я хвърли на земята.

- И всички ние... ние я убихме... взимаш един тигел разтопено сребро... - заломоти тя.

Някой й зашлеви един силен шамар. Тя зяпна през вътрешните си мъгли високия тъмен силует пред нея. Дръжката на една кофа беше пъхната твърдо в ръката и.

- Върви да издоиш козите, Тифани! Веднага, Тифани, чуваш ли ме! Поверените ти създания те чакат! Теб чакат! Защото Тифани дои козите. Направи го, Тифани! Ръцете знаят как, а умът *ще* си спомни и ще се засили, Тифани!

Някой я натири до доилната и, през мъглата в главата й, тя различи присвития силует на... на... на Черната Мег.

Ръцете помнеха. Те наместиха ведрото, стиснаха вимето и после, когато Мег вдигна крак да си поиграе на ритни-кофата, те го хванаха и твърдо го въдвориха обратно на доилната платформа.

Тя работеше бавно, главата й пълна с гореща мъгла, ръцете й оправящи се както те си знаят. Ведрата се пълнеха и изпразваха, издоените кози получаваха по кофа храна...

Чувствителиян Суетон беше доста изненадан, че ръцете му доят някаква си коза. Той спря.

- Как се казваш? - чу един глас зад гърба си той.

- Суетон. Чувствителиян Суе...

- Не! Това беше магьосникът, Тифани! Той беше най-силното ехо, но той не си ти! Марш в мандрата, ТИФАНИ!

Заповедният тон на този глас я закара олюляваща се в хладната мандра и светът застана на фокус. На масата имаше развалено сирене, вонящо и разкапващо се.

- Кой го сложи това тук? - възмути се тя.

- Роилникът, Тифани. Опитал се беше да направи сирене с магия, Тифани. Ха! - обясни гласът - А ти не си него Тифани! Ти *знаеш* как се прави сирене по правилния начин, нали Тифани? Няма спор! Как се казваш?

... всичко беше толкова объркано и миризмите бяха такива едни. В паниката си тя изрева...

Някой пак я шамароса.

- Не, това беше саблезъбият тигър, Тифани! Те всичките са само стари спомени, оставени от роилника, Тифани! Той е карал много същества, но те не са тебе! Излез наяве, Тифани!

Тя чу думите без наистина да ги разбира. Тя бяха някъде си, посред някакви хора, които бяха само сенки. Но беше немислимо да не ги послушаш.

- Пусто да остане! - рече смътната висока фигура - Къде се дяна оня синия дребосък? Господин Секи-го-оправя ли беше?

- Ей ме, гос'жа. И съм Роб Секиго-опрай, бе гос'жа. И те молим да не ме обръщаш на нещо неестествено, гос'жа!

- Ти каза, че тя си имала кутия с неща за спомен. Незабавно я докарай тук. Страх ме беше, че ще се стигне до там. Как *мразим* само да става така!

Някой хвана здраво Тифани и я завъртя на другата страна, така че пред нея пак изникна смътното лице. Две сини очи се втренчиха в нейните. Сияеха като сапфири в мъглата.

- Как се казваш, Тифани? - рече гласът.

- Тифани!

Очите задълбаха в нея:

- Тъй ли било? Ама наистина ли? Изпей ми първата песен, която си научила в живота си, Тифани! *Давай!*

- Хзан, хзана, м'таза...

- Спри! Такива неща на Варовитище не се учат! Ти не си Тифани! Като гледам, май си оная пустинната кралица, дето беше убила дванайсе от мъжете си със сандвичи със скорпион! На мен обаче ми трябва Тифани! А ти марш в тъмното!

Светът отново се замъгли. Чу се някакво приглушено разискване и гласът рече:

- Хубаво, това може и да свърши работа. Ти как се казваш, пиктси?

- Ужасно Дребен Били Големото Чене Мак Фийгъл, гос'жа.

- Ама си *много* дребен, нали?

- Само на ръст, бе гос'жа.

Хватката на раменете на Тифани пак се стегна. Сините очи проблясnаха.

- Какво значи името ти на Стария Говор на Нак Мак Фийгъл, Тифани? Мисли...

То изплува от дълбините на ума й оставяйки след себе си диря в мъглата. Прекоси врявата от призрачните гласове и я изведе извън обсега на призрачните ръце. Мътилката пред нея се разсея.

- Името ми е Земя Под Вълната, - обяви Тифани и се катурна по очи.

- Не, не, без такива, тая няма да я бъде, - заговори й държащата я фигура - Стига толкова си спала. Добре, вече знаеш коя си! А сега трябва да се захващаш за работа! Трябва да бъдеш Тифани колкото можеш по-усилено, и другите гласове *ще* те оставят на мира, помни ми думата. Макар че може би ще е добре някое време да не правиш сандвичи.

Тя се почувства по-добре. Беше си казала името. Гълчавата в главата й поутихна, макар че все още се чуваше дърдорене, от което беше трудно да се мисли ясно. Но сега тя поне можеше да вижда ясно. Облечената в черно фигура, която я държеше, не беше висока, но толкова я биваше да изглежда сякаш е, че можеше да излъже повечето хора.

- О... ама вие сте... *Госпожа Вихронрав?*

Госпожа Вихронрав внимателно я натири да седне. От всяка повърхност на кухнята Нак Мак Фийгъл гледаха Тифани.

- Аз съм, я. А тука стана една. Почини си сега за малко, че трябва да се хващаме за работа...

- Добро ви утро. Ъъ, как е тя?

Тифани се озърна. Г-ца Здравомислова беше застанала на вратата. Изглеждаше бледа и ходеше с бастун.

- Лежа си аз в леглото и си мисля: „Добре де, няма какво да си седя тук и да се самосъжалявам", - поясни тя.

Тифани се изправи:

- Толкова съжа... - започна тя, но г-ца Здрамовислова само махна вяло с ръка.

- Не си виновна ти, - каза тя сядайки тежко до масата - Как си? И като стана дума, *коя* си?

Тифани се изчерви и промърмори:

- Струва ми се, че съм си още аз.

- Аз дойдох снощи и се погрижих за г-ца Здравомислова, - намеси се Госпожа Вихронрав - И тебе те наглеждах, момиченце. Ти доста приказвá насън или, по-право Чувствителиян Суетон приказвá, сиреч, каквото е останало от него де. Тоя дърт магьосник доста помогна като за някой, от когото са останали само куп спомени и навици.

- Това за магьосника не го разбрах, - оплака се Тифани - Нито пък за пустинната кралица.

- Нима? - изсумтя вещицата - Значи, роилникът си събира хора. Гледа, кажи го, да ги добави към себе си, да ги използва да мисли чрез тях. Д-р Суетон ги е изследвал тях преди стотици години и направил капан да си хване един. Но той беше хванатият, глупакът му с глупак. Накрая то го уби. В крайна сметка то всичките ги убива. Те полудяват, по един или друг начин, вече не помнят, какво не бива да се прави. Но то си запазва нещо като... бледо копие от тях, нещо като жива памет... - тя се вгледа в озадаченото лице на Тифани и сви рамене - Нещо като призрак.

- Оставил е *призраци* в главата ми ли?

- Не точно, по-скоро призраци на призраци, - уточни Госпожа Вихронрав - Май няма дума за такова нещо.

Г-ца Здравомислова потръпна:

- Е, слава на небесата, че поне си се отървала от тая пущина. Някой да иска чашка хубаво чайче?

- Ехей, а остай това на нас! - викна Роб Секигоопрай и скокна - Прост Уили, аре направете с момците малко чай за гос'жите!

- Благодаря ви, - рече отпаднало г-ца Здравомислова - Чувствам се толкова непохва... *какво?* Че вие не изпотрошихте ли всички чаши в тая къща одеве като ги миехте!

- Епа да, - подтвърди весело Роб - Ма Уили ми намери цел куп вехти заключени у шкафо...

- *Но това е извънредно ценен костен порцелан, мил спомен от едно много скъпо приятелство!* - изкрещя г-ца Здравомислова.

Тя скочи на крака и се втурна към мивката. С изумителна за някой наполовина умрял бързина тя измъкна чайник, чашки и чинийки от изненаданите пиктсита и ги вдигна колкото се може по-нависоко.

- Кривънци! - възкликна Роб Секигоопрай зяпнал сдините - Е на туй му викам я бабоягуване!

- Съжалявам, ако бях малко груба, но те имат висока сантиментална стойност! - продължи г-ца Здравомислова.

- Господин Секи-го-оправя, сега ти и твойте хора най-любезно ще оставите г-ца Здравомислова на мира и *да ми млъкнете веднага!* - намеси се бързо Госпожа Вихронрав - Моля ви, не безпокойте г-ца Здравомислова докато прави чай!

- Но тя държи... - започна смаяно Тифани.

- Спести й и твоето дърдорене, момиче! - отсече вещицата.

- *Да де, ма она го зе оня чайник ич без*... - понечи да каже някой.

Главата на старата вещица се завъртя. Фийгълите заотстъпваха като дървета превити от буря.

- Прост Уили, - каза хладно тя - в моя кладенец ще се намери място за още една жаба, само дето ти нямаш акъл и за тая работа!

- Ха-ха-ха-ха-ха, ма това си е баш верно, бе гос'жа, - гордо навири брадичка Прост Уили - Тука те преметнах! Я имам акъл като за буболечка!

Госпожа Вихронрав го изгледа и пак се обърна към Тифани.

- *Аз* пък превърнах един човек в жаба! - заговори Тифани - Ужасно беше! Той не се побра и затова онова грамадно розово...

- Точно сега няма значение, - прекъсна я Госпожа Вихронрав с глас изведнъж станал толкова мил и обикновен, че зазвънтя като звънче - Предполагам че тук нещата са доста различни отколкото си свикнала вкъщи, а?

- Какво? Да де, вкъщи не ми се беше случвало да превръщам... - започна озадачено Тифани, но забеляза че старицата трескаво прави кръгообразни движения с ръка точно над скута си, което някак си без съмнение значеше: „Продължавай все така все едно нищо не се е случило".

И те забръщолевиха като ненормални за овце, като Госпожа Вихронрав спомена, че те били много вълнести, нали така, а Тифани отвърна, че да, и то извънредно, а Госпожа Вихронрав забеляза, че извънредно вълнести било точно каквото и тя била чувала... докато всички очи в стаята бяха вперени в г-ца Здравомислова...

... която правеше чай на четири ръце, две от които не съществуваха, тя обаче не забелязваше това.

Черният чайник за врялата вода прелетя през стаята и очевидно сам се изля в чайника за запарка. Чаши, чинийки, лъжици и захарница плаваха целеустремено из въздуха.

Госпожа Вихронрав се наведе към Тифани и й прошепна:

- Надявам се че все още се чувстваш... сама?

- Да, благодаря ви. Сиреч, мога... тъй да се каже... да ги усещам там някъде, но те не ми се пречкат... ъъ... рано или късно тя все ще забележи... тоест, нали така?

- Странно нещо е човешкият ум, - прошепна и старицата - Веднъж ми се случи да гледам един младеж, на който дърво му беше паднало на краката. Загуби и двата крака до коляно. Наложи се да му се сложат дървени. Е, те все пак бяха направени от същото онова дърво, което сигурно е било нещо като утешение, и изобщо той си се оправя прилично. Но си спомням как казваше: „Госпожо Вихронрав, понякога още си усещам пръстите на краката.” Все едно главата не ще да приеме случилото се. Тя пък не е да е някоя... обичайна личност, меко казано, тоест, нали е свикнала да си има ръце, които не вижда...

- Готово, - обяви г-ца Здравомислова и се засуети с три чашки с чинийки и захарвица - Една за теб, една за теб и една за... Ох...

Захарницата падна от невидимата ръка и се разсипа по масата. Г-ца Здравомислова я зяпна ужасена, докато в другата и ръка, която я нямаше, чаша с чиния трепереха във въздуха без нищо видимо да ги поддържа.

- Затвори очи, г-це Здравомислова! - и в този глас имаше нещо такова остро и желязно, че накара и Тифани да си затвори очите.

- А така! А сега, ти знаеш къде е чашата, усещаш си ръката, - Госпожа Вихронрав стана - Довери й се! Очите ти не разполагат с всички данни! А сега внимателно остави чашата на масата... а-а-а така. Вече може да си отвориш очите, но гледай какво искам от тебе, тъй де, като лична услуга, *сложи си ръцете пред теб на масата, така че да можеш добре да си ги виждаш*. Така. Добре. А сега без да си ги мърдаш тея ръце, просто иди до шкафа и ми донеси оная синята кутия за бисквити, ако обичаш? Чая най го обичам с малко бисквитки. Благодаря ти много.

- Но... но сега не мога да го направя ...

- Остави го това „не мога”, г-це Здравомислова, - сряза я Госпожа Вихронрав - Мини отвъд „не мога”. Хич не му мисли, а просто вземи и го направи! Че чаят ми ще изстине!

Значи и *това* било вещерство, помисли си Тифани. Също както когато Баба Болежкова говореше на животните. В гласа му е цаката! Ту остър, ту мек, вмъкваш ту заповедни, ту окуражителни думички и *не спираш* да говориш, докато не изпълниш с думите си целия свят на създанието, така че овчарските кучета ти се подчиняват и изплашените овце се успокояват...

Кутията за бисквити излетя от шкафа и като наближи старицата капачето и се отви и увисна във въздуха до нея. Тя бръкна изискано.

- Ооо, купешки Чаени Асорти, - възхити се тя, взе си четири бисквити и чевръсто мушна три в джоба си - Колко тузарско.

- Ама това нещо е ужасно трудно! - оплака се г-ца Здравомислова - Все едно да се опитваш да не мислиш за розови носорози!

- Е и? - не разбра Госпожа Вихронрав - Какво му е толкова на това да не мислиш за розови носорози?

- Невъзможно е да не си мислиш за тях, ако някой ти е казал, че не бива, - поясни Тифани.

- Дрън-дрън, - твърдо отрече Госпожа Вихронрав - Аз пък изобщо не мисля за нищо такова, имате ми думата. И що не вземеш да си го вземеш тоя твой ум под контрол, г-це Здравомислова? Та значи си си изгубила резервното тяло? Голяма работа. Че какво толкова е другото тяло, ако си говорим без увъртане? Само безкрай поддръжка, допълнителна уста за хранене и двойно по-бързо износване на дрехи и мебели... с една дума *разправия*. Ти си оправи ума, г-це Здравомислова, и светът ще е твой като... - тук старата вещица се наведе към Тифани и прошепна - Как им се казваше на онея неща, едни такива мънички, живеят в морето, хората ги ядат?

- Скариди? - предположи леко озадачена Тифани.

- Скариди ли? Хубаво. И светът ще е като скарида за теб, г-це Здравомислова. И не само че ще спестиш много от дрехи и храна, което в тея тежки времена хич не е за пренебрегване, а и като те видят хората как движиш разни неща във въздуха, ще си кажат „Ей това е вещица и половина, няма хън-мън!” и ще са си баш прави. Ти само гледай да го затвърдиш това умение, г-це Здравомислова. Поддържай си го. Обмисли си го добре това дето ти го казах. А сега стой тук да си почиваш. Ние ще се оправим с каквото има за днеска. Ти само ми напиши едно списъче, а Тифани си го знае пътя.

- Е, вярно, аз наистина се чувствам... нещо малко като гръмната, - г-ца Здравомислова разсеяно отмете кичур коса от очите си с невидима ръка - Дайте да видим... ами тогава може само да се отбиете у г-н Ъмбрил

и г-жа Търви и до малкия на Червенявкови, а и да проверите как са синините на г-жа Тауни, а и да отнесете малко Мазило Номер Пет на г-н Говедаров, а още да посетите старата г-жа Авджийска в Сочни Кът и... кого още ще да съм забравила...?

Тифани се усети как затаява дъх. Денят беше ужасен, а нощта направо непоносима, но това което й се готвеше на върха на езика на г-ца Здравомислова, щеше да бъде, някак си, по-лошо от всичко досега.

- ... Ах, да, ще трябва да се кажат една-две думи на г-ца Бързакова на Баш Урва, след което сигурно ще трябва да се говори също и с г-жа Бързакова, а има и по някое друго пакетче да се остави, както е на път, всичките са в кошницата, всичките надписани. И това е струва ми се... ах не, колко съм глупава, за малко да забравя... ще трябва да минете и през г-н Щъкачев.

Тифани издиша. Ама никак не й се искаше. По-скоро би престанала изобщо да диша отколкото да се изправи сега пред г-н Щъкачев и да отвори празното сандъче.

- Ти сигурна си ли, че... си напълно себе си, Тифани? - забезпокои се г-ца Здравомислова и Тифани веднага се хвана за това животоспасяващо извинение да не ходи никъде:

- Ами, аз се чувствам малко... - започна тя, но Госпожа Вихронрав я прекъсна:

- Всичко й е наред, г-це Здравомислова, като не броим отгласите. Роилникът обаче е напуснал тази къща, в това можеш да си сигурна.

- Така ли? - усъмни се г-ца Здравомислова - Не искам да се покажа неучтива, но как може да сте толкова сигурна?

Госпожа Вихронрав посочи масата.

Кристалче по кристалче разсипаната захар се търкаляше по масата и скачаше в захарницата.

Г-ца Здравомислова плясна с ръце.

- О, *Осуалд*, - възкликна тя и лицето й цялото се озари от усмивка - Ти се върна!

Г-ца Здравомислова и вероятно Осуалд ги изпратиха до градинската порта.

- Нищо няма да й стане, както и твойте дребните й правят компания, - забеляза Госпожа Вихронрав, когато завиха с Тифани и поеха по пътечката през гората - Това може и да й е трябвало на нея, знаеш ли, да умре наполовина.

Тифани се шокира:

- Как можете да сте толкова жестока?

- Ще си докара тя известно уважение, само да я видят хората как мести разни неща из въздуха. Една вещица може да не яде и да не пие, но

виж, без уважеине не може. Нямаш ли им уважението, нищо нямаш. А тя, нашта г-ца Здравомислова не си печели много-много уважение.

Истина си беше. Хората не уважаваха г-ца Здравомислова. Харесваха я, някак си без да мислят, и толкова. Госпожа Вихронрав си беше права, а на Тифани й се прииска да не беше.

- Тогава защо с мис Тик ме изпратихте при нея? - поиска да знае тя.

- Защото тя обича хората, - отговори старата вещица крачейки бързо напред - Грижа я е за тях. Дори и за онези тъпите, гадните и изкуфелите, за немарливите майки със сополивите им отрочета, за нехранимайковците и за глупаците и за онези идиоти, които се отнасят с нея като с някаква слугиня. Ей на това му викам *аз* магия: да виждаш всичко това, да се занимаваш с всичко това и все пак да продължаваш. Това е да бдиш цяла нощ до някой беден старец на смъртно легло, облекчавайки колкото болка смогнеш, утешавайки ужаса им, грижейки се да си тръгнат леко по пътя... а после да ги измиеш, да ги спретнеш за погребението и да помогнеш на разреваната вдовица да почисти и да изпере след него, а това, да ти кажа, не е задачка за слабонервни, и да продължиш да бдиш и следващата нощ до ковчега преди погребението, а когато най-сетне се приберeш вкъщи да не можеш да поседнеш и пет минутки преди да довтаса да тропа на вратата ти с *гневни* викове някой мъж, щото жена му имала затруднения с първото си раждане, а акушерката не знаела какво да стори, а ти да станеш, да си вземеш торбата и пак да потеглиш на път... Всички го правим това, всяка по свой си начин, а тя го прави по-добре от мен, ако си сложа честно ръка на сърцето. *Това* е основата и сърцевината, душата и средоточието на вещерския занаят, това е то. Душата и средоточието! - Госпожа Вихронрав заби юмрук в дланта си подчертавайки с по един удар всяка дума - Душата ... и ... *средоточието*!

Думите й отекнаха във внезапно настъпилата тишина. Дори и щурците по края на пътеката престанаха да свирят.

- А пък г-жа Уховрътска, - продължи Госпожа Вихронрав и гласът й премина в ръмжене - *Г-жа Уховрътска* да разправя на момичетата си, че всичко било до космически баланси, звезди, кръгове, цветове, вълшебни пръчици и ... и *играчки*, нищо повече от играчки! - тя изсумтя - О, признавам че много добре си стават за украшение, за нещо, което да си гледаш докато работиш, нещо за показ и театро, да ама началото и краят на всичко, *началото и краят,* е да помагаш на хората, когато животът е на ръба. Дори и на хора, които никак не харесваш. Със звездите то е лесно, с хората е зорът.

След като тя свърши да говори, изминаха още няколко секунди преди птичките отново да запеят.

- Както и да е, поне аз си мисля така, - завърши тя с такъв тон, сякаш подозираше, че е задълбала малко повече, отколкото е възнамерявала.

Обърна се, когато Тифани не каза нищо в отговор и видя, че тя е спряла и застанала посред пътеката с вид на мокра кокошка.

- Добре ли си, бре момиче? - попита тя.

- Аз бях! - проплака Тифани - Роилникът *беше* мен! Не просто мислеше с мозъка ми, ами използваше *моите си* мисли! Той използваше само каквото намереше в главата ми! Всичките тези обиди, цялата тази... - тя преглътна - ... тази гаднярщина. Всичко това си бях аз със...

- ... *без* онази част от тебе, която беше заключена, - намеси се рязко Госпожа Вихронрав - Не забравяй това.

- Да но все пак... - продължи Тифани, мъчейки се да изкара цялата насъбрала се горчилка.

- Заключената част е тази, която е от значение, - настоя Госпожа Вихронрав - Да се научиш, как да *не* правиш неща, е също толкова трудно, колкото и да се научиш, *как* да ги правиш. А може и по-трудно да е. В света щеше да има бая повече жаби, ако аз не се бях научила, как да *не* превръщам хора в тях. А и големи розови балони също.

- Недей, - потръпна Тифани.

- Ей за това е всичкото обикаляне и лекуване и прочее, - продължи Госпожа Вихронрав - Добре де, също и защото от това на хората им става малко по-добре, разбира се. Но като го правиш, това те вкарва в средоточието ти, та да не се лашкаш. Дава ти мярка. Пази ти човещината, не ти дава да изкикотиш. Също като твоята баба с овцете, които поне според мен са също толкова глупави, инатливи и неблагодарни като хората. Да не си мислиш сега, че като си се вгледала добре в себе си, си намерила зло? Ха! Това зло, дето аз съм го виждала, ти изобщо не си го и сънувала. А сега най-сетне ще спреш ли да се цупиш.

- Какво? - тросна се Тифани.

Госпожа Вихронрав се изсмя, от което Тифани внезапно я обзе ярост.

- Да, вещица от глава до подметките на ботушите си, - каза тя - Ти си тъжна, а някъде изотзад се наблюдаваш, как си тъжна и си мислиш „Ох, горкичката аз", а още по-отзад си бясна, че аз не почвам едно „Айде, айде сега, бедничката ми". Та чуй сега какво ще му кажа аз на Третия ти Акъл, защото искам да говоря с онова момиче, което тръгна да се бие с кралица на феите без друго оръжие освен тиган, а не с някакво детенце самосъжаляващо се и циврещо най-окаяно!

- Какво! Аз *не* цивря окаяно! - викна Тифани, забързвайки се докато не стигна само на един пръст от старата вещица - А онези приказки за това, как да си мила с хората, те какво бяха, а?

Над главите им от дърветата западаха листа.

- Като е за друга вещица, то не се брои, особено пък като е за такава като тебе! - отсече Госпожа Вихронрав и я смуши с пръст твърд като дърво.

- Я? Я? Това пък какво ще да значи, а?

Един елен хукна да бяга от гората. Задуха вятър.

- Такава, която не внимава, детенце!

- Защо, да не би да съм пропуснала нещо, което *ти* да си забелязала... дъртачке такава?

- Може и да съм дъртачка, но от мен да знаеш, роилникът още е наблизо! Ти само го изхвърли навън него! - викна Госпожа Вихронрав.

От дърветата панически се разхвърчаха птички.

- Знам! - изкряска Тифани.

- Нима? Наистина ли? И откъде знаеш?

- Защото частица от мен все още е в него! Частица от мен, за която по-добре да не бях знаела, благодаря много! Мога да я *усетя* там някъде! А като стана дума, *ти* пък откъде знаеш!

- Защото съм страшно добра вещица, ето защо, - изръмжа Госпожа Вихронрав, а зайците се заровиха по-надълбоко в дупките си да отмине бурята - И какво очакваш да правя с тая твар, докато ти ми седиш тук и ми хленчиш, а?

- Как смееш! Как *смееш*! Това си е моя отговорност! Аз ще си се оправям, благодаря покорно!

- Ти ли? С роилника ли? Ще ти трябва нещо повече от тиган! Та те не може да се убият!

- Ще намеря начин! Една вещица се оправя с нещата!

- Ха! Ще ми се да го видя това!

- Ще го направя! - изкрещя Тифани.

Заваля.

- Я? Значи знаеш, как да го нападнеш, така значи?

- Не ставай глупава! Не мога! То може винаги да ми се измъкне! Ако ще, може и в земята да потъне! Но ще дойде пак да ме потърси, схващаш ли? *Мен*, а не когото и да е другиго! *Знам* си аз! И този път аз ще съм готова!

- Ама наистина ли? - скръсти ръце пред гърдите си Госпожа Вихронрав.

- Да!

- *Кога?*

- Сега!

- Не!

Старата вещица вдигна ръка.

- Мир да бъде на това място, - рече тихо тя и вятърът утихна, а дъждът спря - Не, все още не, - продължи тя, когато мирът отново се възцари - То все още не те е нападнало. Не намираш ли това за малко странно? Ако си имаше език, щеше да си ближе раните. И ти всъщност

още не си готова, каквото и да си мислиш. Не, ние ще трябва да направим нещо друго, нали така?

Тифани остана без думи. Приливът на яростта в нея бушуваше толкова горещ, че чак й пареше на ушите. Госпожа Вихронрав обаче се усмихваше. Тези двата факта нещо не се връзваха помежду си.

Първата й мисъл беше: „Ама аз съм се развикала на Госпожа Вихронрав! Казват, че ако я порежеш с нож, няма да пусне кръв, докато тя сама не поиска! Казват, че когато някакви вампири я ухапали *нея*, те всички закопнели за чай със сладки бисквитки. Тя може всичко, може да е навсякъде! А аз пък да взема да я нарека дъртачка!

А Вторият й Акъл каза: „Ами че тя си е такава".

А пък Третият й Акъл каза: „Да, тя *е* Госпожа Вихронрав. И нарочно гледа да те ядоса. Защото като си пълна с гняв не остава място за страх".

- Пази си го този гняв, - каза Госпожа Вихронрав все едно й беше прочела мислите - Скътай го в сърцето си, запомни откъде е произлязъл, запомни го как изглежда, запази си го за когато ти потрябва. Но засега вълкът е някъде дълбоко в горите, а ти трябва да те погрижиш за стадото.

Това е то гласът, помисли си Тифани. Тя наистина говори на хората също както Баба Болежкова говореше на овцете, само дето май почти не попържа. Но пък се чувствам... ами по-добре.

- Благодаря ви, - каза тя.

- И това включва и г-н Щъкачев.

- Да, - кимна Тифани - Знам.

Глава Десета
Късен цвят

Беше... интересен ден. *Всеки* в планините знаеше за Госпожа Вихронрав. Нямаш ли им уважението, както казваше тя, нищо нямаш. Е днес тя го имаше преизобилно. По малко от него намазваше даже и Тифани.

Държаха се с тях като с някакви кралски особи. Ама не от онези, които ги мъкнат към ешафода или се канят да им сторят нещо гадно с нажежен до червено ръжен, а от оня другия вид, когато хората си тръгват като замаяни и си казват неща от рода на: „Ама тя наистина ми каза здравей на мене, съвсем любезно! Никога повече няма да си мия тая ръка!"

Не че много от хората, с които те си имаха работа, изобщо си миеха ръцете, отбеляза си Тифани с гнусливостта на мандраджийка. Да но хората

се струпваха край посетените от тях къщурки, гледаха и слушаха, а някои се промъкваха до Тифани за да я помолят за неща като: „Тя би ли склонила да дойде на чаша чай? Измила съм нашта чашка!”. А във всяка градина покрай която минаваха, както забеляза Тифани, кошерите внезапно се пръсваха от дейност.

Тя отмяташе работа, мъчейки се да остане спокойна, мъчейки се да мисли само за работата си. Лечителството го правиш колкото се може по-чисто, а ако се случи да е нещо гнусно, само си мислиш, колко по-хубаво ще стане, като свършиш. Тя чувстваше, че Госпожа Вихронрав не би одобрила този подход. Но пък и на Тифани не й харесваше нейният. Тя постойнно лъ... тя постоянно *не казваше истината*.

Например нужникът на Радълови. Г-ца Здравомислова на няколко пъти най-подробно беше обяснявала на г-н и г-жа Радъл, че той е прекалено близо до кладенеца им, така че питейната им вода е пълна с мънички, ама много мънички същества, от които децата им се разболяват. Те я изслушваха най-внимателно, за който ще път вече да слушаха лекцията, но така и не си преместваха нужника. Госпожа Вихронрав обаче им каза, че белята била заради караконджули, които ги привличала вонята, и когато рекоха да си тръгват, г-н Радъл с трима приятели вече копаеха нов кладенец на другия край на двора.

- То, знаете ли, *наистина* се причинява от мънички същества, - изтъкна й Тифани, която веднъж беше дала на един странстващ учител цяло яйце за правото да се нареди на опашката за неговия „** ***Поразителен Микроскопичен Уред! Зоологическа Градина във Всяка Капка Вода от Локва!*** **”

На следващия ден тя замалко не премаля от непиене на вода. Ами че някои от онея неща бяха *космати*.

- Тъй ли било? - подметна саркастично Госпожа Вихронрав.

- Да. Тъй е. А г-ца Здравомислова държи да им казва истината!

- Хубаво. Тя е прекрасна, честна жена, - каза Госпожа Вихронрав - Но ако питаш мен, най-добре разкажи на хората някоя приказка, която ще разберат. Точно сега, чини ми се, ще ти трябва доста да промениш света, а може би и няколко пъти да блъснеш глупавата корава глава на г-н Радъл в стената, преди той да повярва, че някой може да се поболее от пиенето на мънички невидими гадинки. А докато си заета с това, тея техни дечица ще си боледуват ли боледуват. Караконджулите обаче, виж, това той го *разбира*. От приказка на приказка нещата си потръгват. А като се видя утре с мис Тик, ще й кажа, че си е крайно време онея нейните скитащи даскали да почват да се вясват и тъдява.

- Добре де, - неохотно се съгласи Тифани - но вие казахте на г-н Ъмбрил обущаря, че болките в гърдите щели да му се оправят, ако един месец наред ходел всеки ден до водопада на Срутлива Урва и хвърля във

вира по три лъскави камъчета за водните духове! И на това му се вика лечение!

- Не е лечение, но той си мисли, че е. Тоя човек твърде много седи прегърбен. По пет мили разходка на свеж въздух всеки ден за един месец ще го облекчат като стой ти гледай, - отвърна Госпожа Вихронрав.

- О, - възкликна Тифани - Още една приказка ли?

- Щом казваш, - проблясна очите на Госпожа Вихронрав - А и знае ли човек, може пък водните духове да се отблагодарят за камъчетата.

Тя забеляза изражението на Тифани и я потупа по рамото:

- Хайде сега, госпожице. Речи го ако щеш така. Твоята работа в бъдеще ще е, да направиш света по-добър. А моята работа днес е, да се погрижа всички да го докарат до там.

- Добре, ама според мен... - започна Тифани, но застина.

Тя се взря в горите между нивичките из долините и стръмните склонове на планините.

- То е още тук някъде, - каза тя.

- Знам, - каза Госпожа Вихронрав.

- Дебне наоколо, но се пази от нас.

- Знам, - каза Госпожа Вихронрав.

- Какво си мисли, че прави?

- В него има частица от теб. А *ти* какво мислиш, че прави?

Тифани се опита да мисли. Защо ли не ще да я напада? Е, вярно, че тя този път ще е по-подготвена, но пък то е силно.

- Може би чака докато пак падна духом, - предположи тя - Но ми се върти една мисъл. Която обаче е безсмислена. Все си мисля за... трите желания.

- Желания за какво?

- Не знам. Май е глупаво.

Госпожа Вихронрав рязко спря:

- Не, не е. Някаква дълбоко заровена част от теб се опитва да ти каже нещо. Просто го запомни за после. Защото сега...

Тифани въздъхна:

- Да, знам. Г-н Щъкачев.

Никой не е пристъпвал към бърлога на дракон с повече трепет, отколкото тя сега към къщичката в буренясалата градина.

Тифани се спря на градинската порта и се озърна, но Госпожа Вихронрав беше дипломатично изчезнала. Може пък да си е намерила някой да я почерпи чаша чай с бисквитки. Та тя практически си живее на тях!

Тя отвори портата и пое по пътеката.

Не може да кажеш: „Вината не беше моя”. Не може да кажеш: „Това не ми влиза в отговорностите”.

Може да кажеш: „Сега ще се оправя с това”.

Няма нужда да го искаш. Но трябва да го свършиш.

Тифани си пое дълбоко въздух и прекрачи прага.

Г-н Щъкачев беше на стола си току до вратата, дълбоко заспал, демонстриращ на целия свят широко отворена уста с жълти зъби.

- Ъъъ... здравейте Г-н Щъкачев, - изписука Тифани, но явно не беше достатъчно силно - Аз само, ами, да ви видя, дали, такова, всичко е... ами наред...

Все пак се разнесе хрип и той се събуди, промляскващки с устни колкото да отмие съня от устата си.

- Я, ти ли си? Добър ти ден, - той се поизправи малко и се загледа някъде оттатък вратата без да й обръща внимание.

Може пък да не се сети да попита, мислеше си тя, докато разтребваше, бършеше, изтупваше възглавниците и, няма какво да се превземаме толкова, изпразваше гърнето. Но замалко не изпищя, когато ръката му се изстреля, сграбчи я за китката и старецът я погледна умолително.

- Само да фърлиш едно око на сандъчето, а Мери? Хайде де, преди да си идеш, а? Щото дочух аз тая нощ някакво подрънкване. Та да не би някой от пустите му крадци да се е намъкнал?

- Да, г-н Щъкачев, - отговори Тифани докато си мислеше „*Самоданесъмтуксамоданесъмтук!*”

Тя изтегли сандъка изпод леглото. Нямаше избор.

На усет беше тежък. Тя се изправи и повдигна капака.

Пантите проскърцаха и настъпи тишина.

- Добре ли си, бе мойто‘миче? - обади се г-н Щъкачев.

- Ъъъ... - започна Тифани.

- Там ли си е всичко? - разтревожи се старецът.

Умът на Тифани беше станал на боза.

- Ъъъ... всичко си е тук, - успя да каже тя - Ъъъ... само че сега всичкото е *злато*, г-н Щъкачев.

- Злато ли? Хайде де! Я не ме занасяй бе, ‘миче. Че аз злато цял живот не съм видял бе!

Тифани остави сандъчето в скута на стареца, колкото може по-нежно и той зяпна.

Тя беше познала изтърканите монети. Пиктситата в могилата ги ползваха за чинии. По тях е било изписано нещо, но бяха твърде изхабени за да се различи какво точно.

Златото обаче си беше злато, каквото и да пишеше или да не пишеше на него.

Тя обърна рязко глава и беше сигурна, че мярна нещо мъничко и рижичко да изчезва в сенките.

- Брей да му се не види, - продума г-н Щъкачев - Брей да му се не види.

Това за известно време май изчерпа разговора. После той пак проговори:

- Множко са си тея парички да ги похарчи човек за едно погребване. А и нещо не се сещам, да съм си ги спестил. То като гледам с тях може и цял *крал* да се погребе.

Тифани преглътна. Не можеше тя да я остави тази работа така. Просто не можеше.

- Г-н Щъкачев, има нещо, което трябва да ви кажа, - проговори тя.

И му го каза. Всичкото, а не само по-пригледната част. Той си седеше и я слушаше внимателно.

- Брей че работа, - изкоментира той, когато тя свърши.

- Ами... съжалявам, - не се сети какво друго да каже тя.

- Та значи ми *казваш*, тъй де, че щото оня дзвер те е накарал да ми задигнеш паричките за погребението, тъй де, ти си мислиш, че онея твоите приказните приятелчета са ми напълнили мойто сандъче със злато, така че ти да не загазиш, нал'тъй?

- Ами май да, - отговори Тифани.

- Е хубаво тогаз, то аз май трябва да ти благодаря, - каза г-н Щъкачев.

- *Какво?*

- Тъй де, чини ми се на мене, че да не беше извадила среброто и медта, то вътре нямаше да се събере сичкото туй ми ти златце, нал'тъй? - обясни г-н Щъкачев - А като гледам, то на оня твоя мъртвия крал там горе на твойте ридове, тея жълтички надали ще му потрябват.

- Да, обаче...

Г-н Щъкачев се разрови в сандъчето и извади жълтица, с която можеше да се купи цялата му къща.

- Ей на малко нещичко и за теб, мойто 'миче, - каза той - Да си имаш за панделки и таквиз работи…

- Не! Не мога! Няма да е честно! - запротестира отчаяна Тифани.

Всичко беше тръгнало *съвсем* накриво!

- Брей, хубава работа, - светлите очи на г-н Щъкачев я изгледаха проницателно - Е тогава да го кажем, че е за отплата за ей тая задачка, дето ще отърчиш да ми я свършиш, а? Ще изприпкаш горе по тея ми ти стълби, дето мен вече хич ме няма да ги катеря, та да ми донесеш черния ми костюм, дето е закачен зад вратата, а в долапа от оня край на леглото има чиста риза. Освен туй ще ми лъснеш обувките и ще ми помогнеш да стана, а после май и сам ще си вървя по селото. Щото, видиш ли, множко са си

тея парички да ги изхарчи човек за едно погребение, ама като гледам са си баш добре, като да се дигне сватба, та ще взема аз да предложа предложение на вдовичката Тъси, да вземе че да се съпрегне в съпружество с мен!

За това последното изречение трябваше известно обмисляне, след което Тифани попита:

- Наистина ли?

- Наистина, я, - г-н Щъкачев с мъка се изправи на крака - Чудна жена си е тя, мераклийски го прави пая с говеждо и лук и пълен набор свои си зъби си има. Туй го знам, щото тя ми ги показа. Най-малкото й момче й е намерило чудни купешки зъби чак от големия град, а колко хубаво й стоят само. А е толкова добра, че един ден ми ги зае, като ми се опъна едно парче свинско, а как да забрави човек такава добрина.

- Ъъъ... и не мислите ли, че първо би трябвало да си помислите за това? - каза Тифани.

Г-н Щъкачев се изсмя.

- Да мисля ли? Няма какво да му се *мисли*, бре девойче! И коя си ти да разправяш на стар и патил човек като мен, какво трябва да мисли? Че аз деветдесет и един лазарника съм изкарал, не е шега работа туй! А още мърдам! Да не говорим, че като я гледам, как и бляскат на вдовицата Тъси очичките, май няма да си прави оглушки, като и кажа, каквото има да се каже. Много бляскане на очички съм видял аз през годинките ми, та знам кое как е. А и комай и това, че проимах изневиделица цял сандък злато, ще да позаглади нещата, както би казал татко ми, мир на праха му.

За да се облече на г-н Щъкачев му потрябваха десет минути, много мъки и попържни, и изобщо никаква помощ от страна на Тифани, на която беше казано да се обърне с гръб към него и да си запуши ушите с ръце. След това тя трябваше да му помогне да излезе в градината, където той захвърли единия бастун и размаха пръст към бурените.

- А утре като ви подкарам аз вас с косата! - закани се тържествуващо той.

На градинската порта той се хвана за един от стълбовете и задъхан се изтегли до почти вертикално положение.

- Е значи, - поде той леко нервно - Ако не сега, то кога. Като ме гледаш, добре ли изглеждам?

- Добре изглеждате, г-н Щъкачев.

- Нищо изцапано? Нищо откопчало се?

- Ъ... нищо такова, - успокои го Тифани.

- А косата ми как е?

- Ами... вие нямате коса, г-н Щъкачев, - напомни му тя.

- Да бе. Вярно. Ще трябва да си купя значи една какмусевикаше-де, от онези, като калпаци от коса? Ще ми стигнат ли за това парите, как мислиш?

- Перука ли? Ще можете да ги си купите с хиляди, г-н Щъкачев!

- Ха! А така, - блесналите му очи обходиха градината - Някакво цвете ще се намери ли? Че не виждам добре... А да... очило ми трябва на мене, виждах го веднъж аз, такова едно стъклено, като погледнеш, виждаш все едно очите са ти новички. Само като за мене... дали ще ми стигне като за очило?

- Г-н Щъкачев, - увери го Тифани - ще ви стигне за *каквото си поискате*.

- Ей, златна ти уста! - възкликна г-н Щъкачев - Точно сега обаче, ще ми трябва на мене една букет-китка цветя, момичето ми. Че как без цветя жена да ухажвам, а цветя хич не виждам. Да е останало нещо?

Сред бурените и тръната в двора имаше тук таме и по някоя роза. Тифани изтича да вземе нож от кухнята и направи от тях букет.

- Ей, хубаво, - одобри той - Късен цвят, тамън като мене!

Той ги стисна здраво в свободната си ръка и после изведнъж се намръщи, замлъкна и застина като истукан...

- Щеше ми се моят Тоби и мойта Мери да можеха да дойдат на сватбата ми, - проговори тихо той - Да, но те, знаеш ли, умряха.

- Да, - продума Тифани - Знам, г-н Щъкачев.

- А ми се ще също и мойта Нанси да беше жива, макар че както се каня да се женя за друга жена, това май не е много разумен мерак. Ха! Че то, кажи го, всички които познавам, са все мъртви - г-н Щъкачев известно време се вглеждаше в букета и после пак изправи рамене - Да, ама нищо не може да се стори за това, нали тъй? Дори и с пълен сандък злато!

- Тъй е, г-н Щъкачев, - гласът на Тифани издрезгавя.

- Ей, ама недей плака, бре момиче! Слънчице грее, птички пеят, а каквото е минало, не можеш го върна, нали? - тръгна да я ободрява г-н Щъкачев - А и Вдовичката Тъси чака!

За миг на лицето му се мярна паника и той прочисти гърло:

- Ама аз нали не мириша на лошо, а?

- Ами... само на нафталин, г-н Щъкачев.

- Нафталин? Че какво му е на нафталина? Хубаво значи! Хайде, че нямам време за губене!

И само с един бастун, размахвайки ръката си с цветята за равновесие, г-н Щъкачев потегли с изненадваща бързина.

- Е, - проговори Госпожа Вихронрав, когато той с развяващи се пешове на сетрето си сви зад ъгъла - Добре мина, нали?

Тифани се огледа. Госпожа Вихронрав все така никаква не се виждаше, но все някъде тук трябваше да не се вижда. Тифани присви очи

към нещо, което несъмнено си беше стара стена с леко попълзял я бръшлян, и едва когато вещицата се размърда, тя я видя. Нито беше направила нещо с дрехите си, нито някаква магия, доколкото можеше да каже Тифани, тя просто се беше ... сляла.

- Ами да, - каза Тифани, извади кърпичка и си изсекна носа.

- Но нещо те гложди, - подкара я вещицата - Мислиш си, че *не биваше* да свърши така, нали?

- Не! - отрече разгорещено Тифани.

- Да не мислиш, че щеше да е по-добре той да бъде погребан в някой евтин ковчег платен от селото?

- *Не!* - Тифани закърши ръце. Госпожа Вихронрав беше язвителна като цяло поле карфици - Но... добре де, някак си не изглежда... честно. Искам да кажа, щеше ми се Фийгълите да не бяха направили това. Сигурна съм, че можех ... да се оправя все някак си, да спестявам...

- Живеем в нечестен свят, детето ми. Радвай се, че имаш приятели.

Тифани погледна нагоре, там където свършваше гората.

- Да, - каза Госпожа Вихронрав - Но не е там.

- Тръгвам си, - обяви Тифани - Мислих си за това и сега ще си тръгна.

- С метла ли? - подпита Госпожа Вихронрав - Няма да е достатъчно бъ...

- Не! Че накъде да отлетя? За вкъщи ли? Не искам да го карам там! Освен това не мога просто да отхвърча нанякъде и да го оставя да вилнее наоколо! Когато то... когато аз го срещна, не искам наблизо да има хора, разбирате ли? Знам какво мога... какво *то* може да направи като се ядоса! Че аз наполовина убих г-ца Здравомислова!

- А ако то те последва?

- Много хубаво! Ще го взема с мен там горе! - Тифани махна към планините.

- Сам сама?

- Нямам избор, нали?

Госпожа Вихронрав и хвърли един поглед, който продължи твърде дълго.

- Не, - рече тя - Нямаш. Нито пък аз. Ето защо аз *ще* дойда с теб. Без спорове, госпожице. Че как ще ме спреш, а? А, това ми напомня за ... онея тайнствените синини на г-жа Тауни, та те са от това, че г-н Тауни я бие, а бащата на бебето на г-ца Бързакова е младият Фред Търви. Може да споменеш това на г-ца Здравомислова.

Докато говореше една пчела й излетя от ухото.

Стръв, мислеше си Тифани няколко часа по-късно, докато се качваха от къщичкета на г-ца Здравомислова накъм високопланинските ливади.

Дали не съм стръв, също както в старо време когато ловците ще държат някъде агне или яре за да примамят вълците?

Тя има план как да убие роилника. *Знам* си, че има. Измислила е нещо. То ще дойде за мен, а тя само ще махне с ръка и готово.

Сигурно си мисли, че съм глупава.

Спориха, разбира се. Но Госпожа Вихронрав беше прибегнала до лична обида. Която беше: „*Ти си на единайсе години"*. Ей така на. Ти си на единайсе и какво ще каже г-ца Здравомислова на родителите ти? Извинявайте много за Тифани, но ние я оставихме да иде сам самичка да се бие с едно прадревно чудовище, което не може да се убие и каквото остана от нея, е в този буркан?

В този момент към нея се беше присъединила и г-ца Здравомислова, почти разплакана.

Ако Тифани не беше вещица, щеше да се разплаче, че всички са толкова *несправедливи*!

Всъщност обаче бяха справедливи. Тя знаеше, че са справедливи. Те мислеха не само за нея, а и за другите хора, а Тифани се намрази (добре де, мъничко), че самата тя не беше помислила за това. Но беше толкова подло от тяхна страна да изберат точно *този* момент да са справедливи. Ей *това* беше несправедливо.

Никой не й беше казал, че е само на девет, когато потегли за страната на Феите въоръжена само с тиган. Вярно, то никой друг не знаеше, че тя отива там, освен Нак Мак Фийгъл, а тя беше много по-висока от всеки от тях. Щеше ли да отиде там, ако знаеше, какво я чака? - замисли се тя.

Да. Щях.

И ще се изправиш срещу роилника, нищо че не знаеш как да го победиш?

Да. Ще се изправя. В него има частица от мен. Може и да мога да сторя нещичко...

Да, но не си ли поне ей толкова доволна, че Госпожа Вихронрав и г-ца Здравомислова спечелиха спора, така че сега потегляш на бой много безстрашно, но случайно те съпровожда, *напълно* пряко волята ти, най-могъщата жива вещица?

Тифани въздъхна. Ужасно е, когато собствените ти мисли се съюзят срещу теб.

Фийгълите нямаха нищо против тя да излезе срещу роилника. А *имаха* против това, да не ги пуснат да дойдат с нея. Тя си знаеше, че много ги обиди. Обаче, както беше заявила Госпожа Вихронрав, това си бяха баш потайнювки и в тях нямаше място за Фийгъли. Ако роилникът дойдеше, не на сън, а наяве, той нямаше да има нищо, което да можеше да се ритне или джасне с глава.

Тифани се беше опитала да им държи една кратка благодарствена реч, но Роб Секигоопрай й беше обърнал гръб със скръстени ръце. Изобщо не беше минало добре. Но старата вещица си беше права. Те можеше да пострадат. Бедата беше, че ако обясняваш на някой Фийгъл, колко опасно може да стане, това само още повече го ентусиазира.

Тя ги остави да се карат помежду си. Хич не беше минало добре.

Сега обаче всичко това вече беше зад гърба й, в повече от един смисъл. Дърветата покрай пътеката бяха не толкова бухнали, а по-заострени, или, както щеше да каже Тифани, ако беше чела повече за дървета, широколистните видове бяха отстъпили пред иглолистните.

Можеше да усети роилника. Той вървеше след тях, но далече отзад.

Ако човек трябва да си представи главна вещица, нямаше да си представи точно Госпожа Вихронрав. Щеше да си представи г-жа Уховрътска, която се плъзгаше по пода все едно е на колелца и носеше рокля черна като тъмнината в дълбоко подземие, докато Госпожа Вихронрав беше просто старица с набръчкано лице и мазолести ръце и роклята й беше черна като нощта, която никога не е толкова черна, колкото си мислят хората. А и полите й бяха изцапани и поразнищени.

„*От друга страна*, - обади се Вторият и Акъл - *ти веднъж нали купи на Баба Болежкова порцеланова пастирка? Цялата синьо-бяла и лъскава?*"

Първият й Акъл помисли: „Е, да, но тогава бях много по-малка."

А Вторият й Акъл продължи: „*Да но коя беше истинската пастирка? Лъскавата госпожичка с хубавата чистичка рокля и панделките по обувките или старицата, която газеше през снега с ботуши с полепнало по тях сено и наметнала стар чувал?*"

И тогава Госпожа Вихронрав се препъна. И много бързо си възстанови равновесието.

- Много са нестабилни тея камъни по пътеката, - каза тя - внимавай с тях.

Тифани погледна. Нямаше чак толкова много камъни, а и те не изглеждаха кой знае колко разклатени.

Колко ли стара беше Госпожа Вихронрав? Това беше още един въпрос, който никак не й се искаше да си беше задавала. Тя беше слаба и жилава, също като Баба Болежкова, като онзи вид хора, които просто не спират. Да, но един ден Баба Болежкова си беше легнала и повече не стана, просто ей така...

Слънцето залязваше. Тифани усещаше роилника също както се усеща, че някой те наблюдава. Горите загърнали планината като с шал се бяха смълчали.

Накрая вещицата спря на едно място където скалите се изправяха като колони сред почвата. Седна, облегна се на един голям камък и каза:

- И това ще свърши работа. Скоро ще се мръкне, а с всичките тези нестабилни камъни, може и глезен да си навехнеш.

Наоколо се въргаляха огромни балвани, големи като къщи, срутили се някога от планината. Чукарите започваха съвсем наблизо и каменната урва като че надвисваше над Тифани като вълна. Мястото беше пустинно. Всеки звук отекваше.

Тя седна до Госпожа Вихронрав и отвърза торбата, която г-ца Здравомислова им беше приготвила за из път.

Тифани нямаше много опит в тези неща, но според книгата с приказките типичната храна за вземане на приключение беше хляб и сирене. И то твърдо сирене. Г-ца Здравомислова обаче им беше направила сандвичи с шунка, беше добавила туршия, а също и салфетки. Странна мисъл й се завъртя в главата: Може и да се мъчим да намерим начин да убием ужасяващо чудовище, но поне няма да сме целите в трохи.

Имаше и шише студен чай и торбичка с бисквити. Г-ца Здравомислова си познаваше Госпожа Вихронрав.

- Защо да не си запалим огън? - предложи Тифани.

- Как защо? Гората е доста надолу от тук, за да се мъкнат чак от там съчки, а след още двайсе минути ще изгрее чудна месечина. Твоят приятел си се държи надалеч, а тук няма нищо друго, което да ни нападне.

- Сигурна ли сте?

- В *моите* планини нищо не може да ми се случи, - отвърна Госпожа Вихронрав.

- Ама няма ли тролове и вълци и такива неща?

- О да. Колкото щеш.

- А те няма ли да се опитат да ни нападнат?

- Вече не, - отвърна й с удовлетворение глас от тъмното - Ще ми подадеш ли бисквитките, моля.

- Ето. А туршия ще обичате ли?

- От туршията получавам страшни газове.

- Е, в такъв случай...

- Ей, не съм казала *не*, - Госпожа Вихронрав се протегна и си взе две мариновани краставички.

Е, *добре*, помисли си Тифани.

Тя беше взела три сурови яйца. Схващането на цаката на бъркотията нещо беше продължило твърде дълго. Което беше просто глупаво. Всички останали момичета можеха да ги използват. А тя беше сигурна, че прави всичко правилно.

Тя си беше напълнила джобовете със случайни неща. Сега ги наизвади без да гледа, уви конеца около яйцето, както беше правила стотици пъти досега, хвана клечките и ги намести така, че да...

Пльок!

Яйцето се строши и се разтече.

- Нали ти казах, - отвори едно око Госпожа Вихронрав - Играчки са това. Клечки и камъни.

- Някога *използвала* ли си бъркотия? - попита Тифани.

- Не. Не можах да им схвана цаката. Те само ми се пречкаха, - Госпожа Вихронрав се прозя, загърна се в одеялото, похъмка докато се опитваше да се намести по-удобно до скалата и след малко дишането й стана по-дълбоко.

Тифани зачака смълчана и увила се в одеялото докато не изгря луната. Беше очаквала, че така ще стане по-добре, но не стана. Преди имаше просто мрак. А сега се появиха и сенки.

До нея се разнесе хъркане. От онея сериозните, като от раздиране на платно.

Долетя тишина. Плъзна се през нощта на сребристи криле, безшумна като падащо перце, тишина въплътена в птица, и кацна на един камък наблизо. Извъртя си главата и погледна Тифани.

В този поглед имаше нещо повече от птиче любопитство.

Старицата пак изхърка. Тифани се протегна без да изпуска от очи бухала и леко я разтърси. Когато това не свърши работа, тя я разтърси по-силно.

Чу се шум като че се сблъскаха три прасета, Госпожа Вихронрав отвори очи и проговори:

- Буу-ху?

- Един бухал ни гледа! Съвсем до нас!

Изведнъж бухалът примигна, погледна Тифани като че недоумяващ какво прави тук, разпери криле и се изгуби в нощта.

Госпожа Вихронрав си разтърка гърлото, прокашля се и каза прегракнало:

- Разбира се, че беше бухал, бе дете! Десет минути ми трябваха да го примамя толкова наблизо! А сега просто млъкни, та аз да почна отначало, иначе ще трябва да се оправям с прилеп, а като излезеш с прилеп, дори и за малко, накрая почваш да мислиш, че можеш да виждаш с ушите си, което не е работа за една прилична жена!

- Но вие хъркахте!

- *Не* хърках! Само малко си отпочивах, докато си примамя бухал! Да не ме беше тръскала, та да подплашиш птицата, вече щях да съм там горе, с цялата околност пред очите ми.

- Вие... обземахте ума й? - ахна смутено Тифани.

- Не! Аз да не съм някой от твойте роилници, я! Аз само... да го позаема... малко на стоп... само да го подтикна лекичко, така че той изобщо да не ме забележи. А сега опитай да поспиш!

- Ами ако роилникът...?

- Ако наближи, аз ще съм тая, която ще ти каже! - изсъска Госпожа Вихронрав и пак легна, след което пак рязко вдигна глава и добави - И *не* хъркам!

След половин минута тя пак захърка.

А след още няколко минути се върна бухалът, или пък може да беше друг бухал. Кацна безшумно на същия камък, постоя малко и отлитна. А вещицата спря да хърка. Нещо повече, спря и да диша.

Тифани се наведе над нея и след малко наканване допря ухо до костеливите й гърди, да види дали има пулс.

Собственото й сърце се сви като че в юмрук...

... заради онзи ден, когато намери Баба Болежкова в колибката й. Тя си лежеше мирно на тесния железен креват, но още като стъпи там, Тифани веднага беше разбрала, че нещо не е наред...

Туп.

Тифани преброи до три.

Туп.

Е добре, все някакъв пулс имаше.

Много бавно, така както расте клон, се занадига една вкочанена ръка. Плъзна се като ледник в един джоб и се върна държаща голямо парче картон, на който беше написано:

НИ СЪМ
УМРЬЯЛА

Тифани реши, че няма да спори. Но все пак зави по-плътно старицата, а и себе си уви с одеялото.

И на лунна светлина реши пак да опита с бъркотията.

Все ще може да я накара да свърши все нещо. Може би ако...

На лунна светлина, тя много, ама много внимателно...

Пльок!

Яйцето се строши. Яйцата всеки път й се трошаха и й беше останало само едно. Тифани не смееше да опита с бръмбар, дори и ако можеше да намери такъв. Щеше да е твърде жестоко.

Тя се облегна и се загледа в сребристо черния пейзаж, а Третият и Акъл помисли: *Няма да дойде*.

Защо?

И тя си помисли: *Не знам, откъде знам. Но знам. То се пази. Знае, че Госпожа Вихронрав е с мен*.

И тя си помисли: *Че откъде ще знае това? То си няма ум. Не знае, какво е това Госпожа Вихронрав!*

Трябва още да си помисля, - помисли Третият Акъл.

Тифани се сгуши до скалата.

Понякога в главата й беше твърде... гъчкано...

И изведнъж стана сутрин, грейна слънце, по косата й имаше роса, мъгла се надигаше от земята като пушек... а един орел седеше на камъка, където снощи беше бухалът и ядеше нещо космато. Виждаше ясно всяко перце по крилете му. Той преглътна, изгледа Тифани с бясното си птиче око и отхвръкна нанякъде развихряйки мъглата.

Госпожа Вихронрав до нея пак захърка, което Тифани реши че значи, че е пак в тялото си. Тя смуши старицата и звукът от постоянно *хрррр-фиу* стана на *хълцук*.

Старицата седна кашляйки и махна раздразнено ръка към Тифани да й подаде шишето с чая. Не проговори докато не гаврътна половината.

- Кой каквото ще да казва, ама заекът сготвен повече го бива, - забеляза задъхано тя връщайки тапата на шишето - А и да е *одран*!

- Вие сте обзела... *заела* орела? - ахна Тифани.

- Ами че как. Да не искаш да карам горкото бухалче да хвърчи след съмване, само за да поогледам. Той цяла нощ ловуваше съсели, а, повярвай ми, и суров заек е по-добре от съсел. Не си го и помисляй това, да ядеш съсели.

- Няма, - обеща Тифани с твърдото намерение да го спазва - Госпожо Вихронрав, *мисля*, че се сещам, какво прави роилникът. Той мисли.

- Аз пък си мислих, че той няма мозък!

Тифани остави мислите си да говорят сами за себе си.

- Но в него нали има ехо от мен, нали така? Не може да няма. Той нали си има ехо от всеки, когото е... бил. Все нещо трябва да има и от мен. Аз знам, че той е там някъде, а той знае, че аз съм тук с вас. И затова той се пази.

- Я? И защо така?

- Защото го е страх от вас, така ми се струва.

- Ха! Това пък защо?

- Това е, защото и мен ме е страх, - каза простичко Тифани - Малко.

- Леле мале. Наистина ли?

- Да, - рече Тифани - Той е като бито куче, което не ще да избяга. Не разбира, какво лошо е направило. Но... има още едно нещо... още малко и ще ми дойде тази мисъл...

Госпожа Вихронрав не каза нито дума. Лицето й стана безизразно.

- Добре ли ви е? - обезпокои се Тифани.

- Просто ти оставях време да ти дойде оная мисъл, - отговори Госпожа Вихронрав.

- Извинявайте. Вече я загубих. Но пък... не подхождаме към роилника правилно.

- О, нима? И защо така?

- Защото... - бореше се със собствената си мисъл Тифани - Мисля, че е защото не искаме да подходим към него правилно. Става дума за ... третото желание. А не знам, какво ли значи това.

- Продължавай да я ръчкаш тази мисъл, - посъветва й вещицата, след което погледна нагоре и добави - Имаме си компания.

На Тифани й трябваха няколко секунди докато засече каквото беше видяла Госпожа Вихронрав - петънце на границата на горите, малко и тъмно. После то се оформи в образа на Петулия, летяща бавно и боязливо на няколко стъпки над пиреновия пущинак. От време на време тя скачаше от метлата и я наместваше в малко по различна посока.

Като стигна до Тифани и Госпожа Вихронрав тя пак скочи, припряно сграбчи метлата и я насочи към една голяма канара. Метлата опря в нея и зависна там мъчейки се да прелети право през скалата.

- Ъъъ, извинявайте, - проговори задъхано Петулия - Но не винаги успявам да я спра, а така е по-добре, отколкото да си мъкна котва... Ъъъ.

Тя започна да прави реверанс на Госпожа Вихронрав, някъде накъм половината път се сети, че е вещица и се опита да го превърне в поклон, което е гледка, за която хората и пари можеше да плащат. Накрая тя се оказа сгъната на две, а отнякъде долетя жалното й гласче:

- Ъъъ, ще ми помогнете ли, моля ви? Май че Тримонтанската ми Октограма ми се е закачила за Кесията с Деветте Билки...

Последва минута и нещо решаване на главоблъсканици, като Госпожа Вихронрав не спираше да мърмори „Играчки, нищо повече от играчки", докато разплитаха разните му огърлици и гривни.

Накрая Петулия се изправи, цялата изчервена. Видя изражението на Госпожа Вихронрав и побърза да си свали шапката и я хвана с две ръце пред гърдите си. Което беше знак на уважение, но също така значеше, че две стъпки дълго остро нещо е насочено срещу тях.

- Ъъъ... минах да видя г-ца Здравомислова и тя ми каза, че сте излезли да се биете срещу някаква ужасия, - заобяснява тя - Ъъъ... така че аз си помислих, най-добре да ида да ви видя как сте.

- Ъъъ... това беше много мило от твоя страна, - каза Тифани.

Предателският й Втори Акъл обаче си помисли: А какво щеше да правиш, ако то ни беше нападнало, а? За момент тя си представи как Петулия е застанала пред някаква развилняла се ужасия, но не беше толкова смешно, колкото й се стори отначало. Петулия *щеше* да се изправи пред ужасията, трепереща от страх, дрънчаща с безполезните си амулети, почти загубила ума и дума от ужас... но все пак не отстъпваща. Та тя си беше помислила, че тук някой точно сега може да се е изправил срещу ужасия, и *все пак* беше дошла.

- Как се казваш, момичето ми? - попита я Госпожа Вихронрав.

- Ъъъ, Петулия Хрущялкова, госпожо. Уча се с Гунифър Чернокачулкова.

- А, Старата Майчица Чернокачулкова значи? - одобри Госпожа Вихронрав - Много е свястна. Бива я с прасетата. Добре стори, че дойде.

Петулия погледна разтревожено Тифани:

- Ъъъ, ти добре ли си? Г-ца Здравомислова каза, че си била... болна.

- Сега съм много по-добре, но много ти благодаря че ме попита, все пак, - зазапъва се окаяно Тифани - Виж, страшно съжалявам, че...

- Е, нали беше болна, - успокои я Петулия.

И ето още нещо относно Петулия. Тя винаги ще мисли най-доброто за всекиго. Което беше малко стряскащо, когато, тази, за която тя се старае, колкото може да мисли най-доброто, си тъкмо ти.

- Ще се връщаш ли в къщурката преди Изпитанията? - попита Петулия.

- Изпитанията ли? - съвсем се объркa Тифани.

- Изпитанията за Вещици, - поясни Госпожа Вихронрав.

- Днес, - уточни Петулия.

- Съвсем бях забравила за тях! - оплака се Тифани.

- Аз обаче не бях, - вметна спокойно старата вещица - Никога не пропускам Изпитанията. Нито веднъж вече от шестдесет години насам. Ще сториш ли едно добро на горката стара жена, госпожице Хрущялкова, да отпрашиш с тая твойта метла до у г-ца Здравомислова да й предадеш много здраве от Госпожа Вихронрав, която, тъй да й кажеш, ще поеме направо за Изпитанията. Тя добре ли беше?

- Ъъъ, тя жонглираше с топки *без да си използва ръцете!* - сподели възхитено Петулия - И знаете ли какво? В градината й видях феичка! Синичка!

- Така ли? - трепна гласът на Тифани.

- Да! Макар че беше доста мърляво. И като го попитах, наистина ли е феичка, то ми каза, че било ... ъъъ... „фея на големите гадни ужасно парливи, железно жилави копривища от Страната Дрън-дрън" и ме нарече „шашкънка". Случайно да знаеш какво значи това?

Тифани я погледна в кръглото й, изпълнено с надежда личице. И й беше на устата да каже: „Значи някой, който обича феи", но навреме се спря. Така просто нямаше да е честно. Тя въздъхна:

- Петулия, ти си видяла Нак Мак Фийгъл. То *си е* нещо като фея, вярно, но не от добрия вид. Тоест те по сърце са си добри... добре де, донякъде... но не са съвсем мили. А „шашкънка" е един вид ругатня. Макар че не мисля, че е особено лоша.

Изражението на Петулия за известно време не се промени. След което тя проговори:

- Значи все пак си *беше* фея, нали?

- Да де, технически погледнато.

На кръглото лице грейна усмивка.

- Е, добре тогава, сигурно и големите гадни ужасно парливи, железно жилави копривища си имат нужда от феи, също като всяко друго растение, - заключи Петулия.

Глава Единадесета
Артър

Когато Петулия си тръгна Госпожа Вихронрав се изправи и каза:

- Да вървим, млада госпожице. Че до Крива Урва са осем мили. Докато стигнем, те вече ще са почнали.

- Ами роилникът?

- О, да заповяда, ако толкова му се иска, - Госпожа Вихронрав се усмихна - Я не ми се мръщи така. Там на Изпитанията ще са се събрали повече от триста вещици, а и е навън в полето. От това по-безопасно, здраве му кажи. Или да не ти се иска да срещнеш роилника точно *сега*? Може пък да може да се уреди. Той май не е много бърз.

- Не! - каза Тифани по-бурно отколкото й се искаше - Не, защото... то не е, каквото изглежда. Не сме го подхванали правилно. Ами... не мога да обясня. Но е заради третото желание.

- Което не знаеш какво е, а?

- Да. Но скоро ще разбера, надявам се де.

Вещицата се вгледа в нея.

- Да, и аз също се надявам, - каза тя - Е добре, няма какво да се мотаем тук. Да вървим.

И като каза това, вещицата си взе одеялото и потегли, като че я теглеха с въже.

- Ама ние даже не сме закусили! - притича след нея Тифани.

- Снощи ядох колкото щеш съсели, - отвърна през рамо Госпожа Вихронрав.

- Да, но то не е като наистина да сте ги яли, нали така? - възрази Тифани - Този, който *всъщност* ги изяде, е бил бухалът.

- Теоретично погледнато, така си е, - призна Госпожа Вихронрав - Но след всичките тези съсели, дето си мислиш, че си изяла, ще се учудиш, как няма да ти се яде нищо друго на сутринта. Или оттогава нататък во веки веков.

После тя кимна към отдалечаващата се фигурка на Петулия:

- Приятелка ли ти е?

- Ами... ако ми е приятелка, аз не я заслужавам, - отговори Тифани.

- Ммм, - провлачи Госпожа Вихронрав - Е, понякога получаваме, каквото не заслужаваме.

Като за възрастна жена Госпожа Вихронрав можеше да върви доста бързо. Тя крачеше ли крачеше през пущинака, като че ли разстоянието й беше лично оскърбление. Но освен това я биваше и в още едно нещо.

Тя разбираше от тишина. Дългите поли на роклята й шумоляха отърквайки се в пирена, но някак си това ставаше част от фоновия шум. И в тази тишина, както си вървяха, Тифани можеше да дочуе спомените. Роилникът й ги беше оставил със стотици. Повечето бяха толкова бледи, че в тях нямаше нищо повече от леко неудобно усещане в главата, но прастарият тигър беше ярък, а преди него и онзи гигантски гущер. Те са били машини за убиване, най-могъщите създания в техния свят, някога отдавна. Роилникът ги беше завзел и двамата. И те бяха умряли в бой.

Постоянно е вземал все нови и нови тела, всеки път подлудявайки собствениците им от жажда за власт, което винаги е свършвало с това, че са ги убивали... и тъкмо когато Тифани се зачуди *защо*, един спомен се обади: *Защото го е страх*.

Че от какво ще да го е страх? - мислеше си Тифани - Нали е толкова могъщ!

Кой знае. Но е пощурял от ужас. Напълно е изкухял!

- Ти си Чувствителиян Суетон, нали? - каза Тифани и чак тогава ушите й и съобщиха, че го е казала на глас.

- Приказлив е, а? - подметна Госпожа Вихронрав - Много приказваше, докато ти спеше. Много високо мнение е имал за себе си. Като гледам, затова спомените му ще да са се запазили толкова време.

- Да, но не може да различи изкухяване от изкуфяване, - забеляза Тифани.

- Е, нали спомените избледняват, - сви рамене Госпожа Вихронрав.

И изведнъж спря и се облегна на една скала. Като че не можеше да си поеме дъх.

- Добре ли сте, госпожо? - обезпокои се Тифани.

- Като кукуряк съм, - отвърна Госпожа Вихронрав с леко хриптене - Само да си поема малко дъх. А и то само шест мили останаха.

- Забелязвам, че понакуцвате, - отбеляза Тифани.

- Така ли било? Тогава престани да забелязваш!

Викът й отекна от канарите, строг и заповеден. Госпожа Вихронрав се прокашля, когато ехото заглъхна. Тифани беше пребледняла.

- Като гледам, - промълви старата вещица - комай днес съм малко нещо сприхава. Сигурно е от съселите, - тя пак се прокашля - Онея, които

ме познават или са си заслужили по един или друг начин, ми казват Баба Вихронрав. Няма да придирам, ако и ти ми викаш така.

- *Баба* Вихронрав? - Тифани беше от шокирана по-шокирана от този пореден шок.

- Не и *технично* погледнато, - добави припряно Госпожа Вихронрав - Това е на каквото му викат почетна титла, също както Старата Майчица Еди-коя-си или Добрата Стара Някоя-си или Леля Нещо-си. Да е ясно, че тая вещица е... напълно... е била...

Тифани не знаеше дали да се разсмее или да заплаче.

- *Знам*, - каза тя.

- Така ли?

- Като Баба Болежкова, - обясни Тифани - Тя си *беше* мойта баба, но всички на Варовитище й казваха Баба Болежкова.

„Г-жа Болежкова" просто нямаше да върши работа, то си беше ясно. На хората им трябваше някоя по-топла, сърдечна, открита думичка. Всеки можеше да иде при Баба Болежкова.

- То е като да си като баба на всички, - допълни тя.

Но не добави: „*която им разправя приказки!*"

- Е добре тогава. Може и тъй да е. Както и да е, Баба Вихронрав съм, - съгласи се Баба Вихронрав, но бързо допълни - но не и *технично* погледнато. А сега стига приказки и да мърдаме.

Тя се изправи и пак потегли.

Баба Вихронрав. Тифани го опита няколко пъти наум. Изобщо не познаваше другата си баба, която беше умряла преди тя да се роди. Да наричаш някого другиго Баба беше странно, но пък, кой знае защо, изглеждаше правилно. Нали всеки си имаше по две.

Роилникът ги следваше. Тифани го усещаше. Но не ги приближаваше. Така значи, ето ти чуден трик, който да покажеш на Изпитанията, помисли си Тифани. Баба (умът й потрепна като си помисли тази дума), та значи Баба си имаше план. Не можеше да няма.

Обаче... нещо не беше наред. Имаше още една мисъл, която тя някак си все не можеше да премисли, която все й се изплъзваше всеки път като и се стореше, че а-а да я схване. Роилникът действаше някак-си неправилно.

Тя се постара да не изостава от Баба Вихронрав.

Като понаближиха Изпитанията, това си пролича. Тифани зърна поне три метли във въздуха, всичките в една посока. После излязоха на утъпкана пътека, по която групи хора вървяха все в една посока, а сред тях имаше и няколко островърхи шапки, което си беше сигурен признак. Пътеката слезе през някаква гора, излезе насред нивички и градини приличащи на кръпки и се насочи към един висок плет, иззад който се чуваше духов оркестър, свирещ подборка от Хитовете на Всички Времена,

макар че като го слушаш, надали имаше и двама музиканти, които да бяха съгласни по въпроса, кои са Хитовете и кои Времената.

Тифани подскочи като зърна един балон издигащ се над дърветата, подхванат от вятъра и отнесен нанякъде, но се оказа, че си е просто балон, а не сгъстък от излишен Брайън. Тя можа да познае това по последвалия го продържителен яростен врясък примесен с гръмогласната жалба: „АААауууааауууискамискамиииидаймидаймидаймидайаааауууаааааа БААЛОНЧЕТООООО!", което беше традиционният звук на мъничко детенце, току що научило, че с балоните, както и с живота като цяло, е много важно да знаеш, кога да не му отпускаш края. То балоните за друго не стават, освен да учат малките дечица на това.

Обаче в този случай една метла възседната от някого с островърха шапка се издигна над дърветата, хвана балона и го смъкна обратно на терена за Изпитанията.

- Не беше така навремето, - размрънка се Госпожа Вихронрав като стигнаха до една порта - Аз като бях момиче, ние просто се срещахме някъде на някоя поляна, само ние си. Сега обаче, не, трябва да е непременно Големия Празник за Цялото Семейство. Ха!

Пред портата водеща за полето имаше навалица, но в това „Ха!" имаше нещо. Тълпата се раздели като с магия, жените си придърпаха децата по-близо към себе си и Баба прошества направо към портата.

Там имаше едно момче продаващо билети, на което точно сега му се искаше изобщо да не се беше раждало. Баба Вихронрав го изгледа. Тифани видя как ушите му се зачервяват.

- Два билета, млади момко, - проговори Баба. В думите й проблясваха ледунки.

- Значи, ъъъ, това ще са, ъъъ ... един детски и един за гражданка на възраст? - изломоти младият момък.

Баба се надвеси над него и попита:

- *Какво* е това гражданка на възраст, млади момко?

- Амии... нали разбирате... за старите хора... - мънкаше момчето.

Ръцете му се разтрепериха. Баба се надвеси още по-наблизо. На момчето много, ама наистина много му се искаше да отстъпи, но краката му се бяха залепили за земята. Не можа да направи нищо, освен да се изгъне назад.

- Млади момко, - обясни му Баба - Аз нито сега съм, нито изобщо някога ще бъда „стари хора". Ще вземем два билета, които както виждам на табелата са по пени парчето.

Ръката й се стрелна, бърза като усойница. Момчето отскочи със звука „*ньиииии*".

- Ето два пенса, - каза Баба Вихронрав.

Тифани погледна Баба в ръката. Тя беше опряла палеца в показалеца си, но между тях не се виждаше да има паричка. Въпреки това младият момък много внимателно и с ужасена усмивка взе пълната липса на два пенса между своя палец и показалец. Баба изтръгна два билета от другата му ръка.

- Благодаря ти, млади момко, - каза тя и влезе.

Тифани се втурна след нея.

- Ама какво...? - започна тя, но Баба Болежкова вдигна пръст пред устните си, хвана Тифани за раменете и я обърна кръгом.

Билетопродавачът още се взираше в пръстите си. Даже си ги потърка. После сви рамене, премести ги над кожената си кесия и пусна.

Дзън, дзън…

Тълпата около портата ахна, някои изръкопляскаха. Момчето се огледа с една ми ти налудничава усмивка, сякаш *разбира се* е очаквал, че точно това ще се случи.

- Е, хубаво, - измърка доволно Баба - А сега как добре ще ми дойде чашка чай и може би малко сладки.

- Бабо, но тука има малки деца! Не са само вещици!

Хората ги гледаха. Баба Вихронрав рязко повдигна брадичката на Тифани, така че да я погледне в очите.

- Я се огледай. Че тука не може и крачка да направиш без да настъпиш куп амулети и вълшебни пръчици и к’во ли не! Той ще е просто неприлично да не избяга, а?

Тифани се обърна да се огледа. Наоколо беше пълно с палатки и сергии. Доста от тях бяха панаирджийски забави, каквито тя вече беше виждала по селскостопанските панаири в селата край Варовитище: Хвърляне на подкови, Изненади във торба, Бъркане за Пирани, такива ми ти неща. Натапящият стол[29] беше особено популярен сред дечицата особено в тази жега. Нямаше гледачки, защото никоя гледачка нямаше да е толкова глупава да се появи тук, където толкова много от посетителите имаха квалификацията да спорят и задават неудобни въпроси, но пък беше пълно с вещерски сергии. Закзак беше вдигнал грамаден павилион с

[29] бел.прев.: *Натапящ стол* (Ducking stool) - Има такъв атракцион използван по публични и частни забави: цистерна с вода, над която е закрепена седалка. Отстрани има лост с мишена, която като се уцели с топка, се задейства механизъм освобождаващ седалката, която заедно с човека на нея се потапя във водата. Така е в днешни дни, в средновековието обаче под същото име е бил използван уред за наказание, предимно на жени за скандалджийство, злословие и други нарушения на благоприличието. Това е било стол с някакво приспособление да може да се потапя в местния вир, на който връзвали провинилата се и я потапяли във водата. Присъствието на този атракцион на Изпитания за Вещици има особена пикантност, защото е имало поверие, че с този уред можело да се разпознае дали една жена е вещица. Смятало се е, че тялото на една вещица нямало да приеме да бъде „кръстено” с потапяне и нямало да може да бъде натопено.

дървен манекен отпред с Небостъргача на главата и Полъха на Зефира на раменете, което беше събрало цяла тълпа почитателки. Другите сергии и павилиончета бяха по-скромни, но и те бяха претъпкани с бляскащи и подрънкващи джаджи и всичките се радваха на изобилна клиентела изсред по-младите вещици. Имаше сергии пълни само със съноловки и муски против уроки, включително последната новост, муски с активен детектор. Макар че на кой ли ще да му е дошла мисълта, че вещиците ще си ги купуват. То беше все едно риби да си купуват чадъри.

Е, как да дойде тук роилникът, с всичките тези вещици?

Тя пак с обърна към Баба Вихронрав.

Баба Вихронрав я нямаше.

Трудно е да намериш вещица насред Изпитанията за Вещици. Тоест, прекалено е лесно да намериш вещица на Изпитанията за Вещици, но е много трудно да намериш точно тази, която търсиш, особено пък ако изведнъж се почувстваш изгубена и ужасно самотна и усетиш как паниката започва да се разлиства в теб като папрат.

Повечето по-възрастни вещици бяха насядали на маси от дъски сложени на дървени магарета посред една голяма оградена с въжета поляна. Всичките пиеха чай. Островърхи шапки се поклащаха, докато езиците им мелеха ли мелеха. Изглежда всяка жена беше в състояние едновременно да говори и да слуша всички останали, която дарба впрочем не е ограничена само до вещиците. Няма как да търсиш там възрастна жена в черно с островърха шапка.

Слънцето вече се беше вдигнало доста високо. Поляната се пълнеше с народ. Откъм далечния край кръжаха за кацане още вещици, и все повече хора нахлуваха през портата. Вдигаше се страшен шум.

Накъдето и да се обърнеше Тифани, щъкаха черни шапки.

Тя се провираше през навалицата отчаяно търсейки поне едно приятелско лице, примерно мис Тик, г-ца Здравомислова или Петулия. Или, в краен случай, поне някое неприятелско лице, дори и да е г-жа Уховрътска.

Мъчеше се да не мисли. Да не мисли, колко е изплашена и самотна в тази огромна тълпа и че там горе, на баира, невидимият роилник знаеше това, защото мъничка частица от него беше нейна.

Тя долови, как роилникът се размърда. Как се задвижи.

Тифани се запрепъва през някаква сурия бърборещи вещици с едни такива резки и неприятни гласове. Чувстваше се като че слънчасала. Виеше й се свят.

Интересен факт относно роилниците, - поде един писклив глас някъде от дъното на главата й, - *е, че от всички възможни хищници, по ловните си навици те наподобяват именно обикновената акула…*

- Не ми трябва лекция, г-н Суетон, - измърмори Тифани - Изобщо нямате работа в главата ми!

Но паметта на Чувствителиян Суетон не беше обръщала много внимание на другите хора и докато е бил жив, та откъде накъде ще почне сега. Той си караше все така със самодоволния си писък: ... *с това, че след като веднъж избере плячката си, той напълно пренебрегва всички други атрактивни цели*...

Роилникът беше откъм отсрещната страна на полето на Изпитанията и можеше да види, как нещо наистина иде. Преминаваше през тълпата като вятър през трева. Напредването му можеше да се види по хората. Някои припадаха, други изпищяваха и се обръщаха, някои побягваха. Вещици спираха бръщолевенето си, столове се катурваха и се занадигаха крясъци. Той обаче не нападаше никого. Интересуваше го само Тифани.

Като акула, помисли си Тифани. Убиецът от морето, където ставаха все лоши неща.

Тифани заотстъпва, обзета от паника. Заблъскаха я някакви вещици забързани към суматохата, а тя им викна:

- Не можете да го спрете! Не знаете какво е то! Вие само ще размахвате срещу му бляскавите си пръчки, а то ще си идва ли идва! Няма да спре!

Тя бръкна в джобовете си и докосна късметлийския камък. И канапа. И парчето тебешир.

Ако това беше някоя приказка, помисли си горчиво тя, щях да вярвам в сърцето си, да следвам звездата си и други такива неща и всичко щеше да се оправи от лъскавата Магикккка. Но никога не си посред приказка, когато ти дотрябва.

Приказка, приказка, приказка...

Третото желание. Третото Желание. Най-важно е третото желание.

В приказките духът, или вещицата или златната рибка ... ти изпълнява три желания.

Три желания...

Тя се вкопчи в една забързала се покрая нея вещица и се озова лице в лице с Аннаграма, гледаща я ужасено и мъчеща се да се присвие.

- Моля те, нищо не ми прави! Моля ти се! - проплака тя - Аз нали съм ти *приятелка*, нали?

- Както искаш, но онова не бях аз, а и вече съм по-добре, - зауспокоява я Тифани усещайки се, че лъже, защото си *беше* тя, и това беше нещо важно - Бързо, Аннаграма! Кое е третото желание? Бързо! Като имаш три желания, кое е третото?

Лицето на Аннаграма се намръщи възмутено, както тя правеше, когато нещо посмееше да не и се побира в ума:

- Но защо ти е...?

- Не мисли за това, моля те! Просто отговори!

- Ами, ъ... може да е какво ли не... да си невидима или... да си руса, или знам ли... - запелтечи Аннаграма с мисли пръскащи се по шевовете.

Тифани поклати глава и я пусна. Втурна се към една стара вещица взираща се в суматохата.

- Моля ви, госпожо, много е важно! В приказките, кое е третото желание? Не питайте защо, моля ви! Просто се сетете!

- Ами... щастие. Щастието е, нали? - откликна старицата - Да, точно така. Здраве, богатство и щастие. А сега, ако бях на твое място...

- Щастие ли? Щастие... благодаря ви, - Тифани отчаяно се заоглежда за още някой.

Не беше щастието, това тя го знаеше и с костите си. Щастие с магия не може да се получи, а *това* пък беше още една податка.

А ето я и мис Тик, забързала се сред шатрите. Не беше време за половинчати мерки. Тифани я сграбчи, завъртя я кръгом и извика:

- ЗдравейтеМисТикДаДобреСъмДаноИВиеДаСтеДобреКоеЕТретотоЖелание БързоМногоЕВажноМоляВиНедейтеДаСпоритеИДаРазпитватеЧеНямаВреме!

Мис Тик, трябва да й се признае, се поколеба за не повече от един два мига.

- Да получиш още сто желания ли? - реагира тя.

Тифани я зяпна и после каза:

- Благодаря ви. Не е това, но и то също казва нещо.

- Тифани, виж сега... - започна мис Тик.

Тифани обаче беше видяла Баба Вихронрав.

Тя беше застанала посред полето, в един голям квадрат, който кой знае защо беше ограден с въже. Като че никой не я забелязваше. Тя наблюдаваше щуращите се покрай роилника вещици и от време на време проблясващите и пръскащите се в искри магии. Лицето й беше спокойно и отнесено.

Тифани отметна ръката на мис Тик, мушна се под въжетата и се втурна към нея.

- Бабо!

Сините очи на Баба Вихронрав се обърнаха към нея.

- Да?

- *В приказките*, когато духът или вълшебната жаба или феята кръстница ти дава три желания... кое е третото?

- Ах, *приказките,* - отвърна Баба - Че то е лесно. Във всяка приказка, която си струва да се чуе, която разбира кое как е в света, *третото желание е да се оправят бедите причинени от първите две*.

- Да! Това е то! Това е! - извика Тифани и натрупалите се зад въпроса думи се заляха в буен поток - Той не е зъл! Няма как да е! Та той си няма

свой ум! Всичко е до желанията! *Нашите* желания! То е като в приказките, където те...

- По-полека, по-полека. Я си поеми дълбоко дъх, - прекъсна я Баба, хвана Тифани за раменете и я обърна към паникьосалото се множество.

- За кратко ти се изплаши, но сега то иде и няма да обърне назад, не и сега, щото е отчаяно. Та то дори не вижда навалицата, те нищо не значат за него. Ти си тая, която то иска. За теб е дошло. Ти си тая, която трябва да се изправи срещу му. Готова ли си?

- Ами какво ще стане, ако загубя...

- С това, какво щяло да стане, ако загубя, аз доникъде нямаше да съм стигнала, млада ми госпожице. Ти го би веднъж, и пак ще можеш.

- Но може да се превърна в нещо ужасно!

- Е, тогава значи ще се изправиш срещу мен, - отвърна Баба - Срещу мен, на моя земя. Да, но това няма да го бъде, нали? Писнало ти е от сополиви деца и глупави жени, а? Е, значи това е... онова другото. Пладне е. Трябваше вече да са започнали същинските Изпитания, ама, ха, като гледам хората, май са забравили. Та значи... бива ли те да си вещица по пладне, далече от твойте ридове?

- Да! - нямаше друг отговор, не и за пред Баба Вихронрав.

Баба Вихронрав и се поклони низко и отстъпи няколко стъпки назад.

- Е значи, когато си готова, мадам, - каза тя.

Желания, желания, желания, мислеше си разсеяно Тифани, ровейки се в джобовете си за съставките за бъркотия. Той не е зъл. *Дава ни каквото си мисли, че искаме!* А какво искат хората? Още желания!

Не можеш да кажеш: Едно чудовище ми влезе в главата и ме накара. Тя си беше поискала парите да са нейни. Роилникът просто се беше хванал за нейната мисъл.

Не можеш да кажеш: Но аз самата *изобщо* не съм ги взела! Роилникът използваше каквото намереше - тайните желанийца и пожеланийца, моментите на гняв и досада, всички онези неща, които истинските хора знаеха как да пренебрегват! Той обаче не ти дава да ги пренебрегваш!

И тогава, докато припряно овързваше нещата, яйцето й се изплъзна от ръцете, довери се на гравитацията и се разби върху пръстите на ботуша й.

Тя го зяпна и мракът на отчаянието помрачи пълнопладнието. Защо ли опитах това? Никога досега не бях правила бъркотия, която да става за нещо, та защо ли ми хрумна, че сега ще стане? Защото вярвах, че този път трябва да стане, ето защо. Като в някоя приказка. Изведнъж всичко да си се... подреди.

Да, но това не е приказка, а яйцата свършиха.

Чу се крясък, но този път високо отгоре и с едно само тупване на сърцето той я върна у дома. Беше ястреб, идещ точно откъм слънцето, пикиращ към полето, право към нея.

Пак се издигна като мина над главата на Тифани, бърз като стрела, но в този момен нещо мъничко се отдели от ноктите на ястреба с вика: „Кривънци!”

Роб Секигоопрай запада като камък, но „шляп!” и над него изведнъж се разтвори кълбо от плат. Две кълба, да сме по-точни, или с други думи Роб Секигоопрай беше „заел” парашута на Хамиш.

Той го захвърли веднага щом го позабави веднъж и скочи право посред бъркотията.

- Нема да те остаим саминка! - викна той хващайки се за конците - Ми че мене ми е клетва наложена, я! Аре давай без хъката-мъката!

- Какво? Не мога! - опита се да го изтръска оттам Тифани - Не и с теб! Ще те убия! Винаги чупя яйцата! Кого си налагал?

- Нема да ми зяеш! - изкрещя Роб, поклащайки се нагоре надолу на конците - Стори го! Или не си ти бабаягата на ридовете! Я па наем дека си ти!

Хората наоколо се разбягаха. Тифани вдигна поглед. Стори й се, че *видя* роилника като очертание движещо се в прахоляка.

Тя погледна оплетеното нещо в ръцете си и ухиленото лице на Роб.

Моментът дрънна и настъпи.

Вещицата се оправя с нещата, обади се Вторият й Акъл. Няма „не мога”.

Та-ка...

Защо не е ставало досега? Защото е нямало нужда да става. Аз не съм имала нужда да става.

А сега то ми трябва. Не. *Аз* си трябвам.

Помисли значи. Не гледай шумотевицата, нито това, как роилникът приижда към теб през изпотъпканата трева...

И без това трябва да използва каквото има, така че поне с това всичко е наред. Спокойно. Кротко. Гледай си бъркотията. Мисли за мига. Тук са всичките ти неща от вкъщи...

Не. Не са всичките. Изобщо не са всичките. Този път тя почувства формата на онова, което липсваше...

... и дръпна сребърния кон от врата си, скъса верижката и го закачи на конците.

Изведнъж мислите й станаха хладни и ясни като лед, ярки и блестящи, каквито трябваше да бъдат. Да видим... това по-добре да е тук... а това трябва да се дръпне ей *така*...

От подръпването конят като че оживя. Полека се завъртя, мина право през нишките и *през* Роб Секигоопрай, който викна:

- Ич нищо ми нема! А още мънечко!

Краката на Тифани изтръпнаха. Конят проблясваше.

- Нечем да те припирам! - каза Роб Секигоопрай - Ма а по-бърже!

Далече съм от вкъщи, помисли си все така спокойно Тифани, но вкъщи си е тук, затворено в мене. А сега си отварям очите. И отново си отварям очите...

Ааах...

Мога ли да съм вещица надалече от моите ридове? Разбира се, че мога. Изобщо не съм те изоставяла, Земьо Под Вълната...

Овчарите от Варовитище усетиха как земята се разтресе, като гръм под торфа. Птичките в храсталаците се пръснаха. Овцете заповдигаха погледи.

И земята се разтресе още веднъж.

Някои казват, че сянка преминала през слънцето. Други казват, че чули тътен от копита.

А едно момченце излязло да лови зайци в долчинката на Коня каза, че склонът се взривил и от него изскочил кон като вълна стигаща чак до небето, а гривата му била като вълна в морето, а козината му била бяла като варовик. Още каза, че конят препуснал право по въздуха като надигаща се мъгла и отпрашил за планините като буря.

Е, наказаха го за разправяне на врели-некипели, разбира се, но според него то си струваше.

Бъркотията засия. Сребро потече по нишките. Излизаше от ръцете на Тифани и блестеше като звездите.

И в тази светлина тя видя, как роилникът я достига и как се разпростира докато не обеме всичко около нея, а невидимостта му стана видима. Замъждука и заотразява светлината някак чудато. Сред тези бликове и проблясъци се мяркаха лица, трепкащи и разкривени като отражения във вода.

Времето течеше бавно. Отвъд стената от роилника тя виждаше как вещиците я гледат. На една от патакламата й беше хвръкнала шапката, но остана увиснала във въздуха. Не беше имала време да падне.

Тифани размърда пръсти. Роилникът замъждука във въздуха, развълнуван като вир, когато хвърлиш в него камъче. Пипалца от него се протегнаха към нея. Тя усети паниката му, ужаса му като е разбрал, че е хванат...

- Добре дошъл, - поздрави го Тифани.

„*Добре дошъл ли?*" - отвърна й роилникът с гласа на самата Тифани.

- Да. Тук си добре дошъл. Тук си в безопасност.

„*Не! Никога не сме в безопасност!*"

- Тук си в безопасност, - повтори Тифани.

„*Умоляваме те!*", - проплака роилникът - „*Подслони ни!*"

- Магьосникът беше почти прав за теб, - каза Тифани - Ти наистина се криеш в другите създания. Но той така и не се запита защо. От какво се криеш?

„*От всичко*", - отговори роилникът.

- Мисля, че знам какво имаш предвид, - каза Тифани.

„*Наистина ли? Да не би да знаеш, какво е да осъзнаваш всяка звезда, всяко стръкче трева? Да. Знаеш. Наричаш го „отваряне на очите отново". Но го правиш само за миг. А ние сме го правили цяла вечност. Без сън, без почивка, само безкрайна... безкрайна опитност, безкрайно осъзнаване. На всичко. И през цялото време. Как ви завиждаме, ах, как ви завиждаме! Блажени сте вие човеците, че можете да си затваряте умовете пред безкрайните студени дълбини на пространството! Вие го имате това нещо, наричахте го ... скука? Това е най-редкият дар във вселената! Чухме една песен, казваща „Трепкай, трепкай във нощта моя мъничка звезда..."*[30] *Какво могъщество! Какво чудодейно могъщество! Вие можете от билион трилиона тона пламтящо вещество да вземете и да направите песничка за малки дечица! Вие си правите малки светове, приказчици, черупчици около умовете си, които задържат безкрайността навън и ви позволяват да се будите от сън без да пищите!*"

„Напълно изкухял!" - обади се един бодър глас от дълбините на паметта на Тифани. Д-р Суетон просто не можеш да го накараш да млъкне и толкоз.

„*Смили се над нас, да, смили се над нас!*" - примоли се гласът на роилника - „*За нас няма подслон, нито покой, нито убежище. Ти обаче, ти ни устоя. Ти имаш умове в умовете си. Укрий ни!*"

- Тишина ли искаш? - попита Тифани.

„*Да, и повече от тишина*", - отвърна гласът на роилника - „*Вас, човеците, толкова ви бива да си затваряте очите за нещата. Вие сте почти слепи и почти глухи. Погледнете някое дърво и виждате... просто дърво, вдървен бурен. Не виждате историята му, не усещате как помпа соковете си, не чувате всяко насекомо в кората му, не долавяте химията в листата му, не различавате стотиците оттенъци зелено, не забелязвате бавното движение следващо слънцето, нито постепенния растеж...*"

- Ти обаче не ни разбираш, - каза му Тифани - Не мисля, че който и да е човек може да оцелее след теб. Даваш ни каквото си мислиш, че

[30] бел.прев.: „*Трепкай, трепкай във нощта моя мъничка звезда*" - Може би най-известната англоезична люлчина песен от 19 век.

желаем, веднага щом си го пожелаем, направо като в приказките. А желанията винаги се обръщат накриво.

„*Да. Вече знаем това. Вече имаме ехо и от теб. Придобихме... разбиране*”, - каза роилникът - „*Така че сега ние имаме желание към теб. Желанието, което да поправи всички останали.”*

- Да, - продума Тифани - Това е винаги последното желание, третото желание. Което казва: „Нека това да не се е било случвало”.

„*Научи ни как се умира*”, - поискаха гласовете на роилника.

- Аз не знам как!

„*Всички човеци знаят Пътя*” - възразиха гласовете на роилника - „*Вървите по него всеки ден от вашия кратък прекратък живот. Знаете го. Завиждами ви за това ваше знание. Знаете как да свършите. Вие сте много надарени*”.

Трябва да знам, как се умира, помисли Тифани. Все някъде дълбоко в мен. Само да помисля. Да мина отвъд „Не мога”...

Тя надигна искрящата бъркотия. От нея все още извираха светлинни лъчи, но тя вече не и трябваше. Тя можеше да държи силата в собственото си средоточие. Всичко опираше до баланса.

Светлината угасна. Роб Секигоопрай още висеше на конците, но всичките му плитки се бяха разплели и косата му беше щръкнала като голяма рижа топка. Изглеждаше зашеметен.

- Ей-ей, кървавица направо *очушквам*, - проговори той.

Тифани го спусна олюляващ се на земята и прибра остатъка от бъркотията по джобовете си.

- Благодаря ти, Роб, - обърна се към него тя - Но сега трябва да си вървиш. Може да стане... сериозно.

И точно това, разбира се, не трябваше да казва.

- Я нема да те остаим! - запъна се той - Я й обещах на Джейни да те пазим! Аре давай нататък!

Нямаше как да се спори. Роб беше застанал полуприсвит, с онея негови стиснати юмруци и вирната брадичка, готов за всичко и изгарящ от непокорство.

- Благодаря ти, - повтори Тифани и се изправи.

Смъртта е точно след нас, помисли си тя. Животът свършва и ей я на смъртта, очакваща ни. Така че... трябва да е наблизо. Много наблизо.

Ще има... врата. Да. Стара врата, от старо дърво. Тъмно също така.

Тя се обърна. Зад нея във въздуха висеше черна врата.

Пантите ще скърцат, помисли си тя.

Когато отвори вратата, те изскърцаха.

Та-ка... помисли си тя, това тук не е точно *истинско*. Аз сама си разказвам приказка, която да мога да разбера, за разни врати, и с нея се залъгвам, точно колкото всичко да проработи. Само че трябва да

балансирам на този ръб, та то да продължи да си работи. А това е също толкова трудно, колкото да не мислиш за розови носорози. Но щом като Баба Вихронрав го може, значи и аз мога.

Отвъд вратата се ширеха черни пясъци под небе обсипано с бледи звезди. На далечния хоризонт се виждаха някакви планини.

„*Трябва да ни изпратиш*", - поискаха гласовете на роилника.

- Питаш ли ме мене, ич нема да го слушаш, - обади се откъм глезена на Тифани Роб Секигоопрай - Я на тоя ми ти шашкънин ич никаква вера му немам!

- В него има частица от мен. На нея й вярвам, - отговори тя - И ти казах, че няма нужда да идваш, Роб.

- Епа тъй ли? И да те остаим да си ойдеш там саминка ли? Нема да го бъде туй, я да те изостаим!

- Ама ти си имаш клан и жена, Роб!

- Епа да, тъй че ич нема да ги опозорим като те остаим да прекрачиш саминка през праго на Смъртта, - заяви твърдо Роб Секигоопрай.

Така значи, помисли Тифани взирайки се през вратата, ние нали точно *това* правим. Живеем на предела. Помагаме на тези, които не могат сами да си намерят пътя...

Тя си пое дълбоко дъх и прекрачи прага.

Нищо особено не се промени. Пясъкът беше едър и хрустеше под стъпките, точно както тя беше очаквала, обаче като го подритнеш падаше бавно-бавно като пух от глухарчета, което тя не беше очаквала. Въздухът не беше студен, но беше рядък и от него можеше да се изтръпне.

Вратата леко се затвори зад нея.

„*Благодаря ти*", - казаха гласовете на роилника - „*И сега какво правим?*"

Тифани се огледа, погледна към звездите. Нямаше такива, които тя да разпознае.

- Умираш, струва ми се, - каза тя.

„*Но нямаме 'аз', което да умре*", - оплакаха се гласовете на роилника - „*Има само ние*".

Тифани си пое дълбоко дъх. Тук опираше до думи, а тя знаеше туй онуй за думите.

- Ето ти една приказка, в която може да се вярва, - подхвана тя - Някога ние сме били сгъстъци от нещо в морето, после сме били риби, после гущери, плъхове, после маймуни, и още стотици други неща между тях. Тази ръка някога е била перка, някога е имала животински нокти! В човешката си уста аз имам кучешки зъби, резците на заек и зъбите за преживяне на крава! Кръвта ни е солена като морето, в което някога сме живяли! Когато се изплашим, космите по кожата ни щръкват, точно както някога ни е щръквала козината. Ние *сме* история! Ние сме всичко, което

някога сме били, докато сме ставали каквото сме сега. Да продължавам ли приказката?

„*Разкажи ни*”, - подкани я роилникът.

- Направена съм от спомени от родителите ми, на дядовците и бабите ми, на всичките ми предци. От тях е видът на лицето ми, цветът на косата ми. Направена съм от всички, които съм срещала, които са променили начина, по който мисля. И коя тогава съм „аз”?

„*Онази част, която току що ни разказа тази приказка*”, - отговори роилникът - „*Частта, която си истински ти*”.

- Ами... да. Но и ти трябва да имаш такава. Нали казваш „ние”, кой го казва това? Кой казва, че ти не си ти? Ти не си различен от нас. Просто ние сме много, ама много по-добри в забравянето. И освен това ние знаем, кога да не слушаме маймуната.

„*Този път не те разбрахме*”, - оплака се роилникът.

- Старата част от мозъка ни, която иска да е главната маймуна и която напада като я стреснат, - поясни Тифани - Тя само реагира. Не мисли. Да си човек значи да знаеш, кога да не си маймуната, нито гущерът, нито още някой от старите отгласи. Ти обаче, когато обземаш някой човек, ти заглушаваш човешката част. Ти слушаш маймуната. Маймуната не знае от какво има нужда, а само какво й се иска. Не, ти не си „ние”. Ти си „аз”.

„*Аз*”, - замисли се роилникът - „*Аз съм аз. Кой съм аз?*”

- Искаш ли име? Това помага.

„*Да. Име...*”

- Винаги ми е харесвало името Артър.

„*Артър*”, - каза роилникът - „*И на мен ми харесва Артър. А ако аз съм, то мога и да спра да съм. И после какво?*”

- Създанията които ти... вземаше, те не умираха ли?

„*Да*”, - отговори Артър - „*Но ние... но аз не виждах, какво ставаше с тях. Те просто преставаха да са.*”

Тифани обходи с поглед безбрежния пясък. Не можеше да види никого, но все пак нещо като че се движеше. Светлината ли се променяше, що ли, все едно й се мяркаше нещо, което не беше за очите й.

- Мисля, - каза тя - че трябва да прекосиш пустинята.

„*Какво има оттакък?*” - попита Артър.

Тифани се замисли.

- Някои мислят, че отиваш в по-добър свят. Някои мислят, че се връщаш в същия, но в друго тяло. А други мислят, че изобщо няма нищо и просто спираш.

„*А ти какво мислиш?*” - поинтересува се Артър.

- Аз мисля, че няма думи, с които да се опише, - отговори Тифани.

„*Истина ли е това?*” - попита Артър.

- Мисля, че точно затова трябва да прекосиш пустинята. За да разбереш.

„*Ще се заема с това. Благодаря ти.*”

- Сбогом... Артър.

Тя почувства, как роилникът потегли. Нямаше много по какво да се усети - тук помръднат няколко песъчинки, там избучи нещо във въздуха - но той бавно се заплъзга през черния пясък.

- И да пукнеш дано и да се не повратиш! - изкрещя след него Роб Секигоопрай.

- Не. Не говори такива неща, - скара му се Тифани.

- Епа он нали ора умаряше, та да си живее.

- Но не е искал. Той не е разбирал, как са устроени хората.

- Както и да е, ама убави бабини деветини му пробута ти, - възхити се Роб - Таквиз като твойте бабини деветини и гонагъл не мое да скалъпи.

Тифани не беше сигурна дали бяха такива. Веднъж, когато бродещите учители бяха дошли в селото, тя беше платила половин дузина яйца за цяла сутрин образование по *** ***Чудесата на Фселената!!*** ***. Скъпичко си беше за образование, вярно, но напълно си струваше. Учителят беше малко смахнат, даже като за учител, но в казаното от него май имаше доста смисъл. Едно от най-изумителните неща за вселената, беше казал той, било, че рано или късно всичко се оказва направено от всичко останало, въпреки че може да минат много милиони години, докато стане това. Другите деца се кискаха или възразяваха, но Тифани знаеше, че нещо, което някога е било живи същества, сега беше варовикът на Варовитище. Всичко се въртеше, дори и звездите.

Много хубава сутрин си беше, особено като се има предвид, че й върнаха половин яйце задето посочи на учителя, че „Вселена” е написано неправилно.

Истина ли беше? Може пък да нямаше значение. Може би беше просто достатъчно вярно като за Артър.

Очите й, онези вътрешните, които се бяха отворили два пъти, започваха да се затварят. Усещаше как силата изтича от нея. Не може да стоиш задълго в това състояние. Иначе толкова пълно осъзнаваш вселената, че преставаш да осъзнаваш себе си. Колко умно от страна на хората, че са се научили да си затварят умовете. Има ли във вселената нещо по-изумително от скуката?

Тя седна на земята, само мъничко да си почине, и загреба една шепа пясък. Той се надигна от дланта й, завихри се като пушек отразявайки звездите, след което се зарея обратно надолу сякаш разполагаше с цялото време на света.

Никога не се беше чувствала толкова уморена.

Все още чуваше вътрешните гласове. Роилникът беше оставил след себе си спомени, немалко на брой. Тя си спомняше какво е било, когато не беше имало звезди и какво е било, когато не беше имало такова нещо като „вчера”. Знаеше какво има отвъд звездите и под тревата. Но не можеше да си спомни, кога за последно беше спала, ама както си трябва, *в легло*. Безсъзнанието не се брои. Тя си затвори очите и още веднъж ги затвори...

Някой силно я ритна по крака.

- Нема да ми нанкаш! - извика Роб Секигоопрай - Не тука ма! Немой да спиш *тука*! А рипай и да одим!

Все още замаяна Тифани с мъка се изправи на крака, вдигайки лениви валма прах, и се обърна към мрачната врата.

Която я нямаше.

Виждаха се само следите й в пясъка, и то само за няколко стъпки, а и те постепенно чезнеха. Покрай нея нямаше нищо, освен мъртвата пустиня, без край.

Тя пак се обърна да погледне далечните планини, но гледката й беше запречена от висока фигура, цялата в черно и държаща коса. Нея преди я нямаше.

- ДОБЪР ДЕН, - поздрави Смърт.

Глава Дванадесета
Екзодът

Тифани вдигна поглед към черната качулка. В нея се виждаше череп, но очните му кухини светеха в синьо.

Е, Тифани никога не се беше плашила от кокали. Това беше просто варовик разхождащ се натам-насам.

- Вие ли сте... ? - започна тя, но Роб Секигоопрай изкряска нещо и скочи право срещу качулката.

Чу се глух удар. Смърт отстъпи крачка назад и вдигна костена ръка към качулката. Издърпа Роб Секигоопрай за косата и го вдигна ритащ и псуващ на една ръка разстояние.

- ТОВА ТВОЕ ЛИ Е? - попита той Тифани.

Гласът беше тежък и обемаше всичко наоколо, като гръм.

- Не. Ъ... той си е негов си.

- ДНЕС НЕ БЯХ ОЧАКВАЛ НАК МАК ФИЙГЪЛ, - сподели Смърт - ИНАЧЕ ЩЯХ ДА НОСЯ ЗАЩИТНО ОБЛЕКЛО, ХА-ХА.

- Вярно, много се бият, - съгласи се Тифани - Вие сте наистина Смърт, нали? Знам, че може да ви е прозвучало малко глупаво.

- НЕ ТЕ ЛИ Е СТРАХ?

- Още не. Но... накъде е екзодът, моля?

Смърт се смълча. Накрая попита колебливо:

- ТОВА НЕЩО МНОГО ЕКЗОТИЧНО ЛИ БЕШЕ?

- Не, - отговори Тифани - Всички си мислят, че е такова. А всъщност значи изход.

Смърт посочи с ръката, в която все още държеше кипящия от гняв Роб Секигоопрай.

- НАТАМ. КАТО СЕ ПРЕМИНЕ ПУСТИНЯТА.

- Чак до планините ли?

- ДА. НО САМО МЪРТВИТЕ МОГАТ ДА ПОЕМАТ ТОЗИ ПЪТ.

- Се некога че ме пущиш ти, шкелет ниеден, - изкрещя Роб - И тогаз като те заритам!

- Тука имаше една врата! - посочи Тифани.

- ТАКА Е, - отвърна Смърт - НО СИ ИМА ПРАВИЛА. ОНОВА БЕШЕ, РАЗБИРАШ ЛИ, *ВХОД*.

- И каква е разликата.

- БОЯ СЕ, ЧЕ ДОСТА СЪЩЕСТВЕНА. ЩЕ ТРЯБВА САМА ДА СИ НАМЕРИШ ПЪТ НАВЪН. НЕ ЗАСПИВАЙ ТУК. ТУК СЪНЯТ НИКОГА НЕ СВЪРШВА.

Смърт изчезна. Роб Секигоопрай тупна на земята и скочи готов за бой, но вече нямаше с кого.

- Требе да си напра'иш изходо, - каза и той.

- Не знам как! Роб, нали ти казах да не идваш с мен. А *ти* можеш ли да излезеш?

- Епа да. Мо'е би. Ама требе да те пазим. Она келдата клетва ми наложи. Требе да я спасим бабаягата на ридовете.

- *Джейни* да ти е казала това?

- Епа да. Она така го рече, че нема хън-мън, - отговори Роб Секигоопрай.

Тифани пак се тръшна в пясъка, който се разхвърча покрай нея.

- Няма как да се измъкна, - оплака се тя.

Да се влезе, да, виж *това* беше лесно...

Тя се огледа. От време на време, макар че трябваше да се вглеждаш внимателно, нещо като че се мяркаше наоколо и се вдигаха малки облачета прах. Хора, които тя не можеше да види, минаваха покрай нея. Умрели хора, отиващи да видят, какво има оттатък планините...

Аз съм на единадесет години, мислеше си тя. Хората много ще тъгуват. Тя си помисли за дома и как ще приемат новината майка й и баща й. Обаче нямаше да има труп, нали така? Значи хората ще вземат да се надяват, че тя все някога ще се върне, че е просто... изчезнала, също като старата г-жа Случкова, която всяка нощ палеше свещ на прозореца за сина си, който не се върнал от морето преди повече от тридесет години.

Тя се зачуди, дали не би могла да им прати вест по Роб, но пък какво ли можеше да им пише? „Не съм умряла, просто съм запецнала” що ли?

- Трябваше да помисля и за другите хора, - каза тя на глас.

- Епа ти си помислила за тех, - седна до крака и Роб - Твоя ми ти Артър си ойде по живо по здраво и така ти ги спаси ората от умирачка. Баш стори ти онуй що си требеше.

Да, помисли си Тифани. Това е, което трябва да правим. И няма кой да те спаси, защото тоя вид работа се пада точно на *теб*.

Но Вторият й акъл каза: *Радвам се*, че го направих. Ако трябва и друг път пак ще го направя. Попречих на роилника да убие други хора, нищо че го доведох право насред Изпитанията. И след тази мисъл последва празно място. Там трябваше да има още една мисъл, но Тифани беше прекалено уморена за да я помисли. А онази мисъл беше важна.

- Благодаря ти, че дойде, Роб, - каза тя - Но като... като стане така, че да можеш да си тръгнеш, иди право при Джейни, разбираш ли? И й кажи, че съм й благодарна, че те е пратила. Кажи й, че ми се искаше, да бяхме имали случай да се поопознаем по-добре.

- Епа арно. Я момците и без друго вече ги отпратих. Само Хамиш ме чека.

И в този момент изникна и се отвори вратата.

Баба Вихронрав пристъпи през нея и настойчиво заръкомаха.

- Някои май нямат акъл и за новородено! Идвай тук веднага! - изкомандва тя.

Вратата зад нея тръгна да се затваря, но тя свирепо се обърна и я затисна с крак с вик:

- Няма да стане твоята, колкото и да си гявол!

- Но... аз си мислех, че има правила! - възкликна Тифани ставайки и хуквайки към вратата.

Цялата й умора изведнъж се беше изпарила. И най-умореното тяло иска да оцелее.

- Я? Така ли? - викна Баба - А да си подписала нещо? Някаква клетва да си дала? Не си? Значи тея правила не са били *твои*! Хайде, бързо! И ти, г-н Секи-го-оправя!

Роб Секигоопрай скочи на обувката й точно преди тя да я дръпне. Вратата се затръшна, изчезна и ги остави в... някаква като че ли мъртвешка сивота, посред празно пространство.

- Няма да е задълго, - каза Баба Вихронрав - Обикновено минава бързо. Докато светът се освести. О, я не ме гледай така. Ти му показа Пътя, нали? От жалост. Е, този път и аз го знам. Пак ще вървиш по него, няма как, заради някой нещастник, пак ще отваряш вратата вместо тези, които не могат да я намерят сами. Но за това не се приказва, ясно?

- Г-ца Здравомислова никога...

- Казах, че за това не се приказва, - натърти Баба Вихронрав - Знаеш ли какво е част от това, да си вещица? Да правиш избор, когато трябва да се избира. Когато е труден изборът. Ти обаче се справи ... доста добре. Жалостта не е срамна.

Тя изтръска от роклята си някакви репеи.

- Дано е дошла вече г-жа Ог, - рече тя - Че ми трябва рецептата за нейния ябърков сос. А, да... като пристигнем може малко да ти се завие свят. Да имаш предвид.

- Бабо? - попита Тифани, докато наоколо почна да просветлява.

С което се завърна също и умората.

- Да?

- Какво *точно* се случи тогава?

- А ти какво мислиш, че се е случило?

И ги обля ярка светлина.

Някой бършеше челото на Тифани с влажна кърпа.

Тя беше легнала обзета от блажена прохлада. До нея се чуваха гласове, сред които се разпознаваше вечно-оплакващият се тон на Аннаграма:

- ... да не говорим как се беше развилняла при Закзак. Честно да ви призная, тя май не е наред! Буквално е изкукала! Говореше ги едни и използваше някакъв вид, ами, не знам, някакъв селяшки трик, за да ни накара да си помислим, че е превърнала оня тъпак Браян в жаба. Е, *мен*, разбира се, не можа да ме излъже нито за миг...

Тифани отвори очи и видя кръглото розово лице на Петулия надвесила се угрижено над нея.

- Ъъъ, тя е будна! - обяви момичето.

Пространството между Тифани и тавана се изпълни с островърхи шапки. И после пак неохотно се отдръпнаха, когато тя седна. Отгоре сигурно е изглеждало сякаш се отваря и затваря голяма черна маргаритка.

- Къде съм? - попита тя.

- Ъъъ, в Палатката за Първа помощ и Изгубени деца, - съобщи й Петулия - Ъъъ... ти припадна, когато Госпожа Вихронрав те върна от... от там, където беше отишла. *Всички* минаха да те видят.

- Тя каза, че ти си, такова, *завлякла* онова чудовище в, такова, Оня Свят! - възкликна с блеснали очи Луси Уорбек - Госпожа Вихронрав разказа всичко на всички!

- Е, не беше точно... - започна Тифани.

Но усети нещо опиращо в гърба й. Зашари с ръка зад себе си и намери островърха шапка. Посивяла от старост и доста опърпана. Закзак не би се осмелил да продаде подобно нещо, но другите момичета я бяха зяпнали като прегладнели кучета ръката на месар.

- Ъъъ, Госпожа Вихронрав ти даде нейната *шапка*, - промълви затаила дъх Петулия - Нейната собствена *шапка*.

- Тя каза, че си родена вещица и че не бива вещица да няма шапка! - не откъсваше поглед от шапката Тюла Суматохова.

- Много мило, - каза Тифани, която беше свикнала да носи използвани дрехи.

- Това е само една вехта шапка, - изказа се и Аннаграма.

Тифани вдигна поглед към високата девойка и бавно се усмихна.

- Аннаграма? - започна тя вдигайки ръка с разперени пръсти.

Аннаграма отстъпи крачка назад.

- Не, не, - писна тя - Недей! *Недей!* Някой да я спре!

- Искаш ли *балон*, Аннаграма? - продължи Тифани смъквайки се от масата.

- Не! Моля те! - Аннаграма отстъпи още крачка назад закрила лице с дланите си, препъна се в една пейка и падна.

Тифани й помогна да стане и я потупа дружелюбно по бузата:

- Добре тогава, няма да ти го купувам. Но, *моля те*, вземи някой път научи, какво точно значи „буквално", а?

Аннаграма се усмихна някак си посърнало и успя да произнесе само:

- Ъ, да.

- Добре. И пак ще сме приятелки.

Тя обърна гръб на момичето и отиде да прибере шапката.

- Ъъъ, сигурно още не си се освестила докрай, - заговори Петулия - Май не разбираш.

- Ха, аз, нали разбирате, *всъщност* не се бях изплашила, - заяви Аннаграма - Аз само за да се посмеем, разбира се.

Никой не й обърна внимание.

- Какво да не съм разбрала? - попита Тифани.

- Това е нейната собствена *шапка*! - казаха в хор момичетата.

- Ако, такова, тази шапка можеше да говори, какви ли истории можеше, нали разбирате, да разкаже, - добави Луси Уорбек.

- Беше само шега, - обяви Аннаграма на всекиго, на който би му скимнало да я слуша.

Тифани изгледа шапката. Беше много опърпана и не особено чиста. Ако тази шапка можеше да говори, сигурно щеше да мрънка.

- Къде е сега Баба Вихронрав? - попита тя.

Момичетата ахнаха. Това ги впечатли почти колкото шапката.

- Ъъъ... тя няма ли да се сърди, че я наричаш така? - разтревожи Петулия.

- Тя сама ме покани, - увери я Тифани.

- Само дето аз бях чула, че трябва да се познаваш с нея поне, такова, сто години, преди тя да ти позволи да й казваш така... - промълви Луси Уорбек.

Тифани сви рамене:

- Както и да е. Знаете ли къде е тя?

- О, пие си чая с другите стари вещици и бърбори за някакви сосове и как днес вещиците изобщо не били като когато тя е била момиче, - отговори й Лулу Муцинкова.

- Какво? - сащиса се Тифани - Просто си пие *чая*?

Младите вещици се спогледаха объркано.

- Ъъъ, има и курабийки, - каза Петулия - ако е от значение.

- Но тя отвори вратата за мен. Входа за... изхода от... пустинята! Как може след всичко това просто да седне да яде *курабийки*!

- Ъъъ, тези, които аз видях, бяха със захарна глазура, - обади се притеснено Петулия - Не просто някакви домашни...

- Виж какво, - намеси се Луси Уорбек - мислиш ли, че ние, помисли си само, не сме *видели* нищо? Как си стоиш ей така, с това, такова, *сияние* около теб, а ние не можем да го преминем, а после Ба... Госпожа Вихронрав идва и направо си влиза вътре, така че и двете, нали разбираш, си *стоите* там. А после сиянието *щрак*, изчезва и ти, такова, падаш в несвяст.

- Това, което Луси не успя да обясни като хората, - намеси се Аннаграма - беше, че в действителност не сме те видели да ходиш където и да е. Само дето имаше сияние, а то може да е било от *какво ли не*.

От Аннаграма ще стане добра вещица, отбеляза си Тифани. Тя може сама да си разказва приказки, в които буквално да си вярва. И удариш ли я, отскача като гумена топка.

- Не забравяй, че видях коня, - включи се Хариета Кръшкачева.

Аннаграма изви очи.

- Ах, да, Хариета си мисли, че била видяла някакъв кон в небето. Освен че, казва ми тя, не било изглеждало точно като кон. А било изглеждало, казва ми тя, както щял бил да изглежда един кон, ако махнеш от него същинския кон и оставиш само конската същина, така ли беше, Хариета?

- Не съм казала това! - сопна се Хариета.

- Е, извинявай много, но *аз* това чух.

- Ъъъ, а още някои хора казват, че видели бял кон да пасе на съседното поле, - добави Петулия - А доста от по-старите вещици казват, че усетили ужасно много...

- Да, някои хора мислят, че са видели кон в полето, но там вече го няма, - изви глас Аннаграма, както правеше когато искаше да покаже, колко глупаво мисли, че е нещо - Това сигурно е страшно рядка гледка,

кон пасящ насред поле. А между другото, ако наистина е имало бял кон, той е бил сив.

Тифани приседна на ръба на масата и сведе поглед към коленете си. Ядът срещу Аннаграма я беше върнал към живота, но сега умората пак занастъпва.

- Предполагам никоя от вас не е видяла малко синьо човече, около петнадесетина сантиметра високо, с рижа коса? - подхвърли тихо тя.

- Е, някоя да го е видяла? - надигна глас с злобна ведрост Аннаграма.

От всички страни й изсмотолевиха, че „не".

- Извинявай, Тифани, - добави Луси.

- Не се безпокой, - каза Аннаграма - Може пък да е заминал с белия кон!

Пак става като със Страната на Феите, помисли си Тифани. Дори и аз не си спомням, че е било наистина. Как ще ми повярва някой? Но все пак трябваше да опита.

- Имаше тъмна врата, - заразказва бавно тя - а зад нея имаше пустиня, цялата с черен пясък и там беше доста светло, макар че на небето имаше звезди. И Смърт също беше там. Говорих с него...

- Говорила си с него, така ли? - заяде се Аннаграма - И какво ще да ти е казал, извинявай много?

- Не каза „извинявай много", - отговори Тифани - То ние не говорихме много. Но той не знаеше, какво е екзод.

- Това не беше ли един вид цвете растящо по клоните на едни чужбински дървета? - замисли се Хариета.

Настъпи тишина, нарушавана единствено от шума на Изпитанията отвън.

- Не е виновна тя, - изказа се Аннаграма с тон, който като за нея беше почти приятелски - Както ви казах: Госпожа Вихронрав бърника в умовете на хората.

- Ами сиянието? - възрази Луси.

- Сигурно е било кълбовидна мълния, - предположи Аннаграма - Те нали са едни такива странни.

- Но хората, нали, такова, ритаха и блъскаха само да минат през него! Но то беше твърдо като от лед!

- Добре де, може и да е имало такова *усещане*, - не се даде Аннаграма - обаче... сигурно е въздействало на мускулите на хората, примерно. Ей, аз само се опитвам да помогна, - добави тя - Хайде, бъдете разумни. Тя просто си стоеше тук. Всички я видяхте. Нямаше никакви врати и никакви пустини. Нямаше друго освен нея.

Тифани въздъхна. Чувстваше се толкова уморена. Искаше й се просто да изпълзи нанякъде. Искаше да си иде вкъщи. Направо щеше да си тръгне, ако нещо в обувките й не я убиваше.

Докато момичетата се караха, тя отвърза връзките и изу едната обувка.

Оттам се посипа сребристо-черен прах. Като достигна земята, отскочи от нея, бавно като на сън, и се закълби във въздуха като мъгла.

Момичетата се обърнаха и го загледаха смълчани. После Петулия се протегна и хвана малко от праха. Като си вдигна ръката, прашинките се заизсипваха измежду пръстите й. Падаха бавно като перушина.

- Понякога нещата се объркват, - заговори тя замислено - Госпожа Чернокачулкова ми го каза. Някоя от вас бдяла ли е до нечий смъртен одър?

Едно-две от момичетата кимнаха, но всичките се бяха втренчили в праха.

- Понякога нещата се объркват, - продължи да говори Петулия - Понякога те умират, но не могат да си отидат, защото не знаят Пътя. Тя каза, че тогава те имат нужда от теб, да си до тях, да им помогнеш да намерят вратата, така че да не се изгубят в тъмното.

- Петулия, нали не биваше да говорим за това, - смуши я леко Хариета.

- Не! - възрази Петулия и лицето й почервеня - Време е да поговорим за това, само тук, само между нас си! Защото тя каза, че онова е последното нещо, което можеш да направиш за някого. Тя каза, че има мрачна пустиня, която те трябва да прекосят и пясъкът там е...

- Ха! Г-жа Уховрътски казва, че тези неща са черна магия, - прозвуча рязко и внезапно като метнат нож гласът на Аннаграма.

- Нима? - рече унесено Петулия гледайки как пясъкът се сипе - Е, а пък Госпожа Чернокачулкова казва, че понякога луната е ярка, друг път е в сянка, но не трябва да забравяме, че си остава все същата луна. И... Аннаграма?

- Да?

Петулия си пое дълбоко дъх.

- И отсега нататък никога повече да не си посмяла да ме прекъсваш. Никога. Да не си посмяла! Сериозно ти говоря.

Глава Тринадесета
Изпитанията за вещици

А после... после започнаха самите Изпитания. То нали заради тях беше всичко. Обаче когато Тифани излезе обкръжена от момичетата, тя долови витаещия във въздуха въпрос: И какъв е смисълът да се продължава *сега*? След онова което се случи?

Но все пак някой пак беше опънал въжетата около арената, а доста от по-възрастните вещици си бяха придърпали столовете до края й, така че като че ли все пак щеше да има нещо. Тифани отиде до въжето, намери си място, седна на земята и остави шапката на Баба Вихронрав пред себе си.

Усещаше как другите момичета се тълпят зад нея, и как шушукането и шептанието се разпространяват из множеството.

„*... гледай ти, тя наистина го е направила... ама наистина... чак до пустината... сама видях праха... ботушите и били пълни догоре, така казват*..."

Клюките се разпространяват сред вещиците по-бързо и от тежка настинка. Вещиците клюкарстват като свраки.

Нямаше съдии, нито награди. Както беше казала Петулия, Изпитанията изобщо не бяха за това. Те бяха за да покажеш, какво можеш, до къде си стигнала, така че хората като си тръгнат да си мислят: „Ей, няма грешка тая Карамела Ботълтуейт." Не беше съревнование, ама честна дума. Никой не *побеждаваше*.

И повярваш ли в *това*, като нищо ще повярваш също, че луната я търкаля по небето дяволче на име Уилбърфорс.

Колкото до това, което ставаше *наистина*, като начало някоя от по-възрастните вещици откриваше събитито с някой засукан, но не чак пък изненадващ трик, някой, който всички вече са го виждали, но все още го харесват. Така се разчупваше ледът. Тази година това беше Добрата стара Тъпчинещова с нейния ансамбъл пеещи мишки.

Тифани обаче не й обръщаше внимание. Точно насреща й, от другата страна на ограденото поле, обкръжена от други стари вещици като кралица на трон, беше седнала Баба Вихронрав.

А шепотът се носеше ли носеше. Сигурно като си беше отваряла очите, са й се отворили и ушите, защото Тифани можеше да чуе шепнения от всички страни на площадката.

„*... Без никакво обучение, ей тъй на, да вземе да го направи... Ама видяхте ли оня кон? ... Никакъв кон не съм видяла!... И не само да отвори вратата, ами направо да си влезе!... Е да, но кой я прибра, а? Есме Вихронрав, ето кой!... Да, винаги съм го казвала, на всяка новоизлюпена*

глупачка можи да й се отвори късмета да отвори вратата, но виж, за връщането, тук вече си трябва истинско вещерство, това е то, шампионският номер, това е... пребори се с онуй ми ти нещо и там го остави! ... Тебе пък ей толкова не съм те видяла да направиш, на вас ти говоря, Виолета Пулсимоун! Това дете обаче... И какво, имаше ли кон или нямаше?... Мислих си аз да изляза с оня мой номер с танцуващата метла, да, ама сега кой ще ти го гледа... И защо Госпожа Вихронрав даде на девойчето шапката си, да ви питам аз вас? Какво ли иска да си мислим, а? Та тя никога пред никого не сваля шапка!"

Можеше да се усети как напрежението прехвърча от островърха шапка на островърха шапка като електрически разряд.

Мишките се стараеха колкото можеха с „Когато бях овчарче", но се усещаше, че не влагаха цялата си душа. Мишките са много темпераментни и твърде чувствителни създания.

Няколко жени се наведоха към Баба Вихронрав. Тифани видя, как се разразява оживена дискусия.

- Знаеш ли, Тифани, - обади се из-зад гърба на Тифани Луси Уорбек - на теб друго не ти трябва, само, такова, ставаш и си го казваш. Нали всички знаят, че си го направила. Искам да кажа, никоя досега, такова, не е правила нещо чак *такова* на Изпитания!

- И е крайно време дъртата злобарка да загуби, - добави Аннаграма.

Да, но тя не е злобарка, мислеше си Тифани. Тя самата е силна и очаква и от другите вещици да са силни, защото животът на ръба не е за хора, които може да се пречупят. А Третият й акъл й подаде същата онази мисъл, която тя не беше успяла да оформи тогава в палатката: „*Бабо Вихронрав, ти знаеше, че роилникът ще нападне само мен, нали? Говорила си с д-р Суетон, ти сама ми каза. Та да не би аз да съм ти номерът за днес, а? За колко нещо си се досетила? И колко ли си знаела?*"

- Ще спечелиш, - увери я Тюла Суматохова - Дори и на някои от старите ще им се иска някой да й поохлади малко самочувствието. Всичките знаят, че голяма магия е станало. Цяла бъркотия не е останала на *мили* околовръст.

И какво значи, ще спечеля, защото някои хора имат зъб на някого ли? - помисли си Тифани. Ей с *това* вече *наистина* ще има да се гордея...

- Можеш да се обзаложиш, че тя ще стане, - изказа се Аннаграма - помни ми думата. Ще заразправя на всички, как чудовището завлекло горкото детенце в Оня свят и как тя те била върнала. И аз да бях на нейно място, така щях да сторя.

Ти сигурно щеше, помисли си Тифани. Но ти не си на нейно място, нито пък аз.

Тя се взря в Баба Вихронрав, която отпращаше с махване на ръка две-три от по-старите вещици.

Интересно, помисли си тя, дали те не й говорят неща от рода на „На това момиченце трябва някой да му поохлади малко самочувствието, Госпожо Вихронрав.” И докато си го мислеше, Баба се обърна и видя, че Тифани я гледа...

Мишките спряха да пеят, предимно от смущение. Някое време всички мълчаха, после някои заръкоплясКаха, защото нали така се правеше. Една вещица, която Тифани не познаваше, влезе в оградения квадрат, не преставайки да ръкопляска по онзи суетлив начин, с ръце вдигнати пред брадичката й, който някои използват, когато искат да подбудят зрителите да поръкопляскат поне още мъничко.

- Чудесно, Дорис, превъзходно изпълнение, както винаги, - зачурулика тя - Забележително са напреднали от миналата година, много ти благодаря, прекрасно, браво... хъ-хъм...

Жената се позапъна, докато зад нея Дорис Тъпчинещова пълзеше на колене мъчейки се да събере мишките си в кутията. Една от изпълнителките беше изпаднала в истерия.

- А сега, може би... някоя дама би пожелала да, ъъъ... да излезе на, ъъъ... сцената? - подкани ги водещата бодро като стъклена топка току пред пръсване - Някоя ще се пробва ли?

Настъпи тишина, последвана от още тишина.

- Хайде де, не се срамувайте, дами! - гласът на водещата ставаше все по-напрегнат с всяка секунда. Не е шега работа то да организираш цяло поле пълно с родени организаторки - Скромността не краси вещицата! Коя иска да излезе?

Тифани усещаше как островърхи шапки се извръщат, някои към нея, други към Баба Вихронрав. Отсреща Баба посегна и рязко отблъсна от рамото си нечия ръка, без да откъсва очи от Тифани. „И никоя от двете ни не си носи шапката,” - помисли Тифани - „Някога ти ми даде виртуална шапка, Бабо Вихронрав, и съм ти много благодарна. Днес обаче тя не ми трябва. Днес знам, че съм вещица.”

- Е, хайде де, дами! - подкани ги пак водещата, вече почти в паника - Та това са Изпитанията! Приятелско и поучително съревнование в дух на братство и добра воля! Не може все някоя дама... или може би млада дама...?

Тифани се подсмихна. Трябваше да е „сестринство”, а не „братство”. Ние нали сме сестри, госпожо, не братя.

- Давай де, Тифани! - подкани я Тюла - Те знаят, че те бива!

Тифани поклати глава.

- Ах, така значи било, - изви очи Аннаграма - Дъртата чанта пак е бъркала в ума на момичето, *както винаги*...

- Не знам кой в чий ум е бъркал, - сопна се Петулия и запретна ръкави - *Аз* обаче ще си направя номера с прасето.

Тя се изправи и тълпата се развълнува.

- О, значи ще е... А, това си ти, Петулия, - каза леко разочаровано водещата.

- Да, г-це Пенджерева, ще изпълня номера с прасето, - обяви гръмко Петулия.

- Но, ъъъ, като гледам не си водиш прасе, - стресна се г-ца Пенджерева.

- Да, г-це Пенджерева, ще изпълня номера с прасето... *без прасе!*

Това предизвика вълнение и викове „Невъзможно!" и „Тук, знаете ли, има малки деца!"

Г-ца Пенджерева се озърна за помощ и не намери такава.

- Ами добре тогава, - склони безпомощно тя - Щом като си сигурна, миличка...

- Да, сигурна съм. Ще използвам... кренвирш! - обяви Петулия, извади един от джоба си и го вдигна за всеобщо изумление.

Тифани не видя номера. Нито пък Баба Вихронрав. Погледите им като че очертаваха железни решетки и дори г-ца Пенджерева инстинктивно гледаше да не ги пресича.

Тифани обаче чу изквичаването и възгласите на изумление и гърма от аплодисменти. В този момент хората щяха да ръкопляскат на всичко, също както запреченият порой би рукнал от където и да е, стига да заобиколи дигата.

И *тогава* вече заставаха и други вещици. Г-ца Здравомислова жонглираше с топки, които спираха и променяха посоката си направо във въздуха. Една вещица на средна възраст демонстрира ново средство против задавяне, което даже не изглеждаше вълшебно, и така докато не се сетиш, че начин да правиш почти умрели хора напълно живи, струва повече от десетки магии, които правят само „бум!". И други жени и момичета заизлизаха и запоказваха бляскави номера, полезни хитринки, неща, правещи „пук-пук" и неща помагащи срещу зъбобол, а в един отделен случай нещо, което просто гръмна...

... и участничките свършиха.

Г-ца Пенджерева се върна в средата на поляната, почти опиянена от облекчение, че Изпитанията все пак *минаха*, и за последен път отправи покана към някоя дама „или, също така, млада дама" да покаже още нещо.

И настъпи толкова плътна тишина, че можеше да ковеш в нея пирони.

И тогава тя рече:

- Ами добре тогава... в такъв случай обявявам Изпитанията за окончателно и надлежно закрити. Чаят е в голямата шатра!

Тифани и Баба се изправиха едновременно, с точност до секунда, и се поклониха една на друга. После Баба се обърна и се присъедини към

блъсканицата за към чая. Любопитно беше да се наблюдава как тълпата се разделя пред нея без дори да се усеща, като море пред някой особено добър пророк.

Петулия беше заобиколена от други млади вещици. Номерът с прасето беше приет наистина много добре. Тифани застана на опашка за да се прегърне с нея.

- Но трябваше *ти* да спечелиш! - възкликна Петулия с лице почервеняло от радост и безпокойство.

- Няма значение. Наистина няма, - успокои я Тифани.

- *Ти се предаде*, - обади се из-зад гърба й един рязък глас - *В кърпа ти беше вързано, но ти сама се предаде. И как е сега усещането, Тифани? Как е то, да вкусиш унижението?*

- Чуй ме сега, Аннаграма, - започна, посочвайки я яростно с пръст Петулия.

Но Тифани се пресегна и смъкна ръката й. После се обърна и се усмихна на Аннаграма толкова весело, че чак стряскаше.

Това, което и се искаше да каже, беше: „У нас, Аннаграма, имаме Състезания за овчарски кучета. Овчарите се насъбират отвсякъде за да покажат, какво могат кучетата им. Има сребърни звънци и колани със сребърни катарами и всевъзможни награди. Но можеш ли да се сетиш, коя е голямата награда, Аннаграма? Не, не можеш. Е, има и съдии, но те не се броят, не и за *голямата* награда. Има... *имаше* една дребна старица, застанала винаги най-отпред, облегнала се на оградата, с лула в устата и двете най-добри изобщо раждали се някога овчарски кучета в краката й. Те се казваха Гръм и Мълния и бягаха толкова бързо, че подпалваха въздуха, а козината им светеше по-ярко от слънцето. Обаче тя никога, ама никога не ги изкарваше на Състезанията. Тя знаеше за овцете повече отколкото и овцете знаеха за себе си. И това, което му се искаше на всеки млад овчар, ама каквото наистина му се *искаше*, не беше някаква тъпа купа или колан, а да я види как тя си вади лулата от устата, когато той си тръгва от арената, и да каже тихичко „Ей това го биваше". Защото това значеше, че той е *истински* овчар, а и всички останали овчари ще го знаят. А пък ако му кажеш, че трябвало било да я предизвика, той ще те изпсува и ще тропне с крак и ще ти каже, че по-скоро би тръгнал да гаси слънцето с плюнка. Че как може да я бие? Нали тя е *самото* овчарство. То беше целият й живот. Отнемеш ли нещо от нея, от себе си го отнемаш. Ти обаче това не го разбираш, нали? Да, но това е душата и средоточието на нещата! Душата... и... средоточието!"

Да но така само щеше да си пропилее дъха, затова тя каза просто:

- О, я млъквай, Аннаграма. Я да видим, дали са останали някакви курабийки, а?

Високо над главата й изкряска ястреб. Тя вдигна поглед.

Птицата се обърна, хвана вятъра и се заплъзга високо във въздуха накъм дома си.

Те винаги бяха с нея.

Седнала до котела си, Джейни отвори очи.

- Он си иде у дома! - извика тя, скочи и заразмахва ръце към наблюдаващите я Фийгъли - А не ми стойте тука зяпнали! - разкомандва се тя - А фанете некое зайче за печено! Накладете огиньо! Стоплете вода, оти я че се баням! Вижте се ма, ма тука е като некоя кочина! Бърже да го изчистите! За Големио човек го искам светнало! Бегайте да гепите от Специалното Овче Средство! Накършете мънечко зелени вейки, мънечко от трънка, мънечко от глог! Лъснете ги златните чинии! Сичко да светне! К'во сте ми застанали, бе?

- Ъъъ, що че речеш да сториме първо, бе Келда, - попита притеснето един фийгъл.

- Сичкото!

Напълниха й супника за къпане в нейната стая и тя се затърка с една от старите четки за зъби на Тифани, докато отвън се разнасяше шумът от фийгъли работещи здраво и многопосочно. Миризмата на печен заек заизпълва могилата.

Джейни се облече в най-хубавата си рокля, оправи си косата, взе си шала и излезе от дупката. И застана на открито взряла се в планините, докато след около час една точка в небето занараства.

Като келда тя щеше да посрещне с добре дошъл завръщащ се войн. Като съпруга тя щеше да целуне мъжа си и да го сгълчи, че се е забавил. Като жена, й се струваше, че направо ще се разтопи от облекчение, благодарност и щастие.

Глава Четиринадесета
Пчелна царица

А седмица по-късно, един следобед, Тифани отиде да види Баба Вихронрав.

Беше само на петнадесет мили полет с метла. А понеже Тифани все още не обичаше да лети с метла, г-ца Здравомислова я закара.

Беше невидимата част на г-ца Здравомислова. Тифани само си лежеше плътно на дръжката и стискаше с ръце, крака, колене, а ако можеше и с уши. Носеше си и книжен плик за повръщане, защото никой не

обича да му падне от небето анонимно повръщано. Носеше и голяма торба, която придържаше много грижливо.

Не си отвори очите, докато не заглъхна фученето и на слух не усети, че е съвсем близо до земята. И наистина, г-ца Здравомислова беше много любезна. Когато тя накрая падна, защото краката й се бяха схванали, метлата беше докарана точно над един особено дебел мек мъх.

- Благодаря, - каза Тифани докато ставаше, защото винаги си заслужава да си учтива, като си имаш работа с невидими хора.

Тя беше с нова рокля. Зелена като предишната. Сложният, изплетен от услуги и задължения свят, в който живееше и се подвизаваше г-ца Здравомислова, даде плод - два метра чудесен плат (за безпроблемното раждане на бебенцето на г-ца Бързакова) и няколко часа шев и кройка (болният крак на г-жа Авджийска вече върви на оправяне, благодаря много). Черната тя я беше върнала. Когато остарея ще нося Полунощ[31], реши тя. Засега обаче, стига ми толкова чернота.

Тя огледа поляната на склона, от три страни обкръжена от дъбове и чинари, но отдолу се отваряше прекрасна гледка към разположените по-надолу земи. От чинарите се сипеха хвърчилки и се виеха лениво над няколкото лехи. Които не бяха оградени, нищо че наблизо пасяха няколко кози. Ако се зачудите, как така козите не опоскват градината, значи сте забравили, кой живее тук. Освен това имаше кладенец. И, разбира се, къщурка.

Г-жа Уховрътска определено щеше да има възражения срещу нея. Беше все едно излязла от приказките. Стените се облягаха една на друга, сламеният покрив се смъкваше надолу като калпава перука, а комините бяха вити като тирбушони. Ако смятате, че от къщичката от сладки твърде ще се надебелява, значи това ще е следващият по лошотия избор.

Дълбоко в гората в една къщурка живееше Злата Стара Вещица...

А това беше къщурка от по-гадния вид приказки.

Кошерите на Баба Вихронрав бяха скътани от едната страна на къщурката. Някои бяха от старите сламени, повечето бяха надве-натри сковани дъсчени. Всичките пчели се бяха разхвърчали като за последно, нищо че лятото вече отминаваше.

Тифани отиде да ги разгледа и пчелите заизригваха от кошерите в плътен черен поток. Стекоха се към Тифани, сляха се в колона и...

Тя се засмя. Те бяха образували фигурата на вещица, хиляди пчели увиснали във въздуха. Тя вдигна дясната си ръка. Повдигайки нивото на жуженето, пчелната вещица също вдигна ръка. Тифани се завъртя.

[31] бел.прев.: „*Когато остарея ще нося полунощ*" - това е парафраза на началния стих на известното стихотворение на Джени Джоузеф „Предупреждение", започващо с думите: „Когато остарея, ще нося дрехи в пурпурно. / И шапка във червено, която не отива."

Фигурата също. Пчелите старателно повтаряха всяко потрепване на роклята й, като тези от края зажужаха отчаяно, защото трябваше да летят най-бързо.

Тя грижливо остави торбата си на земята и протегна ръка към пчелите. Крилцата им пак се разбучаха, за момент те се пръснаха и пак се построиха малко по-нататък, но този път ръката на фигурата беше протегната към Тифани. Пчелата образуваща върха на показалеца й зависна точно пред пръста на Тифани.

- Ще танцуваме ли? - покани ги Тифани.

И посред поляната изпълнена от въртящи се хвърчилки, тя завъртя рояка в танц. Пчелите я следваха доста добре, с жужащи пръсти плътно до нейните, обръщаха се, когато тя се обръщаше, макар че винаги по няколко пчели изоставаха и отчаяно догонваха фигурата.

По едно време роякът вдигна две ръце и се завъртя на другата страна, а пчелите от „полата" се завихриха в шеметни дипли. Роякът се учеше.

Тифани се разсмя и направи същото. Рояк и момиче се завихриха послед поляната.

Тя беше толкова щастлива, че даже се чудеше, дали някога досега е изпитвала такова щастие. Златната светлина, сипещите се хвърчилки, танцуващите пчели... всичко се беше сляло в едно. Това беше обратното на мрачната пустиня. Тук светлината беше навсякъде и я изпълваше отвътре. Тя се чувстваше където си е, но все пак виждаше себе си отгоре, валсираща с жужащата сянка, проблясваща в златисто, когато слънцето се отразеше от пчелите. Заради моменти като този си струваше да се премине през какво ли не.

Тогава направената от пчели вещица се приближи към Тифани, като че ли взирайки се в нея с хилядите си очички като скъпоценни камъчета. Някъде от вътрешността на фигурата нещо като че смътно изсвири и пчелната вещица се пръсна в бръмчащ облак от насекоми, които хвръкнаха и заминаха. И на поляната не остана да се движи нищо друго освен падащите семена на чинарите.

Тифани издиша.

- Брей, някои хора това щеше да ги изплаши, - обади се един глас из-зад гърба и.

Тифани не се обърна веднага. Първо каза:

- Добър ден, Бабо Вихронрав.

Чак *тогава* се обърна. И попита, все още наполовина опиянена от удоволствие:

- А *ти* някога правила ли си така?

- Не е учтиво да се започва с въпроси. Най-добре ела в къщи на чаша чай, - отвърна Баба Вихронрав.

В тази къща човек можеше да сметне, че е *необитаема*. До огъня имаше два стола, единият от които люлеещ се, а до масата още два, които не се люлееха, но *се клатеха* поради неравния каменен под. Имаше бюфет и парцалена черга пред огромното огнище. В единия ъгъл на стената беше облегната метла, а до нея имаше нещо тайнствено и островърхо, покрито с плат. Имаше много тясно и тъмно стълбище. И толкова. Нямаше нищо лъскаво, нищо ново, нищо ненужно.

- На какво дължа удоволствието да те видя? - попита Баба Вихронрав сваляйки осаждено черно котле от огъня и пълнейки също толкова черен чайник.

Тифани отвърза торбата, която беше донесла.

- Дойдох да ти върна шапката, - каза тя.

- Я, - изсумтя Баба Вихронрав - Тъй ли било то? И защо?

- Защото е *твоята* шапка, - обясни Тифани оставяйки я на масата - Благодаря ти, че ми я зае все пак.

- Да ти кажа аз, много млади вещици и кътаните си зъби ще дадат за тая моя стара шапка, - отбеляза Баба вдигайки шапката.

- Вярно, - съгласи се Тифани и не добави: „Всъщност се казва кътни зъби", а вместо това добави - Но аз мисля, че всяка вещица трябва сама да си намери шапка. В смисъл, точната шапка като за нея си.

- Да ама, като гледам, ти носиш купешка, - забеляза Баба Вихронрав - Една от ония Небостъргачите. Със *звездички*, - добави тя и в тази дума „звездички" имаше достатъчно киселина да прояде бакър, след което да прокапе през масата и пода и да прояде още бакър на долния етаж - Да не мислиш, че това я прави по-вълшебна, а? *Звездички?*

- Аз... така мислих, като я купувах. А сега засега и тя върши работа.

- Докато не си намериш точната шапка, - вметна Баба Вихронрав.

- Да.

- Която няма да е мойта?

- Няма.

- Добре.

Старата вещица прекоси стаята и смъкна покривалото от нещото в ъгъла. Оказа се, че то било голям дървен конус, точно колкото е висока една островърка шапка, на висока подставка. И върху нея се ... *изграждаше* шапка, от тънки резки върбова кора, карфици и корав черен плат.

- Сама си ги правя, - поясни тя - Всяка година. Няма такава шапка като тази, която сама си направиш. Слушай ме, няма да сгрешиш. Вкоравявам аз хасето и го правя непромокаемо с една специална настойка. Ще се учудиш, колко нещо можеш да наместиш в шапка, която сама си си направила. Да, ама ти не си дошла да приказваш за шапки.

И Тифани най-сетне изплю камъчето.

- Онова *беше ли истинско*?

Баба Вихронрав си сипа чай, взе чашата и чинийката, след което грижливо сипа от чая в чинийката. Вдигна я и много внимателно, сякаш вършеше нещо много важно и деликатно, го духна. И всичко това го правеше бавно и спокойно, докато Тифани се мъчеше да прикрие нетърпението си.

- Роилникът вече го няма, нали? - проговори Баба.

- Не. Но...

- Как беше усещането? Докато се случваше? *Усещаше* ли се като истинско?

- Не, - отговори Тифани - Усещаше се като повече от истинско.

- Е, значи това е то, - провъзгласи Баба Вихронрав и си сръбна от чинийката - Верният отговор е: И да не е било истинско, не е било и *неистинско*.

- Беше като сън, когато почти си се събудила и, нали разбираш, можеш да го контролираш, - заразправя Тифани - Стига да внимавам, всичко ставаше. Беше все едно се издигам във въздуха, като се дърпам за връзките на обувките си. Все едно сама си разказвам приказка...

Баба кимна:

- Винаги има някоя приказка. То всичко си е все приказки. Че слънцето изгрява всяка сутрин, пак е приказка. Във всичко има по някоя приказка. Промениш ли приказката, променяш света.

- А какъв беше твоят план да победиш роилника? - не издържа Тифани - Моля те? Трябва да знам!

- Моят план ли? - отвърна невинно Баба Вихронрав - Моят план беше да те оставя, ти да се оправиш с него.

- Така ли? А какво щеше да правиш, ако бях загубила?

- Всичко по силите ми, - отговори спокойно Баба - Както правя всеки път.

- Щеше ли да ме убиеш, ако пак бях станала роилника?

Чинийката с чая не трепна в ръката на старата вещица. Тя се вглеждаше замислено в нея.

- Щях да те пощадя, стига да можеше, - заключи тя - Но не ми се наложи, нали така? Нямаше по-добро място от Изпитанията. Повярвай ми, вещиците могат да действат задружно, ако се наложи. По-трудно е, отколкото да подкарваш стадо котки дори, но може да се направи.

- Само че на мен все ми се струва, че ние... обърнахме всичко на малко шоу, - отбеляза Тифани.

- Нищо подобно. Направихме го на *голямо* шоу! - възрази с доста удовлетворение Баба Вихронрав - Гръм и мълния, бели коне и невероятни подвизи! Добро представление като за пени, какво ще кажеш? А с времето ще разбереш, момичето ми, че по малко шоу тук-там хич не се отразява зле

на репутацията ти. А и чини ми се, г-ца Здравомислова вече го е разбрала, сега като може едновременно да жонглира с пет топки и да си вдига шапката! Слушай ме какво ти казвам, няма да сгрешиш!

Тя отпи изискано от чая в чинийката и после кимна накъм вехтата шапка на масата:

- Твойта баба, *тя* шапка носеше ли?

- Какво? А... обикновено не, - отговори Тифани, все още мислейки си за голямото шоу - Ако времето съвсем се развалеше, тя си връзваше като забрадка някоя стар чувал. Тя казваше, че шапките все ти хвърчат по вятъра и иди ги гони през баира.

- Значи си е направила шапка от небето, - заключи Баба Вихронрав - А палто носеше ли?

- Ха, овчарите казват, че видиш ли Баба Болежкова с палто, значи ще е такава буря, че ще издуха и канари! - каза гордо Тифани.

- Значи тя и от вятъра си е направила палто, - рече Баба Вихронрав - Умение си е това, да. Дъждът не вали върху вещица, когато тя не го иска, обаче аз лично предпочитам да си се намокря и да съм благодарна.

- Благодарна за какво? - не разбра Тифани.

- Че после ще изсъхна, - отговори Баба Вихронрав и остави чашата с чинийката на масата - Ти, чедо, си дошла тук да научиш, кое е истина, а кое не е, но малко неща мога да те науча аз, дето ти вече да не ги знаеш. Просто още не знаеш, че ги знаеш. И още цял живот ще има да учиш това, дето ти е в костите. Ей това е истината.

Тя погледна изпълненото с надежда лице на Тифани и въздъхна:

- Е, тогава да излезем и ще ти дам урок номер едно. То друг урок няма. И няма нужда да го пишеш в някаква книга с очи отгоре.

Тя я заведе до кладенеца в задния си двор и намери на земята някаква пръчка.

- Ето, виж, вълшебна пръчка, - каза тя и от пръчката изригна зелен пламък, от което Тифани се стресна и подскочи - А сега опитай ти.

На Тифани нищо не й се получи, колкото и да тръскаше пръчката.

- И няма как да стане, - обясни Баба - То си е просто пръчка. Е, може и да съм накарала огъня да излезе от нея, а може да съм направила така, че ти да *си мислиш*, че е излязъл огън. Ама все тая. Едно ще ти кажа, *аз* бях това, а не пръчката. Ти си оправи ума, и пръчката ще ти стане жезъл, небето ще ти е шапка, а всяка локва ще е вълшебната ти... вълшебното ти... ъ, как им се викаше на онея натруфените чаши?

- Ъ... потири, - сети се Тифани.

- А така. Вълшебен потир. Не са важни вещите. Хората са всичко, - Баба Вихронрав изгледа накриво Тифани - А аз мога да те науча как да търчиш през баирите със заека, как да летиш над тях с ястреба. Мога да те науча на тайните на пчелите. Мога да те науча на всичко това и на още

много друго, ако само направиш едно нещо за мен още тук и сега. Нещо много лесно, съвсем простичко.

Тифани кимна с широко отворени очи.

- Е, тогава значи нали разбираш, че всичко дето блести, са само дрънкулки и играчки, а играчките само те отбиват от пътя?

- Да!

- Тогава, момиче, вземи това блещукащо конче, дето го носиш на врата си и го хвърли в кладенеца.

Послушна, наполовина хипнотизирана от гласа й, Тифани посегна зад врата си и откачи огърлицата.

Парчетата на сребърния кон заблестяха на слънцето, в ръката й точно над водата.

Тя ги зяпна, като че ги виждаше за пръв път и тогава...

Тя изпитва хората, помисли си Тифани. Постоянно.

- Е? - подкани я старата вещица.

- Не, - реши Тифани - Не мога.

- Не можеш или не искаш? - попита я рязко Баба.

- Не мога, - отвърна Тифани и вирна брадичка - *И* не искам!

Тя отдръпна ръката си и пак си закачи огърлицата гледайки непокорно Баба Вихронрав...

Вещицата се усмихна.

- Браво, - рече й тихо тя - Не знаеш ли кога да постъпиш по човешки, значи не знаеш и кога да си вещица. А ако много те е страх да не се отбиеш от пътя си, до никъде няма да стигнеш. Ще ми дадеш ли да го погледна, моля?

Тифани я погледна в тези нейни сини очи. След което откачи верижката и й подаде огърлицата. Баба я вдигна нагоре.

- Чудна работа, как изглежда сякаш препуска, само като проблесне на слънцето, - промълви вещицата завъртайки го натам-насам - Майсторска работа. Вярно, не е то каквото кон изглежда, но определено е то, каквото конят *е*.

Тифани я изгледа със зяпнала уста. За момент пред нея беше застанала ухилена Баба Болежкова, а в следващия момент пак беше Баба Вихронрав. Тя ли го направи това, зачуди се Тифани, или сама си го направих? И смея ли да разбера?

- Дойдох не само за да върна шапката, - осмели се да каже тя - А и ти донесох подарък.

- Сигурна съм, че на никого не съм давала повод, на *мен* да ми се носят подаръци, - изсумтя Баба Вихронрав.

Тифани не й обърна внимание, защото умът и все още беше в шаш. Тя пак бръкна в торбата си и извади малък мек пакет, мърдащ в ръцете й.

- Аз повечето неща ги върнах на г-н Силен-в-ръката, - обясни тя - Но си помислих, че това може и да ... ти влезе в *работа*.

Старата жена бавно разви бялата хартия. Наметалото „Полъх на зефира" се разгърна из-под пръстите й и изпълни въздуха като дим.

- Прекрасно е, но не е за мен, - поясни Тифани, докато наметалото се извиваше по нежните течения на поляната - За да се носи такова наметало, е нужно достолепие.

- Доста-летие ли? - попита рязко Баба Вихронрав.

- Достолепие... о, това е достойнство. Тежест. Мъдрост. Такива неща, - разясни Тифани.

- А, - поуспокои се малко Баба.

Тя се вгледа в нежно диплещия се плат и вдъхна въздух. Наистина беше невероятно творение. Едно нещо можеше да им се признае на магьосниците: бяха направили едно от онези неща, които запълваха празнина в живота ти, която, докато не го виждаш, изобщо не си подозирала, че я е имало.

- Е, сигурно има такива, които могат да носят такова наметало и такива, които не могат, - заключи тя, наметна си го и го пристегна със брошка във формата на полумесец - Но пък е твърде претенциозно за такива като мен. Малко префърцунено си пада. С него ще взема да изглеждам като някоя фльорца.

Това последното беше казано като утвърждение, но завършваше с въпросителна извивка.

- Не, много ти отива, ама наистина, - увери я бодро Тифани - Не знаеш ли кога да постъпиш по човешки, значи не знаеш и кога да си вещица.

Птичките спряха да пеят. Горе по дърветата катериците побягнаха и се скриха. Дори и небето като че притъмня за миг.

- Ъ... поне така чух, - добави Тифани - От някой, който ги разбира тези неща.

Сините очи се взряха в нейните. От Баба Вихронрав не може да криеш тайни. Каквото и да кажеш, тя внимава, какво имаш предвид.

- Някой път може пак да наминеш, - каза тя, обръщайки се бавно и гледайки как наметалото се вихри във въздуха - Тук винаги е толкова тихо.

- С удоволствие, - откликна Тифани - Да кажа ли на пчелите, че ще идвам, та ти да си готова с чая?

За момент Баба Вихронрав я изгледа ядно, след което лицето й се промени в лукава усмивка.

- Ах че си умна, - похвали я тя.

Какво ли се крие в теб? - помисли Тифани. Коя си ти всъщност, дълбоко в себе си? Правиш се на голямата лоша вещица, да, но не си. Постоянно изпитваш хората, изпитваш ли изпитваш, но всъщност ти се

иска, някой да е достатъчно умен, че да те бие. Защото сигурно е тежко това, да си най-добрата. Не ти е позволено да спреш. Може само някой да те бие, а пък си твърде горда за да загубиш. Гордост! Ти си я обърнала на страховита сила, но тя те яде отвътре. Дали не смееш да се засмееш от страх, да не се окаже това началото на изкикотването?

Някой ден пак ще се срещнем. И двете го знаем. Пак ще се срещнем, на Изпитанията за Вещици.

- Достатъчно съм умна да разбера, как успяваш да не мислиш за розови носорози, когато някой каже да не мислиш за тях, - осмели се да каже на глас тя.

- О, дълбока магия е това, да, - рече Баба Вихронрав.

- Не. Не е. Ти не знаеш, как изглеждат носорозите, нали?

Слънчева светлина изпълни поляната, когато старата вещица се разсмя, ясно като планински поток.

- Правилно! - каза тя.

Глава Петнадесета
Шапка от небето

Беше един от онези странни дни в края на февруари, когато е малко по-топло, отколкото е редно и, макар че има вятър, той духа все някъде покрай хоризонта, а точно край теб е тихо.

Тифани се изкачи горе на ридовете, където в закътаните долчинки ранните агънца вече бяха стъпили на крака и припкаха натам-насам на сюрии с онзи скоклив бяг, както тичат понякога агънцата, така че приличат на вълнести скачащи коне. И сигурно на деня наистина му имаше нещо, защото и старите овци се присъединиха и заиграха наравно с агнетата. Те подскачаха и се въртяха, наполовина щастливи, наполовина шашнати, а дългите им зимни руна се кламбуцаха като клоунски гащи.

Интересна зима беше. Тя научи много неща. Едно от които беше, че е възможно да си шаферка на младоженци, чиято сборна възраст надхвърля 170 години. Този път г-н Щъкачев, с буйна перука и блеснали очила, беше *настоял* да даде една от жълтиците на „нашата малка помощничка", което беше много повече от заплатата й, която Тифани така и не поиска и която г-ца Здравомислова не можеше да си позволи. Тя употреби част от парите да си купи наистина добро кафяво наметало, което не плющеше и не се развяваше зад нея, обаче беше топло и плътно и пазеше сухо.

И много други неща беше научила. Сега като минаваше покрай овцете с агнънцата им, тя леко докосваше умовете им, толкова меко, че те не забелязваха...

Тифани беше останала горе на планината за Прасоколеда, която официално бележи новата година. Там имаше много работа за вършене, а и без това на Варовитище този празник не го тачеха много. Сега обаче г-ца Здравомислова с удоволствие й даде отпуска, за празнуването на агненето, което старите хора наричаха Овчи търбуси. Тогава започваше овчарската година. Бабаягата на хълмовете това не можеше да го пропусне. Точно тогава, в меки гнезда от сено, защитени от вятъра с плетове от прещип, се случваше бъдещето. Тя помагаше за случването му, работеше заедно с овчарите на светлината на фенери, грижеше се за трудните раждания. На работа си носеше островърхата шапка и усещаше как овчарите я наблюдават, как с нож, игла, конец и утешителни думи спасяваше овци майки от мрачната врата и извеждаше агнета на светлина. Дай им шоу. Дай им приказка. И на сутринта тя се връщаше гордо вкъщи с ръце окървавени до лактите, но това беше кръвта на живота.

По-късно тя се качи до Фийгълската могила и пропълзя в дупката. Беше мислила за това от доста време и се беше подготвила - с чисти нарязани кърпички и малко шампоан от сапуниче по рецепта на г-ца Здравомислова. Имаше чувството, че те ще влязат в работа на Джейни. Г-ца Здравомислова винаги посещаваше родилките. Така се правеше то.

Джейни се зарадва да я види. Легнала по корем, така че поне отчасти да се вмъкне в покоите на келдата, Тифани има възможността да подържи като новородени агънца едновременно всичките осем, както тя ги наричаше наум, Робченца. Седем от тях врещяха и се биеха помежду си. Осмото си мълчеше и чакаше да дойде времето й. Бъдещето се случваше.

Не само Джейни я гледаше с други очи. Новините се разпространяваха. Народът на Варовитище недолюбваше вещиците. Те винаги досега бяха идвали отдругаде. Винаги досега бяха чужденки. Сега обаче ето я *наша* Тифани, как изражда агънца както някога баба й, а пък казват, че била изучила вещерство там горе на планината! Да, ама си е пак *нашата* Тифани и толкова. Вярно, може и да носи шапка с големи звезди, но пък нали прави страхотно сирене и разбира от агнене, а и нали тя е *на Баба Болежкова внучка*. И те се потупваха многозначително по носовете. Внучката на Баба Болежкова. Помните ли какво можеше да направи старата, а? Та значи, тя може и да е вещица, ама си е *нашата* вещица. И си разбира от овце, да, разбира. Ха, а чух аз, че там горе в планината те имали някакви техни си състезания за вещици и нашта Тифани им показала на тях, какво може едно момиче от Варовитище, даде им тя да разберат. А и нали времената се менят. Е, та значи вече си имаме вещица, ама такава, че

по-добра никой друг си няма! Никой няма да хвърля във вира на Баба Болежкова внучката!

На следващия ден тя пак щеше да се връща в планината. Много нещо се случи през тези три седмици, даже без да се брои агненето. Роланд я беше поканил на чай в замъка. Беше малко неловко, както е винаги с този род неща, но чудна работа, как за няколко години той беше станал от непохватен смотаняк на притеснителен младеж, забравящ какво е искал да каже, щом тя му се усмихнеше. А освен това в замъка имаше *книги*!

Той срамежливо й беше подарил „Речник на Изумително Редките Думи", а тя се беше подготвила достатъчно да му донесе ловджийски нож производство на Закзак, който беше майстор по ножовете, нищо че магиите му бяха боклук работа. Шапката много внимателно изобщо не беше спомената. А когато се прибра, тя намери белязка посред „П", където с тънък молив бяха подчертани думите „**Плонжон**: вид реверанс, на около една трета от дълбочината на традиционния. Излязъл от употреба." Останала сама в спалнята си, тя се изчерви. Интересно как всеки път се изненадваш, когато нещо ти напомни, че докато ти наблюдаваш другите и мислиш за тях с толкова чувство за вещина и превъзходство, в същото време те пък те наблюдавали и мислили за теб.

Тя си го записа в дневника, който беше станал доста по-дебел, с всичките му изсушени билки, белязки и странични бележки. Врани го бяха кълвали, мълния го беше удряла, чай го беше оливал. И си нямаше око. Едно око щеше да бъде извадено още на Ден Първи. Това беше дневникът на една *истинска* вещица.

Тифани беше престанала да носи шапката, освен на публични места, защото тя постоянно се огъваше от ниски врати, а покривът на стаята й направо я смачкваше. Днес обаче си я беше сложила, от време на време хващайки я, когато някой порив на вятъра се опитваше да я отнесе.

Стигна до мястото, където четири ръждясали железни колелета наполовина се бяха заровили в торфа, а посредата се подаваше тумбестото кюмбе. То беше удобно за сядане.

И край Тифани настана тишина, жива тишина, в която овцете играеха с агънцата си, а светът се въртеше ли въртеше.

Защо да си тръгва? За да се върне пак тук. Така че да може да види мястото откъдето е тръгнала с други очи и в нови разцветки. А и хората виждаха нея по нов начин. Да се върнеш откъдето си започнала, не е същото като никога да не си заминавала.

Думите преминаваха през ума и, докато Тифани гледаше овцете и се изпълваше с дълбоко щастие - заради новите агнета, заради живота, заради всичко. Пред щастието веселието е като локва пред океана. Беше чувство, което душата просто не можеше да побере. И то излезе като смях.

- Аз се върнах! - викна тя на хълмовете - И съм по-добра отколкото като заминавах!

И тогава тя си свали нашарената на звезди шапка. Не беше лоша шапка, като за показ, макар че с тези звезди приличаше малко на играчка. Но тя никога не е била *нейната* шапка. Нито можеше да бъде. Единствената шапка, която си заслужаваше да се носи, беше тази, която сама си си направила, а не някоя, която си си купила или са ти я подарили. Твоя собствена шапка за твоята си глава. Твоето собствено бъдеще, а не нечие чуждо.

Тя метна шапката на звезди колкото можа по-нависоко. Вятърът бързо я поде. За миг тя се заклатушка, след което един порив я издигна, завихри я и я запреобръща и я отнесе далече-далече над ридовете, където тя изчезна завинаги.

И тогава Тифани си направи шапка от небето и седна на старото тумбесто кюмбе заслушана как вятърът духа някъде покрай хоризонта, докато слънцето залязва.

Когато сенките се удължиха, множество дребни фигурки се измъкнаха от близката могила и дойдоха на свещеното място да гледат заедно с нея.

Слънцето залезе, една всекидневна магия, и настъпи топла нощ.

Шапката се изпълни със звезди...

Бележка на Автора

Учението за сигнатурите, споменато в глава 3, в действителност съществува и в нашия свят, макар че е познато по-добре на историците, отколкото на лекарите. Стотици, че може би и хиляди години наред, хората са вярвали, че Бог, който разбира се е сътворил всичко, е „белязал" всички неща така, че да показва на човешкия род, за какво може да се използват. Например, енчецът е жълт и, „следователно", ще да е добър против жълтеница (и покрай всичкото гадаене на сляпо, понякога болните вземат, че оздравяват).

По невероятно съвпадение, Конят изписан на Варовитище изумително наподобява Ъфингтънския Бял Кон, който в този свят е издълбан на ридовете до село Ъфингтън в югозападен Оксфордшир. Той е 112 метра на дължина, няколко хиляди години на възраст и е издълбан на склона така, че може да се види целият наведнъж само от въздуха. Което предполага, че:

а) е изработен за да го съзерцават боговете; или,

б) летенето е било изобретено много по-рано, отколкото си мислим ние; или,

в) някога хората са били много, ама много по-високи.

Ах, да, и на нашия свят също е имало Изпитания за вещици. Изобщо не са били празник.